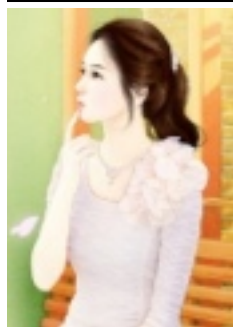


Nhiệm vụ cứu yêu

Contents

Nhiệm vụ cứu yêu	1
1. Chương 01 Phần 1	1
2. Chương 01 Phần 2	7
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	17
5. Chương 03	21
6. Chương 04 Phần 1	27
7. Chương 04 Phần 1	32
8. Chương 05	37
9. Chương 06	45
10. Chương 07 Phần 1	52
11. Chương 07 Phần 2	56
12. Chương 08 Phần 1	61
13. Chương 08 Phần 2	65
14. Chương 09	70
15. Chương 10 (hết)	77

Nhiệm vụ cứu yêu



Giới thiệu

Việc buôn bán “hy vọng” của câu lạc bộ linh lực hình như quá tốt rồi? Ngay cả trẻ con cũng tìm tới c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiem-vu-cuu-yeu>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Đỉnh lầu hai câu lạc bộ linh lực là phòng nghỉ của các hội viên, cũng là trung tâm linh lực, bọn họ gọi nó là “tổng bộ”. Trong căn phòng xung quanh bốn phía cùng trần nhà đều là kính thủy tinh này, ba hội viên đang ngồi ở những vị trí bọn họ yêu thích nhất, “Truy Mộng” Huyền Dạ [Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Thần Hành trong quầy bar pha rượu; “Thần Toán” Tước Lợi Nhi dựa trên bàn chơi bói bài xì phé gần đây cô rất thích; “Ngân Tuyết” Lãnh Quan vẫn là dáng vẻ già dặn, ngồi trên sô pha đơn không nói một lời, cô cho dù cả đêm cũng không mở miệng, hai người khác cũng không bắt ngờ, bởi vì mọi người đối với việc cô trầm mặc đã sớm tập mãi thành quen.

“Lôi Xiết tên nhóc này thật sự tìm được ý trung nhân, chuyện này quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng.” Người Huyền Dạ Thần Hành đang lải nhải chính là hội viên duy nhất vắng hạp “Tia Chớp”.

Lôi Xiết danh hiệu Tia Chớp gần đây phá lệ rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, lại còn mang theo người yêu An Dĩ Nhạc nghỉ phép, việc này đối với ba người trước mắt còn cô đơn ở đây kích thích không nhỏ, bởi vì xét theo tính tình, Lôi Xiết đối với phụ nữ không có một chút hảo cảm làm sao có thể là hội viên đầu tiên của câu lạc bộ linh lực “tử hội” chứ?

Thế giới này càng lúc càng không có đạo lý!

“Đây là trừng phạt của thượng đế.” Tước Lợi Nhi cắn môi dưới cười trộm. Mái tóc theo sự di chuyển của đầu mà rũ xuống bên vai phát ra vầng sáng nhu hòa.

“Sao lại nói thế?” Huyền Dạ Thần Hành nhìn cô.

“Người càng không tin tà càng dễ dàng trúng tà.” Tước Lợi Nhi nói rất huyền bí, mười phần giống thầy tướng số tiên đoán.

“Vậy sao không nói là báo ứng?” Huyền Dạ Thần Hành buồn cười, trên mặt rõ ràng đều là trêu tức.

“Cũng có thể nói như vậy nha! Lôi Xiết kia hận phụ nữ hận đến rối tinh rối mù, kết quả còn không phải là bị đồng bào phụ nữ chúng ta anh dũng chinh phục sao!” Tước Lợi Nhi cùng cười.

“Đó là cậu ta không đủ kiên định, giống anh đây, tuyệt đối sẽ không bị sinh vật bậc thấp thu phục.” Huyền Dạ Thần Hành cố ý chọc tức cô.

“Sinh vật bậc thấp? Nghe kìa, Lãnh Quan, Huyền Dạ nói chúng ta là sinh vật bậc thấp a! Cũng không ngần ngại xem anh chẳng phải là một sinh vật bậc cực thấp do một sinh vật bậc thấp sinh ra sao!” Tước Lợi Nhi lập tức phản bác, cũng gièm pha mưu đồ kích thích Lãnh Quan ở phía sau không nói một lời cùng chung mối thù.

Lãnh Quan quăng một ánh mắt giễu cợt, không có ý định gia nhập chiến cuộc. Cô lạnh lùng am hiểu nhất chính là tránh xa xem hổ đấu.

“Chờ tương lai anh bị người phụ nữ nào đó giải quyết, em nhất định sẽ nhớ chế nhạo anh!” Tước Lợi Nhi hừ một tiếng, lại tiếp tục chơi xì phé của cô.

“Bình thường đều anh ‘giải quyết’ phụ nữ, Tước Lợi Nhi.” Huyền Dạ Thần Hành trong lời có ý.

“Xí! Anh là đồ sắc nam!” Tước Lợi Nhi làm sao có thể nghe không ra anh một lời hai ý. “Vì sao tính tình anh cùng Lôi Xiết không thể trung hòa một chút? Hai người căn bản là hai cực, một rất lạnh lùng, một lại rất tùy tiện.”

“Anh là hiền hòa, không phải tùy tiện.” Huyền Dạ Thần Hành chỉ ra chỗ sai nói.

“Đều giống nhau, quá hiền hòa chính là tùy tiện, cũng gọi là không có cá tính.” Tước Lợi Nhi cố ý nói móc anh.

“Thích phụ nữ cũng không có gì không tốt, ít nhất anh còn biết tôn trọng phụ nữ.”

“Oh? Tôn trọng? Vừa rồi là ai nói phụ nữ là sinh vật bậc thấp?” Cô nhú mào, bắt lấy lỗi trong lời anh nói.

Huyền Dạ Thần Hành bỗng nhiên nở nụ cười. Người không quen mới gặp Tước Lợi Nhi nhất định sẽ bị vẻ ngoài thanh thuần vô tà của cô lừa, không biết cô đa mưu túc trí lời lẽ sắc bén ngay cả đả ông cũng cảm thấy không bằng.

“Thật thú vị, em có phát hiện lòng người thật sự so với bề ngoài còn phức tạp hơn hay không? Như bốn người chúng ta, Lôi Xiết nhìn như tuyết tình lạnh lùng cứng rắn, trên thực tế nội tâm so với ai khác đều yếu ớt hơn; Còn em, bề ngoài hồn nhiên ngây thơ, nhưng phản ứng so với ai khác đều nhanh hơn, không cần thận bị em bắt lấy nhược điểm liền xong rồi.” Anh uống một ngụm rượu phân tích nói.

“Mà anh chính là người đàn ông trong ngoài không đồng nhất không hơn không kém! Đúng không? Lãnh Quan.” Tước Lợi Nhi thuận miệng nói tiếp.

“Không sai.” Lãnh Quan rót rượu cũng mở miệng. Cô nói không nhiều lắm, nhưng đừng nói là cô hiền lành, trí tuệ thông minh của cô tuyệt không dưới Tước Lợi Nhi, hơn nữa cô còn có tiếng nói gợi cảm hoàn toàn tương phản với vẻ ngoài, có chút khàn khàn trầm thấp thường khiến người ta nghĩ đến giai điệu mê người của đàn cello.

Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng cười, phong thái nho nhã luôn làm cho người ta nghĩ đến anh ta rất thiện lương, nhưng mà, Tước Lợi Nhi biết anh ta là người thâm tàng bất lộ nhất trong bốn người, anh ta lợi hại nhất chính là thái độ thân thiết lừa lòng người khác, nhưng chuyện có liên quan đến bản thân lại không bao giờ đề cập tới, vui buồn hơn giận không hiện ra mặt, trên mặt anh ta vĩnh viễn đều là nụ cười nhìn không thấu.

“Thẳng thắn mà nói, người thật sự trong ngoài không đồng nhất hẳn là Lãnh Quan mới đúng.” Huyền Dạ Thần Hành đem mục tiêu chuyển sang Lãnh Quan.

“Oh? Mời giải thích.” Nghe nói tới mình, Lãnh Quan chủ động gia nhập cuộc nói chuyện.

“Bề ngoài như băng, nội tâm như lửa, mặt lạnh tim nóng tiêu chuẩn.”

“Tôi sao?” Lãnh Quan hỏi nhìn Tước Lợi Nhi.

“Huyền Dạ hình dung rất khá, tuy rằng chị làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng, nhưng em biết chị lòng mềm nhất.” Tước Lợi Nhi rất thân quen với cô, đối với cá tính cô vô cùng hiểu, Lãnh Quan chỉ không thích nói chuyện mà thôi, mà người ta quen dùng nói chuyện phiếm để tăng hiểu biết thường thích coi trầm mặc là lạnh lùng, Lãnh Quan không thích nói cười vừa vặn phù hợp hình tượng như vậy.

“Tùy mọi người nói, dù sao hình dung này đối với tôi mà nói cũng không có ý nghĩa gì.” Cô cười nhẹ, cũng quen bị người ta tùy tiện bình phẩm rồi.

Tước Lợi Nhi cùng Huyền Dạ Thần Hành nhìn nhau, đây là Ngân Tuyết, vĩnh viễn là đáng vẻ vững vàng “không có cảm xúc”.

“Được rồi, không nói chuyện tính tình, thừa dịp hôm nay rảnh, em giúp hai người tính xem gần đây vận số như thế nào.” Tước Lợi Nhi đột nhiên tâm huyết dâng trào, đem bài đánh tan, một lần nữa tẩy bài.

“Bói toán? Bằng công lực nửa vời của em?” Huyền Dạ Thần Hành không dám khen tặng.

“Hắc, đừng quên danh hiệu của em là Thần Toán a!” Tước Lợi Nhi ngược khuôn mặt xinh đẹp lên lớn tiếng nói.

“Làm trò, chuyên tâm nghiên cứu ‘tính nhảm’ cùng ‘đọc nhanh’ của em đi, đừng vượt quá sức mình mà làm gì.” Huyền Dạ Thần Hành bĩu môi, đi đến một bên.

“Hừ! Đồ đáng ghét. Lãnh Quan, đến, em giúp chị tính xem.” Cô chuyển hướng Lãnh Quan. Các cô tình cảm sâu đậm, Lãnh Quan nhất định sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, Lãnh Quan không nói gì, ngồi đối diện cô cho cô bói.

Huyền Dạ Thần Hành mở to mắt, anh thật sự rất khó tưởng tượng Lãnh Quan lạnh như băng, ít nói nhưng lại cùng Tước Lợi Nhi hoạt bát hiểu động kết thành bạn bè, đại khái chắc là cái gọi bổ sung đây.

Tước Lợi Nhi xếp một bàn đầy bài, hỏi đông hỏi tây, sau đó lại chuyển qua chuyển lại, rất có dáng vẻ thay người chỉ điểm bên mê.

Nhưng mà, khi cô mở ra lá bài trọng yếu, cô vốn đang vui vẻ liền hơi thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm lá bài trong tay, cô lại ngẩng đầu nhìn Lãnh Quan, muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?” Lãnh Quan cảm thấy khác thường, nhẹ giọng hỏi.

“Lá này không tốt, em xem lại lần nữa.” Tước Lợi Nhi cau mày, coi một lần rồi lại một lần.

Lãnh Quan đề tay cô lại, thản nhiên nói: “Quên đi, chị không tin cái này.”

“Tin hay không cũng được, nhưng chị đêm nay đừng tiếp nhận án tử gì.” Tước Lợi Nhi biết mình mặc dù không thể xưng là cao thủ bói toán, nhưng cô đối với lá bài có liên quan với Lãnh Quan ở trước mắt lại cảm thấy kinh hãi.

“Vì sao?” Huyền Dạ Thần Hành thông thả đi qua hỏi.

“Chỉ là đừng tiếp thôi!” Tước Lợi Nhi cúi đầu, vẻ mặt như gặp nạn.

“Đem bài em bói được nói ra nghe một chút.” Huyền Dạ Thần Hành nói.

“Lá lá bài vừa kỳ lạ lại nguy hiểm.” Tước Lợi Nhi đem bài quăng lên trên bàn, không còn chút hưng trí.

“Rất kỳ lạ? Rất nguy hiểm?” Lãnh Quan không chút nào để ý.

“Yêu cùng chết đồng thời hiện ra, nói rõ một chút, chính là vì yêu mà chết.” Tước Lợi Nhi có chút sàu sào, lúc này cô thật hy vọng mình coi không chính xác.

“Yêu? Em tính sai rồi, Tước Lợi Nhi, con người của chị sao có thể có liên quan với yêu?” Lãnh Quan cơ hồ muốn bật cười.

“Nhưng lá bài này...” Tước Lợi Nhi muốn giải thích.

“Nếu dựa vào mấy lá bài liền có thể quyết định tương lai, con người sống còn có ý nghĩa gì?” Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng băng quơ muốn hóa giải bất an của cô.

“Nhưng em từng dùng bài này giúp Lôi Xiết tính qua, một lần liền coi ra anh ấy hồng loan tình động, rất chuẩn a!”

“Vậy có thể chỉ là trùng hợp.” Lãnh Quan vỗ vỗ vai cô, tuyệt không quan tâm.

“Nhưng...” Tước Lợi Nhi còn muốn nói gì, đã bị tiếng nhạc cắt ngang.

Có khách tới cửa. Tiếng nhạc kia là chuông cửa của câu lạc bộ linh lực, bài đó có tên là khúc danh đúng là “bản giao hưởng số phận” của Beethoven.

Tước Lợi Nhi càng ngồi khó yên, sẽ là khách nào tới cửa đây?

Đột nhiên, trên máy tính nối với màn hình dưới lầu hiện ra danh hiệu bốn người, vậy là khách đang lựa chọn ai sẽ giúp chấp hành nhiệm vụ.

Một hồi lâu, “Ngân Tuyết” đèn sáng lên, khiến Tước Lợi Nhi giật bắn người, đây không phải trùng với điềm báo sao?

“Không! Lãnh Quan, hôm nay chị tuyệt đối không được tiếp án tử này!” Cô có dự cảm không tốt.

“Tước Lợi Nhi, bình tĩnh một chút, chị ngay cả nội dung ủy thác là gì cũng chưa biết.” Lãnh Quan không rõ lắm cô bé đang sợ cái gì.

“Đáp ứng em, mặc kệ nội dung là gì, đều đừng tiếp!” Tước Lợi Nhi lại cảnh cáo.

“Như vậy không phù hợp quy định, Tước Lợi Nhi.” Lãnh Quan nói xong liền đi ra cửa, muốn đi gặp người ủy thác dưới lầu.

“Lãnh Quan...” Tước Lợi Nhi mới bước ra một bước đã bị Huyền Dạ Thần Hành giữ chặt.

“Đây là công việc của chúng ta, Tước Lợi Nhi.” Anh nhắc cô. Một khi được chọn, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, không cho phép thay đổi người.

Tước Lợi Nhi quay đầu nhìn bài rơi vãi trên bàn, trong đó hiện ra lá quỷ bài đại biểu tử thần khiến người ta sợ hãi, tâm tình của cô liền dần dần rơi xuống đáy cốc.

Cô thật không nên bói ra lá bài quỷ dị này! Không nên...

Đi đến dưới lầu, Lãnh Quan bất ngờ thấy trong đại sảnh rộng rãi một bé trai ôm gấu Teddy trong tay.

Gương mặt thanh tú, đáng yêu, có vẻ trưởng thành sớm lại thông minh, bé trai thoạt nhìn ước chừng bảy tuổi, đứng một mình, không có chút lo lắng hoang mang.

Nó là người ủy thác? Cô trong lòng buồn bực, mắt liếc nhìn quản lí.

Quản lí gật đầu với cô, khẳng định nghi hoặc của cô.

“Nội dung.” Cô hỏi.

“Nó chưa nói, nó vừa vào cửa trước hết đã chỉ định cô.” Quản lí nhún nhún vai, đối với trường hợp đặc biệt này cũng cảm thấy khó hiểu.

Lãnh Quan đi đến trước mặt bé trai, chậm rãi ngồi xuống: “Cháu muốn mua hy vọng gì?”

Bé trai nhìn cô, trong mắt đen láy có một chút vui sướng khó có thể phát hiện.

“Người chính là Ngân Tuyết? Là Ngân Tuyết tên Lãnh Quan?” Nó thông minh nhìn kĩ cô.

“Phải.” Nó làm sao có thể biết tên cô? Trên máy tính cũng không có hiện ra tên thật của cô.

“Như vậy, xin người cứu ba con.” Nó bỗng giữ chặt tay cô.

“Ba cháu?” Lãnh Quan kinh ngạc nghe “hy vọng” của nó, vừa sợ khi cảm giác được lòng bàn tay nhỏ của nó còn lạnh hơn tay cô.

“Đúng vậy, ba con sẽ gặp nguy hiểm! Nếu ba chết, con liền sống không được!” Bé trai cầu xin nói.

“Nguy hiểm? Cái gì nguy hiểm?”

“Bị giết! Có người muốn giết ba con...”

“Cháu xác định?” Cô nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên. Cho nên con mới đến nơi này tìm mọi người giúp đỡ.” Nó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, phiền não nói.

“Đợi chút, cháu làm sao có thể biết chỗ này?” Lãnh Quan phát giác bé trai thoạt nhìn rất quen, nhưng cô nghĩ không ra từng gặp qua khuôn mặt tương tự ở nơi nào.

“Con nghe người ta nói. Câu lạc bộ linh lực bán mọi hy vọng, không phải sao?” Nó ôm gấu Teddy trong tay, nhìn thẳng cô.

“Ừm. Vì sao cháu vừa vào cửa liền chọn ta?” Bé trai này lại tìm được đường vào câu lạc bộ linh lực, trong lòng Lãnh Quan có loại cảm giác quái dị nói không nên lời.

“Bởi vì con thích danh hiệu của người.” Nó nở nụ cười, khoe miệng có hai lúm đồng tiền, vô cùng đáng yêu.

“Danh hiệu của ta?”

“Đúng vậy! ‘Ngân Tuyết’ nghe qua có cảm giác thuần khiết thanh tịnh, giống như trước mắt sẽ xuất hiện một mảnh bông tuyết màu bạc, lấp lánh.”

Cô đứng lên, không nghi ngờ đến sự lãng mạn trẻ con của nó, “Nói hy vọng của cháu đi, cháu muốn ta làm gì?”

“Ba con sẽ có ba lần nguy hiểm trí mạng, xin người thay ba loại bỏ những nguy hiểm này là được.” Nó nghiêm túc nói.

“Sao cháu biết ba cháu có ba lần nguy hiểm?” Không hợp logic, trừ phi nó có năng lực tiên tri.

“Con biết mà.”

“Nếu biết, vì sao cháu không cảnh báo trước cho cha?”

“Ba con cần bản không nghe lời con nói.” Nó nắn lòng cúi đầu.

Nó nói những lời này nghe qua có chút sơ hở, nhưng Lãnh Quan lại nói không ra có vấn đề chỗ nào.

“Người... Rốt cuộc có giúp con hay không?” Bé trai học người lớn nhú nhú mày.

“Mua hy vọng phải có tiền, bạn nhỏ à.” Cô nhìn nó.

“Com biết, hiện tại trong sổ tiết kiệm của con có một trăm vạn nguyên, có đủ hay không!” Bé trai nghiêm túc gật đầu.

“Sao cháu có nhiều tiền như vậy?” Cô hoài nghi hỏi. Đứa bé bảy tuổi làm sao có thể có nhiều tiền gửi ngân hàng như vậy?

“Ba cho con. Nếu người có thể cứu ba con, người muốn vĩ khoản là gì ba con nhất định sẽ trả được.” Bé trai dường như đối với quy định của câu lạc bộ linh lực hiểu rất rõ ràng.

“Oh?” Lãnh Quan giật mình, cô phát giác đứa nhỏ này hẳn là không chỉ bảy tuổi, xem cách nó nói chuyện, trưởng thành sớm kinh người.

“Thế nào? Người chịu tiếp chứ?” Bé trai dùng ánh mắt chờ mong nhìn cô.

Lãnh Quan nhìn quản lý, nghĩ đến lời Tước Lợi Nhi nói, trong lòng khó tránh khỏi đối với án tử đêm nay có chút không muốn nhận, nhưng mà, nhìn bé trai trước mắt vẻ mặt khẩn cầu, cô thật sự không đành lòng cự tuyệt.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng cô nói: “Vay một trăm vạn, về phần vĩ khoản, ta hy vọng cháu hoặc ba cháu có thể trả được thứ ta muốn.”

“A! Không thành vấn đề!” Bé trai vui mừng nhảy dựng lên.

“Đem tư liệu của ba cháu nói cho ta biết.” Cô không phủ nhận, bé trai này tuy rằng tối đột ngột, nhưng cô đối với nó có hảo cảm khó hiểu. Thật là kỳ quái.

Bé trai nói ra một chuỗi dài tư liệu, sau đó uống hết một ly lớn sôcôla sữa quản lý pha cho nó, liền kiên trì một mình về nhà.

“Thật sự không cần ta đưa cháu?” Lãnh Quan không yên tâm, câu lạc bộ linh lực cũng không phải nơi có thể đi về tự nhiên.

“Không cần ngày mai gặp!” Bé trai ôm lấy gấu Teddy của nó, vẫy vẫy tay với cô cùng quản lý, bình thản rời khỏi câu lạc bộ linh lực.

Nó... có chút không tầm thường.

Lãnh Quan yên lặng nhìn bóng dáng nho nhỏ của bé biến mất ngoài cửa lớn, trong lòng bỗng nhiên lâm vào một loại cảm xúc hỗn độn, cô không thể nói rõ đó là vui hay buồn, chỉ cảm thấy lần đầu tiên mình bị khách tới cửa làm rối loạn, đây thật sự là một hiện tượng quý dị làm người ta hoang mang.

“Phải cẩn thận.” Quản lý này giờ vẫn không nói gì bật ra những lời này.

Lãnh Quan quay đầu nhìn ông, mi nhíu chặt. Ngay cả quản lý cũng ngoại lệ cảnh cáo cô, nhiệm vụ này thật sự sẽ như Tước Lợi Nhi tính ra nguy hiểm như vậy sao?

Thôi, trước đây nhiệm vụ nào mà không nguy hiểm? Cô còn không phải nhất nhất thuận lợi hoàn thành sao, thay vì ở đây suy nghĩ miên man, không bằng bắt đầu lo lắng bé trai kia có trả được một trăm vạn không đi!

Nhắc tới xí nghiệp Trường Ấp, mọi người đầu tiên liên tưởng đến không phải là nó kinh doanh Fastfood, mà lại là tin tình cảm của hoa hoa công tử chủ tịch đương nhiệm Kha Bá Ấp.

Từ nhiều năm trước, dưới cờ xí nghiệp Trường Ấp đã có mấy chục cửa hàng ẩm thực trong ngoài nước cơm có danh tiếng, trong tay cha Kha Bá Ấp đã ổn định địa vị long đầu trong giới ẩm thực Đài Loan, không có bất luận kẻ nào có thể chống lại được.

Chủ sự hiện tại Kha Bá Ấp là người thừa kế duy nhất của Kha gia trong thế hệ này, hắn là Kha gia thiếu gia ngậm thìa vàng sinh ra, chưa từng chịu khổ, chịu cực, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh giàu có, đương nhiên dưỡng thành cá tính hoang phí phóng đảng, từ khi tốt nghiệp đại học tiến vào thương trường, phụ nữ ở bên hắn kể ba ngày ba đêm cũng không hết, hắn là người đàn ông có mối nối cũ đúng chuẩn, làm chuyện gì chỉ nhiệt tình được ba phút, đánh giá của báo chí đối với hắn vẫn là “hoa danh” cao hơn “năng lực”.

2. Chương 01 Phần 2

Cuối năm trước, hắn chính thức tiếp nhận việc kinh doanh của Trường Ấp, không nghĩ tới trong ba tháng liền tổn thất mấy ngàn vạn, khiến cha hắn đang ốm đau trên giường tức giận đến mức đi trình diện trước thời hạn, mà hắn lại đem toàn bộ công việc quảng cho cấp dưới, tiếp tục sống phóng túng, quẩn quýt trong đám phụ nữ.

Cho nên, mỗi khi mọi người nghe thấy xí nghiệp Trường Ấp, trước hết hiện lên trong đầu nhất định là chuyện tình cảm của Kha Bá Ấp, mọi người đều ở sau lưng cười nói, nếu không phải gốc của Trường Ấp đủ dày, thì đã sớm bị vị Kha thiếu gia này làm bại hết.

Mà Kha Bá Ấp có thể được hoan nghênh trong đám phụ nữ, nguyên nhân chủ yếu không chỉ vì hắn nhiều tiền, quan trọng nhất là hắn đủ đẹp trai, ba mươi tuổi thích hợp kết hôn, dáng người cao ráo anh tuấn, gương mặt cực kì quyến rũ gợi cảm, hơn nữa lại phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, đủ loại đặc sắc gom vào một người, hắn đã trở thành vai nam chính mê người nhất trong mắt phụ nữ.

Có lẽ hắn không phải một doanh nghiệp giỏi, nhưng hắn tuyệt đối là tình nhân hoàn mỹ nhất trong lòng phụ nữ.

Từng có tờ báo nào đó viết, cho dù Kha Bá Ấp không đi tìm phụ nữ, cũng sẽ có một đám đông phụ nữ tự động dính vào hắn, bởi vì hắn tựa như một khối thịt béo trước mặt phụ nữ, vừa ngon lại nhiều nước, người phụ nữ nào có thể không động tâm chứ? Dù sao đầu năm nay muốn tìm người chồng có tiền lại anh tuấn thật sự quá khó khăn, bởi vậy, không khó lý giải Kha Bá Ấp vì sao lại trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim của Đài Loan.

Nhưng mà, vừa hết năm, những ngày phong lưu phóng túng của Kha Bá Ấp sẽ không còn nhiều nữa. Năm nay xí nghiệp Trường Ấp gặp một chút nguy cơ, một tập đoàn ăn uống có vốn nước ngoài khổng lồ khác chính thức tiến quân vào Đài Loan, uy hiếp nghiêm trọng đến việc kinh doanh của Trường Ấp ở bản địa, các trưởng lão của Trường Ấp đối với tin xấu này đều thận trọng, tìm phương cách phòng bị trước, chờ đối thủ khiêu chiến.

Kha Bá Ấp dưới sự thúc giục ba lần bốn lượt của tổng giám đốc Khang Chính Thời đã xuất hiện trong tổng công ty Trường Ấp, tham dự hội nghị thảo luận quyết sách.

“Chủ tịch, ‘tập đoàn ẩm thực Mỹ Vị’ định mở nhà ăn gần mỗi một cứ điểm của chúng ta, ý đồ đối đầu với chúng ta, anh xem việc này phải xử lý như thế nào?” Khang Chính Thời hỏi Kha Bá Ấp về trọng điểm của hội nghị lần này.

“Nếu Mỹ Vị cứng rắn cùng với chúng ta đối nghịch, chúng ta liền cùng bọn họ đánh bừa! Dùng tiền vốn để chấn chỉnh mỗi một cửa hàng, sợ cái gì?” Kha Bá Ấp tựa lưng vào ghế ngồi bắt chéo chân, hai tay chống trên tay vịn ghế, cầm cây bút xoay tới xoay lui. Tính cách anh là chiến tướng tiêu chuẩn, bị khiêu chiến sẽ nghênh chiến tức khắc, tuyệt không làm rùa đen rút đầu.

“Đối phương vốn so với chúng ta lớn hơn, hơn nữa lại dùng sách lược ăn no, đây đối với chúng ta mà nói là vô cùng bất lợi, cứ như vậy tùy tiện chinh lí rất có thể sẽ tạo thành tổn thất lớn hơn nữa.” Khang Chính Thời nhíu nhíu mày, đối với quan điểm của anh không cho là đúng. Anh ta là phần tử tinh anh lúc còn sống cha Kha Bá Ấp đề bạt riêng, năng lực mạnh, hiệu suất cao, là nhân vật linh hồn trong xí nghiệp Trường Ấp.

“Nếu sợ tôi lại làm thâm hụt tiền, vậy các người cứ nghĩ ra vài phương án cho tôi chọn đi! Khỏi mất công tôi đưa ra đề xuất lại phủ quyết, không phải rất hao tâm tốn sức sao?” Kha Bá Ấp cười lạnh một tiếng, Anh biết rất nhiều thủ hạ của cha đang chờ nhìn anh mất mặt, bọn họ hơn phân nửa cho rằng anh là thằng gu không dạy nổi, thành sự không đủ, bại sự có thừa. Nhưng mà, giống bọn họ gặp chuyện liền cân nhắc nửa ngày, làm sao có thể làm nên đại sự?

“Chúng tôi đã thảo luận qua vài phương án, rút ra một kết luận, tài vụ của Trường Ấp trước mắt đang căng thẳng, không có khả năng cải cách hoặc chuyển hình mỗi một cửa hàng, chúng tôi cho rằng xuống tay từ thức ăn mới là biện pháp tốt nhất, cho nên quyết định hạ giá thành, thu hút phần đông khách hàng. Đây là kế hoạch chúng tôi nhất trí thông qua, xin anh xem qua.”

Khang Chính Thời đem một phần văn kiện đưa lên. Ở Trường Ấp, một câu của Khang Chính Thời có thể còn hữu dụng hơn một chuỗi dài chỉ thị của Kha Bá Ấp, anh ta vẫn là trụ cột của Trường Ấp sau khi cha Kha Bá Ấp chết.

Kha Bá Ấp đối với phần văn kiện kia ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, anh chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn mười vị giám đốc bộ phận trên bài dài nói: “Các vị mỹ danh là muốn tôi tổ chức hội nghị, nhưng trên thực tế chỉ là muốn chữ kí của tôi mà thôi, một khi đã như vậy, sao phải phiền phức thế? Có văn kiện gì cần ký cứ giao cho thư ký, kêu cô ấy đưa đến nhà tôi cho tôi ký là được, đỡ mất công tôi ở nơi này như bình hoa bị mọi người coi thành đứa ngốc!”

Chỉ bởi vì anh làm lỗ mấy ngàn vạn, cha cùng người trong công ty liền coi anh như ôn thần, phòng anh giống phòng cướp, thực làm cho người ta không chịu đựng nổi!

Kha Bá Ấp giận dữ đem phần văn kiện kia quăng lên bàn, trong lúc các giám đốc còn kinh ngạc bước ra khỏi phòng họp. Anh mới lười cùng những người đó giao thiệp, so với việc làm con rối chủ tịch, anh tình nguyện đi tìm phụ nữ nói chuyện phiếm còn hơn.

Trở lại văn phòng lớn của mình, anh phiền não ném bút trong tay vào thùng rác, cài áo khoác, quyết định rời khỏi nơi khiến anh sắp buồn chết này đây.

Đám giám đốc cao cấp này tất cả đều là cấp dưới cùng thế hệ với cha anh lúc còn sống, tính theo tuổi tác đều là chú bác anh, mọi người ỷ vào bối phận, nhìn thấy anh luôn lấy cha ra áp chế anh, không ngừng muốn anh nhớ lại công lao cùng thân phận địa vị của bọn họ ở Trường Ấp, khiến cho anh vừa nhậm chức liền gặp phải rất nhiều gánh nặng.

“Hừ! Mấy lão hồ li!” Anh vừa sửa lại caravat vừa nói.

Lúc này, điện thoại nội bộ của thư ký reo lên, giọng điệu chuyên nghiệp nói: “Chủ tịch, có vị Lãnh tiên sinh tìm anh, anh muốn gặp không?”

“Tôi phải đi, không rảnh.” Kha Bá Ấp tức giận nói.

“Nhưng anh ta nói anh ta muốn đến lấy một trăm vạn nguyên anh nợ anh ta.” Thư ký khó xử nói.

“Một trăm vạn? Tôi thiếu tên họ Lãnh một trăm vạn lúc nào?” Đôi mày rậm của anh cơ hồ dựng đứng.

“Này...”

“Cho hắn vào! Tôi muốn xem kẻ lừa đảo này có ý đồ gì.” Anh lớn tiếng hạ lệnh.

Tùy tiện liền muốn đòi anh một trăm vạn, những người đó nghĩ đến anh mở ngân hàng à? Anh tức giận cởi áo khoác, quăng lên sofa.

Cửa mở ra, anh xoay người, đang chuẩn bị hướng người tới phát tác, nhưng lời đến bên môi, lại bị người trước mắt làm kinh ngạc, lời thô tục sớm nghĩ ra để mắng chửi người lại phải cứng rắn nuốt vào trong bụng.

Tuy rằng tóc cắt ngắn, tuy rằng mặc quần tây đen, nhưng anh có thể thề với trời, vị “Lãnh tiên sinh” này căn bản là một người phụ nữ mười phần!

Thư ký thật sự là đồ ngốc mắt mờ, ngay cả người đến là nam hay nữ cũng không phân biệt được.

“Cô...” Anh nhất thời nói không nên lời. Mặt trái xoan, một đôi mắt có thể khiến người đông lại, hai cánh môi tinh tế duyên dáng cùng cái mũi lớn nhỏ vừa phải, mặc dù trang phục trung tính, lại đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Trời ạ! Với sự lịch duyệt phong phú về phụ nữ của anh, liếc mắt một cái liền nhìn ra mị lực độc đáo của cô. Lời thô tục đầy bụng của anh cũng không thể phát ra với người phụ nữ như vậy.

“Anh chính là Kha Bá Ấp tiên sinh?” Lãnh Quan không không lộ vẻ gì nhìn ánh mắt kinh ngạc của anh ta. Kha Bá Ấp này hẳn không vượt quá ba mươi tuổi, thoát nhìn không giống có đứa con bảy tuổi a! Cô bắt đầu có chút hoài nghi.

“Là tôi...” Hơi hoàn hồn, suýt nữa anh lại bị tiếng nói trầm thấp mềm nhẹ của cô làm mất hồn.

“Xin chào, tôi là Lãnh Quan, có người ủy thác tôi đến bảo vệ anh.” Cô đi thẳng vào vấn đề đem mục đích nói rõ ràng.

“Cái gì?” Một luồng sóng kinh ngạc ép tới khiến anh không kịp trả lời.

“Con trai anh mua hy vọng, nó hy vọng anh có thể bình yên vượt qua ba kiếp nạn.”

“Cái gì?” Anh vẫn như cũ đáng vẻ ngây ngốc. Cô ta đang nói cái gì? Con trai? Kiếp nạn? Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?

“Anh chỉ biết trả lời ‘Cái gì’ sao?” Cô âm trầm hỏi lại.

“Thật xin lỗi, không phải tôi nghe lầm chứ? Cô nhắc tới... con tôi?” Đầu óc anh hơi khôi phục lại hoạt động.

“Đúng vậy.”

“Cô nói... Con trai tôi muốn cô bảo vệ tôi?” Anh hỏi lại.

“Đúng vậy.”

Kha Bá Ấp mím môi, bỗng dừng cười to. “Ôi, trời ạ, đây thật sự là chuyện vô cùng buồn cười!”

Tâm tình xấu vì tức giận trong phòng hội nghị dần dần tán đi.

Lãnh Quan nhìn anh ta, bình tĩnh.

“Tiểu thư, tôi không biết vì sao cô muốn đùa với tôi, nếu cô muốn tìm cơ hội quen tôi, vậy cô thành công rồi, bởi vì chiêu này của cô thực làm cho ta ấn tượng sâu sắc.” Kha Bá Ấp vừa cười vừa nói.

“Anh nghĩ tôi đang nói đùa với anh?” Cô lạnh lùng nhún mày.

“Chẳng lẽ không đúng? Kha Bá Ấp tôi còn chưa kết hôn, ở đâu có con?” Anh cười đến nghiêng ngã, cô gắng hít thở.

“Oh?” Quả thực có vấn đề! Lãnh Quan bắt đầu nhớ lại mỗi một câu nói của bé trai kia.

“Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi gặp được một người phụ nữ giống như cô vậy, cái cố của cô rất buồn cười, phiền cô lần sau đổi lời kịch được không?” Anh vẫn không ngừng cười, hơn nữa nhìn từ trên xuống dưới thân hình cô.

Thon dài, yếu điệu, tỉ lệ cân xứng, chỉ tiếc ăn mặc giống con trai, che lấp các đường cong. Aiz! Điều là nhà thiết kế trang phục gây họa, không có việc gì lại phổ biến kiểu thời trang trung tính, nhìn xem hiện nay bao nhiêu người phụ nữ đã bỏ không mặc váy rồi?

“Nếu là con chưa đăng ký của anh thì sao?” Cô dùng giọng nói chần động cắt ngang ánh mắt làm càn cùng giấu cột của hắn. Nghe nói Kha Bá Ấp là hoa hoa công tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, xem ánh mắt không đứng đắn kia của hắn, cô đã muốn đem mắt hắn đông lạnh thành băng.

“Chưa đăng ký?” Anh ngây ngẩn cả người.

“Tỷ như nói... con tư sinh.” Loại đàn ông phong lưu lại tác loạn này nếu có một đồng con riêng cũng không khó khăn.

“Này...” Anh nhất thời nghẹn lời, thật thành mà nói, nếu có người nào có con của anh cũng không quá bất ngờ.

“Tôi không phải người nhàn rỗi không có việc gì làm mà lại đến trêu chọc anh, Kha tiên sinh, con anh vô cùng thận trọng tìm được câu lạc bộ linh lực của chúng tôi, yêu cầu tôi trừ bỏ ba lần nguy cơ anh sắp gặp, mà nó đáp ứng trả trước một trăm vạn nguyên trong tài khoản...” Tuy rằng rất ghét nói nhiều, nhưng cô vẫn quyết định lãng phí một chút vô mồm nói rõ ràng trước.

“Đợi chút!” Anh vươn tay ngăn cản cô nói, gương mặt tuần lãng giờ phút này rồi rầm thành một đám. “Cái gì câu lạc bộ linh lực? Cái gì một trăm vạn?”

“Câu lạc bộ linh lực là nơi bán hy vọng, mà con anh đã đồng ý dùng một trăm vạn mua bình an của anh. Đây là sổ tài khoản ngân hàng nó viết cho tôi, nó nói thời gian trước anh vừa gửi vào một trăm vạn nguyên, chỉ cần anh đóng dấu, tiền có thể lĩnh.” Cô lấy tờ giấy ra đưa cho anh.

Kha Bá Ấp cúi đầu nhìn sổ tài khoản trên tờ giấy kia, mày phút chốc nhúu chặt. Đúng vậy, lúc trước anh có vì bạn bè xúi giục mà đem một trăm vạn nguyên còn dư gửi ngân hàng, nhưng đây chỉ là giúp bạn lập công thôi. Vấn đề là, cô gái họ Lã này làm sao lại biết? Chẳng lẽ bây giờ thủ đoạn của kẻ lừa đảo đã inh như vậy, ngay cả việc này cũng tra ra?

Anh có chút bốc hỏa.

“Tôi mặc kệ cô là đến từ cái linh lực quỷ quái gì! Cô căn bản là kẻ lừa đảo, đúng hay không? Dùng cách buồn cười này đến vợ vết của cải, cái gì dùng một trăm vạn mua bình an, nếu thật cần an toàn, sao tôi không đi thuê bảo vệ? Việc đó cũng không tốn đến một trăm vạn!” Kha Bá Ấp mặt trầm xuống. Anh không ngại cùng mỹ nữ nói chuyện phiếm, nhưng nếu là có ý đồ khác thì đừng có mơ.

“Tôi không tranh cãi với anh, song, người ủy thác không phải anh, anh không có quyền bỏ ủy thác này, tôi đã tiếp chuyện này, phải hoàn thành. Nhưng mà, trước đêm nay nếu anh hoặc con anh không gửi tiền vào tài khoản của tôi, câu lạc bộ linh lực sẽ tự động tiêu trừ án tử này.” Cô nói xong xoay người rời khỏi, cô đã trái với nguyên tắc của mình nói nhiều lắm rồi. Có lẽ cô nên điều tra rõ trước Kha Bá Ấp có con trai thích gây sự... không, con tư sinh hay không đã.

“Chậm đã, cô luôn miệng nói tôi có con, nó có nói với cô nó tên là gì không?” Kha Bá Ấp gọi cô lại.

“Không có.” Kì thật, lúc ấy cô cũng đã quên hỏi.

“Lã tiểu thư, không phải tôi không cho cô mặt mũi, nhưng lập trường của cô còn không vững, lại dám đến nơi này của tôi giương oai? Không nói đến việc tôi chưa có con, chỉ bằng bộ dạng này của cô... đáng vẻ gầy yếu, cô có năng lực gì bảo vệ an toàn của tôi?” Anh chế nhạo nhìn cô.

“Nếu anh không tin tôi, tôi cũng không cần chứng minh năng lực của tôi với anh. Cáo từ.” Cô lễ phép gật gật đầu với hắn, xoay người ra cửa.

“Cho cô một lời đề nghị từ lương tâm, lần sau muốn đi lừa gạt tốt nhất đổi trang phục khác, đàn ông đối với dạng người thích ăn mặc bất nam bất nữ là chán nhất.” Anh không quên tổn hại cô.

Lã Quan không quay đầu, đổi lời nói ác độc của anh ta cũng không phản ứng, đi thẳng ra ngoài.

Không trả tiền, sống chết của Kha Bá Ấp một chút cũng không liên quan đến cô, đương nhiên, lời anh ta nói cũng không đáng nhét vào tai cô.

Nhưng cô mới bước ra khỏi xí nghiệp Trường Ấp, bé trai kia lại đứng ngay tại cửa chờ cô, vẻ mặt nó vô cùng lo lắng, vừa thấy cô đi ra liền chạy đến trước mặt cô.

“Thế nào? Ba con chịu trả tiền không?”

“Cháu rốt cuộc là ai? Kha Bá Ấp chưa kết hôn, cũng không thừa nhận có đứa con nào, vì sao cháu vì hấn lo lắng như thế?” Cô lạnh lùng nhìn đứa bé đùa cợt cô.

“Con thật là con của ba!” Bé trai dậm chân lớn tiếng nói.

“Vậy cháu tự mình đi vào muốn hấn trả tiền, tiểu quỷ, không có tiền, mọi chuyện không bàn nữa.” Cô quyết tâm, tối qua cô đã trúng tà gì mới tiếp ủy thác của nó.

“Ba không biết con, con đi cũng vô dụng.” Nó chán nản nói.

“Nếu hấn không biết cháu, liền càng không trả tiền.”

“Nhưng mà...”

“Vụ này coi như xong, cháu lãng phí nhiều thời gian của ta lắm rồi.” Lãnh Quan bước đi.

“Không! Đừng đi! Nếu người đi, con sẽ không sống nổi! Van cầu người, người nhất định phải tin con, đi cứu ba con, được không?” Bé trai khẩn cầu.

Lãnh Quan đối với lời nó nói không tin nữa, hất tay nó ra bước đi.

“Người thật sự không giúp con?” Trong giọng nói của bé đã có tiếng nức nở.

“Đừng trách ta, đây là quy định của câu lạc bộ linh lực, nhận tiền trước...” Cô xoay người giải thích, nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy thân thể nó trở nên như ẩn như hiện, trong lòng kinh hãi, lời nói cũng theo đó mà gián đoạn.

“Xin cứu ba con... Cứu con...” Bé trai điềm dậm đáng yêu nhìn cô.

“Cháu...” Lãnh Quan bước đi đến trước mặt nó, nắm bàn tay nhỏ bé của nó, tay trắng nõn là thực thể. Chẳng lẽ vừa rồi là cô hoa mắt?

“Người chịu giúp con chứ?” Bé trai lau đi lệ nơi khóe mắt hỏi.

“Ta sẽ tin cháu một lần, nhưng cháu trước hãy nói cho ta biết tên của cháu.” Cô thận trọng nói.

“Cháu là Đạt Đạt.”

“Đạt Đạt?”

“Phải, tên rất đáng yêu đúng không? Giống tiếng súng máy, Đạt Đạt Đạt Đạt...” Bé hồn nhiên nín khóc mỉm cười.

“Được, Đạt Đạt, nói cho ta biết vì sao cháu biết Kha Bá Ấp mười phút sau có nguy hiểm?” Chẳng lẽ đứa nhỏ này cũng có sức mạnh khác thường nào đó?

“Con cảm giác được. Đây là kiếp số đầu tiên của ba con, ba còn hai lần nữa, xin người bảo vệ ba!” Giọng điệu của nó không giống nói đùa.

Lãnh Quan chăm chú nhìn đôi mắt trong veo màu nâu của nó, trong đó không có vẻ giả dối đùa bỡn, tâm tư của nó cũng là một mảnh trong xanh phẳng lặng hồn nhiên, nó thật sự vì Kha Bá Ấp lo lắng.

“Được, nếu mười phút sau hấn đứng như lời cháu nói có nguy hiểm, ta sẽ ra tay cứu hấn, phí dụng cùng vĩ khoản chờ xong chuyện sẽ thu một lần.” Như vậy đủ nhân từ chưa?

“Cám ơn người!” Đạt Đạt vui sướng vươn tay ôm thắt lưng cô.

Cô ngăn người, bị hành động của nó làm cả người cứng đờ.

Quen một mình một người, cô không thích cùng người khác tiếp xúc quá mức, khoảng cách an toàn thay bản thân cùng người khác bố trí cũng đặc biệt lớn, người không quen căn bản đừng nghĩ đến gần cô. Trong

trí nhớ, đại khái chỉ có Tước Lợi Nhi có thể tới gần cô mà không bị đông lạnh thành cột băng, nhưng hiện tại bị Đạt Đạt hai tay ôm lấy, cô không kịp bài xích, đã bị một sự chấn động nho nhỏ trong lòng dọa sợ,

Thân hình nó mềm mại lại mang theo mùi hương đặc hữu của trẻ con tuy rằng xa lạ, nhưng rất thoải mái, cô cơ hồ đã quên phải đẩy nó ra.

“A! Người nhanh đi, ba con đã chuẩn bị lái xe rồi đi, người tốt nhất phải theo dõi ba.” Đạt Đạt đẩy cô về phía bãi đỗ xe của xí nghiệp Trường Ấp.

“Cháu không đi cùng sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Không, bây giờ con chưa thể gặp ba.” Đạt Đạt gục đầu xuống.

“Vì sao?”

“Chưa đúng thời cơ. Làm phiền người, hẹn gặp lại.” Nó nói xong liền xoay người chạy về lối đi bộ ở một đầu khác.

“Đạt Đạt...” Cô khẽ gọi, cảm giác quỷ dị kia lại mạnh mẽ xuất hiện lần nữa. Thật là kỳ quái, cô rất ít khi xử trí theo cảm tính, nhưng lúc này đây cô lại không cự tuyệt được lời khẩn cầu của nó, cho dù nó từ đầu tới cuối đều lộ ra huyền cơ làm cho người ta không thể tưởng tượng, cô vẫn không thể mặc kệ nó.

Có lẽ, cô đã cảm động bởi lòng hiếu của nó! Cô đi về phía bãi đỗ xe và tự bào chữa như thế.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Chuyện tới quá đột nhiên!

Kha Bá Ấp ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, phía trước xe đột nhiên bốc cháy, ngay cả máy móc trên đó cũng cháy lên

Năm phút trước, anh đi thang máy xuống lầu, ngồi trên xe thể thao mình yêu thích, sau đó chạy ra khỏi bãi đỗ xe, nhưng không lâu sau anh liền cảm thấy điều hòa trong xe có vấn đề, gió thổi ra không phải lạnh mà là nóng, anh thử hạ cửa sổ xuống, ai ngờ cửa kính xe chạy bằng điện vào lúc này lại bị hư, anh cảm thấy khác thường, khi định rẽ xe vào ven đường dừng lại, ngọn lửa liền từ tay lái phía trước mặt anh bốc lên.

“Chết tiệt! Đây là chuyện gì?” Anh kêu sợ hãi một tiếng, buông tay lái ra, nhưng chân ga dưới chân đã quên thả lỏng, xe liền phóng về bên phải phía trước, mắt thấy sẽ đụng vào một hàng xe đậu san sát bên đường nhất, anh vừa sợ hãi lại lúng túng nhìn mình đang chạy thẳng về cái chết, không kẻ nào có thể cứu được...

Một cột nước từ vòi phòng cháy ở đám cỏ phía trước mặt trong lúc chỉ mảnh treo chuông liền bắn về phía Kha Bá Ấp, cột nước trong nháy mắt ngưng kết thành băng, chặn xe lại, khi Kha Bá Ấp còn chưa rõ việc gì, một bóng người màu đen nhanh chóng đến bên xe, một cước đá vỡ cửa xe, hai tay mở ra phun khí lạnh trắng xoá, không khí trong xe lập tức hạ nhiệt, trong không gian tràn ngập hơi nước, anh thấy đôi mắt sắc bén như băng của Lãnh Quan.

“Là cô...” Kha Bá Ấp hoảng hồn cố bình tĩnh, nhưng nhất thời không bình ổn được adrenalin chạy loạn trong cơ thể, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô lái mình ra ngoài xe.

Anh không nhìn lầm chứ? Tay cô ấy... Trong lòng bàn tay tản mát ra một cỗ khí lạnh?

“Không có việc gì chứ?” Lãnh Quan để anh ta dựa vào xe bên đường, lập tức quay lại chiếc xe cháy nhìn tỉ mỉ từng chỗ một. Xe vô cơ cháy, không phải là chuyện bình thường!

“Cô... đã cứu tôi...” Hồn bị dọa rớt đã trở lại cơ thể, Kha Bá Ấp nhìn cột nước kết băng trước xe cùng từng đợt sương lạnh bay ra từ trong xe, lại nhìn nhìn Lãnh Quan kiểm tra xe, trong lòng anh có một đồng nghi vấn đợi giải, nhưng hỏi không ra miệng. Băng này... Đều là cô ta làm? Cô ta cứu anh?

“Đây chính là kiếp nạn thứ nhất của anh, Kha tiên sinh.” Lãnh Quan quay đầu đối mặt anh, chuyện này đã chứng thật lời Đạt Đạt nói không phải là đùa.

“Cái gì?” Kha Bá Ấp mở to mắt. “Thứ nhất? Chẳng lẽ còn có thứ hai thứ ba...”

“Tôi đã nói với anh, con trai anh nói anh sẽ gặp ba lần nguy hiểm trí mạng, cho nên mới ủy thác tôi đến bảo vệ anh.” Nàng nhắc lại.

Chết tiệt! Lại là con!

“Ông trời! Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Anh bối rối vò vò đầu la to.

Mọi chuyện tựa hồ từ khi người phụ nữ này xuất hiện trước mặt anh liền bắt đầu còn có chút bất thường.

Lãnh Quan nhìn đám đông bốn phía dần dần tụ tập chỉ trở, không nói hai lời, lôi anh rời khỏi hiện trường tai nạn, ngăn một chiếc tắc xi lại, đẩy mạnh anh vào, bản thân cũng ngồi vào.

“Về trước nhà anh, nhưng anh tốt nhất nên gọi điện thoại báo cửa hàng xe cùng công ty bảo hiểm thay người giải quyết hậu quả.” Cô trầm giọng dặn dò.

Kha Bá Ấp trong lúc rối rắm làm theo lời cô, nhưng trong lòng vẫn rung động như sấm, từ quỹ môn quan vòng trở về, cảm giác sợ hãi này thật đúng là không phải người thường có thể chịu được.

Ba mươi phút sau, bọn họ trở lại nhà anh ở Thiên Mẫu, vừa xuống xe, anh chặt vật không chịu nổi liền vọt vào cửa, nhanh chóng xuyên qua sân, đi vào phòng khách, bảo quản gia cùng người giúp việc đang ngạc nhiên ra ngoài, quyết định cùng người lai lịch không rõ miệng nói hươu nói vượn này từ từ nói chuyện.

“Hiện tại, cô nên có thể đem mọi chuyện nói từ đầu tới đuôi cho tôi biết chưa?” Anh quay đầu trừng cô, cổ tay áo sơ mi bị đốt trụi, tay cũng nổi bọt nước, tóc trên trán bị cháy sạch quăn lên, cả người thoát nhìn tựa như xiên thịt người vừa bị nướng qua trong phim Kannen.

“Anh không rửa mặt chải đầu, băng bó miệng vết thương trước sao?” Lãnh Quan hai tay khoanh trước ngực hỏi lại.

“Không, hiện tại ta muốn cô nói rõ ràng.” Anh ngồi xuống sô pha, châm một điếu thuốc hút.

“Tôi đã nói, là con anh trước đó nhắc nhở tôi anh sẽ xảy ra chuyện, tôi mới đến kịp cứu anh, nếu không anh sớm đã chết.” Cô nói không mang theo chút cảm tình.

“Cô là nói, tôi... ‘con’ tôi đã sớm đoán trước tôi sẽ có tai nạn?” Anh rít mạnh điếu thuốc.

“Đúng vậy.”

“Nó nói tôi còn hai lần chịu tội, cho nên muốn cô tới cứu tôi?” Anh sắp phát điên, chuyện như vậy ai sẽ tin tưởng?

“Phải.”

“Vậy xin hỏi tôi có thể trông thấy vị tiểu thần thông tự xưng là con tôi kia không?” Anh nhe răng trợn mắt nói.

“Nó không muốn gặp anh.” Đây là phỏng đoán của cô, Đạt Đạt tựa hồ không muốn gặp Kha Bá Ấp.

“Nghe đây, tiểu thư...” Anh vươn ngón trỏ chỉ vào cô.

“Tôi là Lãnh Quan.”

“Lãnh tiểu thư, chuyện này có lẽ chỉ là trùng hợp, tuy rằng tôi không biết xe tôi vì sao lại đột nhiên cháy, nhưng cô đừng nghĩ như vậy tôi sẽ tin cô.” Anh nghiêng đầu trừng cô, tâm tình vừa hỗn tạp vừa rối loạn. Kỳ thật nội tâm anh có một bộ phận cảm thấy việc kỳ quái, nhưng một bộ phận khác lại liều mạng thuyết phục anh đừng tin tưởng lời nói vô căn cứ này.

“Anh có thể không tin, tôi đồng ý với con anh phải bảo vệ anh, một trăm vạn nguyên tôi có thể đợi cho việc thành mới lấy cùng với vĩ khoản, bắt đầu từ giờ, mỗi ngày tôi sẽ đi theo anh, thẳng đến khi anh vượt qua hai nguy cơ khác.” Cô không khách khí ngồi xuống sofa đối diện anh.

“Còn có vĩ khoản? Cái gì vĩ khoản?” Anh giận kêu.

“Đây là quy định của câu lạc bộ linh lực, phàm là người tới cửa mua hy vọng ngoại trừ phí dụng, sau khi nhiệm vụ hoàn thành tôi có thể tùy ý lấy một thứ gì đó của anh, không thể cự tuyệt, tôi hy vọng đến lúc đó anh có thể trả được.” Lần đầu tiên ở trước mặt người xa lạ cô nói nhiều như vậy.

“Đùa cái gì hả? Nói cho cô biết, tôi chẳng những không trả tiền, ngay cả vĩ khoản chết tiệt gì đó cũng sẽ không cho cô, cô muốn đi theo tôi như thế nào thì tùy cô, chỉ cần cô không sợ ta ngày nào đó tôi đầu óc mơ hồ cường bạo cô lên giường, cô thích bao lâu thì bao lâu...” Anh giận dữ đe dọa cô.

Phút chốc, một cơn gió lạnh đánh thẳng vào mặt anh, anh chỉ cảm thấy hơi thở có cảm giác mát, vươn tay sờ, không ngờ môi đã kết một tầng băng, không mở miệng được.

“Anh rất ồn ào.” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Kha Bá Ấp bị chuyện xảy ra trước mắt làm sợ hãi đến nghẹn họng nhìn trân trối, rõ ràng anh chỉ nhìn thấy cô ta thoáng nhìn qua, miệng liền kết băng.

Ông trời! Người phụ nữ này... biết ma thuật? Hay là... siêu năng lực?

“Đây là một chút giáo huấn nho nhỏ cho anh, Kha tiên sinh.” Cô cong môi, bị dáng vẻ ngu ngốc của anh làm nở nụ cười.

Kha Bá Ấp đầu óc đang hỗn loạn, lại bị nụ cười động lòng người của cô đoạt đi ý thức.

Cô cười lên quả thực đập đến ngây người.

Ấn tượng của Lãnh Quan đối với Kha Bá Ấp rất không tốt, anh ta là người đàn ông tự đại mù quáng nhất cô từng gặp qua, cô không rõ người không có đầu óc giống anh ta sao có thể sinh ra đứa nhỏ thông minh như Đạt Đạt?

Nhất định là di truyền từ mẹ! Cô khẳng định.

“A...” Anh mở không nổi miệng, vội vàng vọt tới phòng bếp rót ly nước ấm làm băng trên môi tan ra.

Lãnh Quan thừa cơ ngẩng đầu nhìn bốn phía, căn nhà này có chút cũ kĩ, nhưng giữ gìn thật sự sạch sẽ, có thể thấy người giúp việc đã làm tròn bổn phận, nếu không giống Kha Bá Ấp người suốt ngày lưu luyến bên ngoài làm sao có thể đi chú ý mọi việc trong nhà?

“Cô học ở đâu yêu thuật chính người này?” Kha Bá Ấp trở lại phòng khách, đến bên cạnh cô chất vấn.

“Đây không phải yêu thuật, đây là linh lực.” Cô còn đang nhìn một số ảnh chụp trên tường lò sưởi, đây đều là người trong dòng họ Kha gia.

“Linh lực?” Anh ngần ngại.

“Đúng vậy.” Ánh mắt cô bị bức ảnh chụp bé trai thu hút, bé trai trong ảnh chừng chín tuổi, nhưng hiển nhiên chính là phiên bản của Đạt Đạt.

“Nói cho tôi biết đó là năng lực quý gì?” Anh bị thái độ của cô chọc giận, chưa bao giờ có người phụ nữ nào không coi anh vào mắt! Anh tức giận đến vươn tay bắt lấy cổ tay cô, muốn cô đối mặt với anh.

Lãnh Quan bị chọc giận, trừng mắt, một luồng khí lạnh từ cổ tay cô đông lạnh tay anh, trong nháy mắt toàn bộ cánh tay anh đã bị đông cứng, rút không được.

“Linh lực của tôi chính là loại siêu năng lực chuyên đông chết người này, chưa được tôi cho phép, anh tốt nhất đừng chạm vào tôi. Hiểu không?” Lãnh Quan ghé sát vào anh, từng tiếng gần đều mang theo hàn ý làm người ta lạnh run.

Kha Bá Ấp chỉ có thể gật gật đầu. Xem ra, đối mặt với “băng sơn mỹ nhân” này, anh tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Lãnh Quan nói xong, phút chốc thu hồi lãnh khí, băng trên tay Kha Bá Ấp biến mất, nhưng anh vẫn nhìn không được xoa xoa cánh tay cho ấm.

“Người trong bức ảnh này là anh sao?” Cô chỉ chỉ tấm ảnh kia.

“Phải, đó là tôi lúc tám tuổi.” Kha Bá Ấp không dấu vết đứng cách xa cô một chút, còn bị đông lạnh thêm lần nữa, anh nhất định sẽ lạnh chết.

“Bé trai ủy thác tôi rất giống anh, Kha tiên sinh, anh chối không được rồi, tôi có thể cam đoan nó tuyệt đối là con trai anh.”

“Phải không? Sẽ là ai sinh con cho tôi chứ?” Anh không thể không cố gắng nhớ lại những người phụ nữ từng kết giao qua ai có khả năng thụ thai nhất.

“Phong lưu trước sau gì cũng phải trả giá đắt.” Cô cười lạnh tránh ra.

“Này, từ giờ trở đi cô thật sự muốn đi theo tôi sao?” Anh nhìn cô không định đi, nhìn không được lại hỏi.

“Nhiệm vụ của tôi còn chưa chấm dứt.”

“Nhưng, nếu căn bản sẽ không có chuyện gì xảy ra? Cô đi theo tôi như vậy sẽ không gặp phiền phức gì sao? Bạn trai hoặc chồng sẽ không hiểu lầm sao?” Anh cố ý thăm dò cô.

“Sẽ không.” Cô trả lời đơn giản.

“Cô... cô rốt cuộc là loại người nào?” Anh thật sự tò mò. Cô cho anh một loại cảm giác không hợp với thể giới thật, lạnh lùng, bất cần, ít nói cười, cô so sánh cùng oanh oanh yến yến bên người anh thật sự vô vị hơn nhiều, nhưng anh lại không thể bỏ qua sức hấp dẫn độc đáo phát ra bên ngoài vẻ lạnh như băng của cô, có lẽ lạnh như khối băng, hơn nữa lại có năng lực kinh người, nhưng anh chẳng biết từ đâu ra lại có suy nghĩ, cho rằng bề ngoài lạnh như băng của cô đã chôn giấu một ngọn lửa người khác nhìn không ra, đang đợi được dẫn động, phát nhiệt.

Có điều, anh cũng sẽ không mạo hiểm nguy cơ bị đông chết đi chôn ngọn lửa của cô, muốn chơi trò tình yêu anh sẽ tìm đối tượng “an toàn” một chút, băng sơn mỹ nhân này để lại cho dừng sĩ không sợ chết đi chinh phục đi!

“Anh chỉ cần biết rằng tôi tên Lãnh Quan là được.” Cô trở lại sô pha ngồi xuống, bỗng nhiên nghĩ đến Đạt Đạt, đứa bé này hiện tại đang chạy loạn ở chỗ nào?

“Được rồi, Lãnh Quan, tôi hy vọng chúng ta có thể đạt thành hiệp nghị, nếu trong một tháng mà không có việc gì xảy ra, tôi sẽ không trả phí cho cô, xin cô tự động rời đi; Nếu đúng như lời cô nói, tôi lại bị tai nạn bất ngờ gì đó...” Anh dừng lại. Nếu cô ta nói là sự thật, vậy dùng một trăm vạn mua bình an kỳ thật cũng rất có lời.

“Anh sẽ có chuyện, cho nên sớm chuẩn bị tốt một trăm vạn nguyên tiền thanh toán đi!” Cô phát hiện trên người anh ta có dòng khí nào đó không ổn định, đó không phải là hiện tượng tốt. Nói khó nghe một chút, cô đã nhìn thấy rất nhiều người sắp “nghèo” cũng giống như anh ta dương khí trên người mất dần, tùy thời sẽ bị thượng đế triệu về.

“Cái gì?”

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ bắt đầu nghĩ xem ai muốn đẩy tôi vào chỗ chết, mà sẽ không ở trong này nhiều lời vô nghĩa.” Cô lạnh lùng nhắc nhở anh.

Thân là chủ tịch xí nghiệp, bên người Kha Bá Ấp xuất hiện nguy cơ nhất định không đơn thuần, Lãnh Quan tin tưởng việc “ngoài ý muốn” này sau lưng nhất định có người thao túng, hơn nữa người kia cũng không phải nhân vật đơn giản.

Xe vô cơ cháy, chuyện này là kiệt tác của người có siêu năng lực sao?

Về mặt Lãnh Quan trầm xuống.

Kha Bá Ấp bị lời của cô làm chấn động. Chuyện hôm nay chẳng lẽ không phải ngoài ý muốn? Chẳng lẽ kế tiếp thật sự sẽ có hai lần nguy hiểm giống hôm nay đang chờ anh sao?

Trời ơi! Anh bỗng nhiên không khỏi cảm thấy sống lưng thoáng lạnh.

Mới đầu, người trong nhà đối với việc bên người Kha Bá Ấp có thêm một người vừa đẹp trai lại vừa xinh đẹp khiến mọi người cảm thấy vô cùng tốt, bọn họ đều muốn biết Kha gia đại thiếu chỉ dính với phụ nữ “bạn tình” lúc này đây rốt cuộc là nam hay nữ. Anh ta sẽ không vui đùa với phụ nữ tới chán rồi, muốn đổi khẩu vị chứ?

Thời gian này Lãnh Quan một tắc cũng không rời anh, mặc kệ đến công ty hay là chốn thanh sắc, cô cũng không xa anh. Kha Bá Ấp chưa bao giờ giới thiệu cô với người khác, anh đối với sự tồn tại của cô vẫn thấy khó chịu, mỗi khi thấy cô anh sẽ nghĩ đến còn hai lần nguy hiểm khiến người ta bủn rủn cả người đang chờ anh, đó cũng giống như báo trước cái chết của anh vậy, làm người ta phiền muộn nghỉ ngơi.

Có điều, ngoại trừ ngày đầu tiên, Lãnh Quan đã có năm ngày ngay cả một chữ cũng chưa nói, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh anh làm chuyện cô nên làm. Có khi Kha Bá Ấp thật phục công lực “trầm mặc” của cô, cô cùng đám phụ nữ lười dài anh quen thực sự cách biệt một trời.

Hôm nay, sáng Kha Bá Ấp chơi tennis, đi bơi, về nhà ngã đầu liền ngủ, vừa đến chạng vạng, đồng hồ sinh lý đúng giờ đánh thức anh đi đêm, anh tinh thần sáng láng thay một bộ âu phục màu xám, phía trong là áo sơ mi trắng, chuẩn bị ra ngoài săn diêm.

Nhưng anh vừa mới xuống lầu, Lãnh Quan đã đứng ở sô pha chờ anh, cũng không mở miệng hỏi anh nơi đi, tựa hồ mặc kệ mục đích anh đi nơi nào cô đều quyết định theo anh.

“Cô... Tôi xin cô, lần này cô đừng theo, được không?” Kha Bá Ấp nhin không được trợn mắt, người này không ngủ nghỉ sao? Vô luận lúc nào, chỉ cần anh mở mắt cô nhất định cũng tỉnh, vài lần anh hoài nghi cô có phải người máy hay không, tuyệt không ngại mệt đi đông đi tây.

Lãnh Quan không nói gì, nhưng về mặt của cô viết rõ: Không được!

“Cô ở nhà tôi nghỉ ngơi một đêm sẽ chết à? Nơi tôi sắp đi quán bar tư nhân không cho phụ nữ vào, nơi đó ngoại trừ kỹ nữ cao cấp tất cả đều là đàn ông, cô dám đi nơi đó sao?” Anh tức giận chất vấn cô, nhin không được vươn tay vuốt lại tóc trên trán, hôm nay anh xác định chắc chắn sẽ không cho cô theo.

Lãnh Quan lấy áo khoác của mình, dùng hành động để chứng minh sự kiên trì của cô.

Nếu không phải nê tình Đạt Đạt, Kha Bá Ấp muốn tìm chết cô mới mặc kệ! Mấy ngày nay, Kha Bá Ấp ở trong mắt cô căn bản chính là một tên nhà giàu ăn chơi mười phần, mỗi lần đến công ty đều ở không đến nửa giờ, chỉ có ở câu lạc bộ đêm cùng khách sạn là có thể chơi bởi cả một đêm, cùng một đồng phụ nữ trên đùa, đàn ông như vậy chết là xứng!

“Này! Lãnh tiểu thư, cô... cô thật sự muốn đi sao!” Kha Bá Ấp giận dữ, tiến lên muốn giữ tay cô, nhưng vội vàng nghĩ đến sau một lần lỡ mắng bị thương do giá rét giáo huấn, lại đành phải thu tay lại.

Mẹ nó! Người này không thể chạm vào! Anh vội vàng cảnh cáo mình.

Cô gật gật đầu, dẫn đầu đi vào gara.

Kha Bá Ấp oán hận đi về phía chiếc xe Benz vừa mua, đêm nay anh nhất định phải làm cho họ Lãnh nếm mùi đau khổ, anh muốn cô ta biết, phụ nữ ở trước mặt Kha Bá Ấp anh chỉ có thể làm nũng, không thể kiêu ngạo!

Xe vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của khu cao ốc hiện đại náo nhiệt nhất, Kha Bá Ấp dừng xe lại liền tự mở cửa đi về phía thang máy. Lãnh Quan nhanh nhẹn im lặng theo sau anh, vào thang máy, Kha Bá Ấp lại một lần nữa nói với cô: “Hiện tại trở về còn kịp.”

Lãnh Quan giương mắt nhìn Kha Bá Ấp cao hơn cô một cái đầu, không định trở về.

“Vậy lát nữa có thấy chuyện gì làm phụ nữ khó chịu hoặc giết mình, cũng đừng trách tôi không nhắc cô trước.” Anh xấu xa cười, không quên đánh giá bộ quần áo đen cô mặc đẹp hơn đàn ông. Người phụ nữ này nhất định là đầu thai nhầm rồi, xem dáng vẻ cao gầy lại nửa ngày không nói một câu của cô, cô hẳn phải sinh ra là đàn ông mới đúng.

4. Chương 02 Phần 2

Thang máy dừng lại ở tầng mười ba, cửa vừa mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi âu phục giày da đón chào ngay cửa, anh ta thấy người đến là Kha Bá Ấp, lập tức thân thiện chào hỏi, miệng còn không ngừng nhắc nhở: “Hoan nghênh hoan nghênh! Kha đồng đã lâu không tới, chúng tôi lại có một số ‘hàng’ mới, ngài có muốn Nana giới thiệu cho ngài xem một chút không?”

“Được.” Kha Bá Ấp thuận tay cho hắn tờ một ngàn nguyên, hào phóng khiếp người.

“Mời vào.” Người đàn ông kia dùng điều khiển mở cánh cửa màu vàng ra, lại sử dụng bộ đàm liên lạc với người bên trong chuẩn bị tiếp đãi khách quý.

Kha Bá Ấp quay đầu liếc Lãnh Quan một cái, cảm thấy cô không bị nhận ra là phụ nữ thật đúng là buồn cười.

Lãnh Quan không để ý tới ánh mắt chế nhạo của anh, chỉ ngẩng đầu nhìn trên cửa viết “quán bar Thiên Đường”, bên cạnh còn có một câu “câu lạc bộ tư nhân, phụ nữ đừng bước”, cảm giác nơi này mang đến cho người ta chính là tục đếm.

Kha Bá Ấp đi vào cửa lớn, trên con đường tối như mực bỗng nhiên xuất hiện hai cô gái cả người chỉ mặc một bộ đồ lót gợi cảm, các cô thướt tha kẻ sọc vào anh, nũng nịu nụ nụ: “Hoan nghênh quang lâm! Kha đồng, mời đi bên này.”

Kha Bá Ấp cười dang hai tay, một tay ôm một người, đem Lãnh Quan để qua một bên, theo mỹ nữ đi qua phòng khách có đèn mờ mờ, đến một căn phòng màu tím.

Một người phụ nữ lẳng lơ giống như quản lý đi vào, lễ phục đen ôm chặt eo nhỏ mông đầy đặn, bộ ngực thiếu chút nữa rơi khỏi cổ áo cô. Cô vừa nhìn thấy Kha Bá Ấp liền dính lại, cười quyến rũ nói: “Thật sự là khách quý! Hôm nay ngọn gió nào thổi Kha đồng của chúng ta tới a?”

“Hi, Nana, gần đây bận quá, hôm nay mới rảnh một chút. Như thế nào, nhớ anh sao?” Kha Bá Ấp vươn tay nheo nheo mắt Nana, hành động ngả ngớn.

“Đúng vậy, nhớ muốn chết!” Nana cười phóng dăng ôm lấy cổ anh, hôn anh thật mạnh.

“Hôm nay thay anh tìm hai người tuyệt sắc bồi rượu, Nana, anh có bạn đi cùng.” Kha Bá Ấp bĩu môi nhìn Lãnh Quan.

“A, là bạn ngài sao?” Nana chuyển hướng Lãnh Quan, kinh ngạc kêu một tiếng, “Bạn ngài thật sự là thiên vương cấp soái ca a, Kha đồng. Tiên sinh họ gì?” Cô nói xong liền đi qua dựa vào người Lãnh Quan.

Kha Bá Ấp nghe xong muốn cười. Soái ca? Nha, chơi thật vui.

Lãnh Quan vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, không trả lời. Đây thật sự là nơi tục không chịu được! Cô lạnh lùng nghĩ, cũng chỉ có Kha Bá Ấp loại người thối nát này mới tìm tới những nơi này mua vui.

Nana có chút xấu hổ nhìn Kha Bá Ấp, ngồi trở lại bên người anh, thấp giọng nói: “Anh ta tựa hồ không thích nói chuyện.”

“Cậu ta là Lãnh Quan, anh nghĩ cậu ấy có thể đã cảm dục lâu rồi, khuyết thiếu hoocmon phụ nữ, thay anh kêu vài em xinh đẹp một chút đến hầu hạ cậu ta.” Kha Bá Ấp có cảm giác thích thú khi được báo thù.

“Không thành vấn đề! Chúng tôi có một người mới tới, cam đoan làm cho ngài ‘yêu thích không buông tay!’” Nana thần bí nháy mắt mấy cái, lấy bộ đàm ra, bấm vài dãy số, không lâu, một cô gái toàn thân mặc sa mỏng màu tím yếu diệu đi đến.

Tóc nâu, mắt cùng màu, khuôn mặt trắng nõn, một đôi kiềng môi đỏ mọng câu hồn khê cong, dưới sa mỏng cơ hồ lộ ra trọn vẹn, khiến Kha Bá Ấp nhìn đến không nói nên lời, tim đập rộn lên.

“Đây là Khinh Khinh, là mỹ nữ mới vào Thiên Đường, rất nhiều người muốn tranh giành, hôm nay nể mặt Kha đồng, cho cô ấy bồi ngài cả đêm, được không?” Nana hào phóng đem Khinh Khinh đến bên người Kha Bá Ấp.

“Tốt.” Kha Bá Ấp sớm đã nhận nhạo trong lòng.

Một cô gái khác theo sau đi vào, Nana đem cô ta giao cho Lãnh Quan, nghiêng người nói: “Đây là Lôi Lôi, Lãnh tiên sinh, từ từ hưởng thụ đi!”

Nana nháy mắt với hai cô gái, ý muốn các cô đừng đắc tội khách quý, sau đó liền rời khỏi phòng.

“Uống chút rượu đi, Kha đồng.” Khinh Khinh môi khê mở, giọng mềm mại có thể khiến đàn ông xương cốt nhũn ra rơi vào tai Kha Bá Ấp.

“Em là Khinh Khinh?” Kha Bá Ấp tay xấu xa vòng qua eo Khinh Khinh. Người phụ nữ này thật sự là phong tình vạn chủng a, có kinh nghiệm mê hoặc đàn ông tuyệt hảo.

“Phải, khinh trong xinh đẹp, phải nhớ kỹ nha.” Khinh Khinh cười rót rượu, đem ly rượu đưa đến bên môi anh.

Kha Bá Ấp ném một ngụm, hưởng thụ rượu ngon giai nhân làm cho anh tâm tình phiêu lãng.

Lãnh Quan mắt lạnh nhìn đáng vẻ háo sắc của anh ta, bỗng nhiên cảm thấy chán ghét. Đạt Đạt vì sao lại là con của người như thế? Cô vì sao phải theo bảo vệ tên khốn này?

“Lãnh tiên sinh, đừng chỉ nhìn người khác a, em cũng có thể cho anh sáng khoái cả một đêm.” Lôi Lôi nói xong đem bộ ngực dán vào Lãnh Quan.

Lãnh Quan hơi dời đi, nhìn chằm chằm cô gái chỉ sợ không vượt qua hai mươi tuổi này. Tuổi còn trẻ đã sa đọa, thế giới này thật sự càng lúc càng đen tối sao?

“Kha đồng, muốn uống thêm một ly không?” Khinh Khinh cười nhàn nhạt, tuyệt không để ý đến việc tay Kha Bá Ấp xoa bóp trên người cô.

“Em dứt anh.” Anh cười xấu xa, ánh mắt lơ đãng ngắm Lãnh Quan bên kia, định làm cô khó chịu.

“Tuân mệnh.” Khinh Khinh cười một tiếng, ngậm một ngụm rượu, tiến lên hôn môi anh, đem rượu chậm rãi đưa vào miệng anh.

Kha Bá Ấp cánh tay khép lại, ôm chặt cô, hơn nữa không chút cố kỵ từ dưới làn sa mỏng vuốt ve thân hình Khinh Khinh, Khinh Khinh cũng phối hợp ngâm nga những tiếng vui thích, kéo tóc của anh xuống, động tác của hai người đã vượt qua tiêu chuẩn tình dục.

Hắn là cố ý! Lãnh Quan rất hiểu Kha Bá Ấp đang có chủ ý gì, đã có nhiều ngày không xảy ra chuyện nguy hiểm gì, hắn liền trở lại thái độ cũ, cho rằng mình không có việc gì, đối với việc cô đi theo bảo vệ cảm thấy không kiên nhẫn, hận không thể nghĩ cách đuổi cô đi.

Hắn thật sự là quá ngây thơ rồi! Lãnh Quan cười lạnh nhìn tiết mục đồng cung đang trình diễn trước mắt, tâm tư không động chút nào, bằng này đã muốn dọa cô, thật sự là buồn cười.

“Lãnh tiên sinh, muốn uống một ngụm rượu đặc biệt hay không?” Lôi Lôi tựa hồ cũng muốn dùng chiêu này châm lửa Lãnh Quan, cô ta uống một ngụm rượu, cười ôm cổ Lãnh Quan, đang muốn đem rượu đưa vào miệng cô, liền cảm thấy từng đợt khí cực lạnh từ cơ thể cô toát ra.

“Miệng đối miệng rất không vệ sinh.” Lãnh Quan tránh ra, trầm giọng nói.

“A...” Tiếng kinh hãi mới kêu được một nửa, bên ngoài cơ thể Lôi Lôi đã đông thành một tầng sương mỏng manh, rượu hồng trong miệng cũng đông thành khối băng.

Kha Bá Ấp bị dục hỏa đốt cháy đột nhiên bình tĩnh, quay đầu vừa thấy Lôi Lôi ngã vào sô pha phát run, không khỏi thấp giọng la: “Ông trời! Cô làm gì cô ấy vậy?”

Lãnh Quan hai tay khoanh trước ngực, không trả lời.

“Là chuyện gì xảy ra?” Khinh Khinh kêu sợ hãi nhảy dựng lên.

“Lãnh Quan! Cô quá đáng rồi.” Kha Bá Ấp đẩy Khinh Khinh ra, đứng trước mặt Lãnh Quan.

“Oh?” Cô nhướn hai hàng lông mày.

“Cô rốt cuộc muốn như thế nào?” Anh cao giọng, đang muốn phát tác.

Khinh Khinh bắt lấy tay anh, sợ hãi nói với anh: “Kha đồng, đây là...”

“Đừng sợ... A!” Anh vốn định an ủi giai nhân, nhưng cánh tay lại bị một vật đâm trúng, đau đến rút tay về.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Nhẫn của em làm anh bị thương sao?” Khinh Khinh bối rối kéo tay anh qua.

“Không có việc gì.” Kha Bá Ấp không đành lòng nhìn cô kinh hoàng, thấy mình chẳng qua là bị xước da chỗ cổ tay, chảy chút máu, liền tùy tiện lau vết máu đi, ôm cô.

Lãnh Quan mắt lạnh liếc qua Khinh Khinh, mày nhíu lại. Cô cảm thấy cô gái này có chút kỳ quái.

“Lãnh Quan, hôm nay tôi muốn qua đêm ở đây, cô về trước đi.” Kha Bá Ấp lại lần nữa xoay người cả giận nói với Lãnh Quan.

“Tốt nhất anh nên đi cùng tôi.” Lãnh Quan đa tâm lại nhìn Khinh Khinh một cái.

“Buồn cười, vì sao tôi phải nghe lời cô?” Kha Bá Ấp thân là con trai độc nhất của Kha gia, từ nhỏ chỉ có anh có thể vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, làm gì có chuyện người khác dùng mệnh lệnh nói chuyện với anh?

“Nếu anh muốn sống.” Lãnh Quan đến gần Khinh Khinh, phút chốc nắm tay cô lên, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô.

“y da!” Khinh Khinh kinh hoàng rút tay về, trốn phía sau Kha Bá Ấp.

“Cô đủ chưa? Lãnh Quan, cô ấy không hung mãnh như cô, tốt nhất đừng hù dọa cô ấy!” Kha Bá Ấp ôm lấy Khinh Khinh, mày dựng thẳng.

“Đem nhẫn cho tôi xem.” Hơi thở lạnh lùng của Lãnh Quan khiến Khinh Khinh nhu nhược sợ hãi.

“Kha... Kha đồng...” Khinh Khinh vùi đầu vào lòng Kha Bá Ấp tị nạn.

“Lãnh Quan!” Kha Bá Ấp không nghĩ tới cô lại quá đáng như vậy, tức giận đến ngăn trước người Khinh Khinh.

“Đừng tỏ ra anh hùng, anh hùng hơn phân nửa đều chết trẻ, hơn nữa là chết trong tay phụ nữ.” Vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói khàn khàn khêu gợi, Lãnh Quan tóc ngắn cùng khuôn mặt tinh xảo đang phát ra cảnh báo chết người.

“Muốn đi theo tôi thì đừng kiếm chuyện, tôi đã chịu đủ suốt ngày bị cô giám thị, cô hiện tại liền cắt cho tôi!” Kha Bá Ấp bốc lửa, anh đối với cô gái kì lạ này đã khoan nhượng đủ lâu rồi.

“Chú ý giọng điệu của anh.” Lãnh Quan đều không phải không biết giận, cô có thể đem không chế cảm xúc rất tốt, nhưng đối mặt Kha Bá Ấp ngu xuẩn cùng tự đại, tính tình cô lần đầu tiên không khống chế được.

“Tôi muốn cô lập tức biến mất trước mặt tôi!” Kha Bá Ấp giận dữ hét.

“Không.”

“Cút!” Anh lại rống.

Lãnh Quan phát hiện mình đang dần dần bốc lửa, họ Kha này thật là có bản lĩnh, có thể chọc giận cô.

Cục diện trong phút chốc trở nên nóng nảy, Khinh Khinh sớm sợ tới mức chạy trốn chết, mà quản lí Nana nghe tiếng mà đến, cô còn tưởng rằng là thủ hạ chọc giận khách quý, vừa vào cửa liền tiếp nhận lỗi.

“Thực xin lỗi, thật xin lỗi, có phải chiêu đãi không chu toàn hay không...”

Lời của cô sau khi nhìn thấy Kha Bá Ấp cùng Lãnh Quan hai người trừng nhau liền dừng lại, nhìn tình hình này, cô một chút cũng không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì.

“Kha đồng, các người...” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Tôi muốn một gian phòng khác, Nana, tôi không muốn lại nhìn thấy người phụ nữ này!” Kha Bá Ấp lớn tiếng hô.

“Phụ nữ?” Nana cúi đầu nhìn Lôi Lôi ngã xuống đất không dậy nổi, mới giật mình nâng cô ta dậy, “Được được, tôi đưa cô ấy đi, sẽ giúp hai người tìm hai cô...”

“Không phải cô ấy, là cô ta!” Tay anh chỉ Lãnh Quan.

Nana trợn tròn mắt, vị thiên vương cấp soái ca này là nữ? Trời ạ! Cô vài năm nay làm ma ma không phải vô ích sao?

“Anh ta... Ách... Cô ấy không phải bạn của Kha đồng ngài sao?” Cô ngập ngừng hỏi lại.

“Tôi làm sao có thể quen loại bạn bất nam bất nữ này?” Kha Bá Ấp hừ lạnh một tiếng.

“Nhưng... Anh với cô ấy...” Nana hai bên đều không dám đắc tội, vạn nhất cô gái đẹp trai này là “bạn nữ” gì đó của Kha Bá Ấp, mà bọn họ chẳng qua cãi cho vui, vậy cô cần gì phải ở trong đó làm vật hi sinh chứ?

“Kha đồng, tôi thấy hay là hôm nay ngài nên trở về đi, lần sau chờ tâm tình tốt chút lại đến.” Trước đưa họ đi mới là chính xác.

Kha Bá Ấp trừng mắt nhìn Nana, lại nhìn nhìn Lãnh Quan, hưng trí cả đêm tất cả đều không c2on, anh nổi giận bùng bùng lao ra khỏi phòng, lửa giận đủ để thiêu hủy toàn bộ quán bar.

Lãnh Quan không cùng đi ra ngoài, cô quay đầu nhìn Nana, ước hỏi: “Khinh Khinh là mới tới sao?”

“Phải...” Nana cẩn thận nhìn Lãnh Quan, bị ánh mắt lạnh như băng cùng gương mặt tuyệt đẹp làm chấn động. Mỹ nữ như vậy lại bị cô coi là nam, thượng đế tha thứ cho cô, mắt cô thật sự là kém hết mức rồi! Người tên Lãnh Quan này nếu đến câu lạc bộ làm, cam đoan mê chết mọi đàn ông.

Đem mọi chuyện nghĩ kĩ lần nữa, cô càng thêm khẳng định quan hệ của Kha Bá Ấp cùng Lãnh Quan rất không tầm thường.

“Tư liệu cá nhân cùng lai lịch của cô ấy có thể tiết lộ một chút không?” Lãnh Quan truy hỏi.

Nana từ trong suy nghĩ của mình hoàn hồn, nghe thấy câu hỏi của cô, nhú mi, nói “Cô gái tới làm ở nơi này của chúng tôi không phải nói ra lai lịch của mình, cho dù có, chúng tôi cũng sẽ giữ bí mật. Song...” Cô nghiêng về phía Lãnh Quan, “Vì tôi đã đắc tội khi coi cô là đàn ông, tôi có thể nói với cô, Khinh Khinh là do người đặc biệt mang vào.”

“Là ai?”

“Ông chủ phía sau của câu lạc bộ chúng tôi.”

“Là ai?” Lãnh Quan lại hỏi lần nữa.

Nana nhún nhún vai, khoát tay, “Không ai biết ông chủ là ai.”

Lãnh Quan nhú mày, muốn làm rõ xem Nana đang giấu giếm hay thật sự không biết.

“Thiên Đường là quán bar do tư nhân mở, ba năm rồi ông chủ chưa bao giờ xuất hiện, tôi ngay cả ông ấy là tròn hay dẹp cũng không biết, dù sao chúng tôi mở cửa kinh doanh, chỉ cần có khách tới cửa, có tiền kiếm, ông chủ là ai không quan trọng.” Nana châm điếu thuốc, có thâm ý khác nhìn cô tiếp tục nói: “Cô đừng lo lắng Khinh Khinh, Kha đồng đối với cô ấy chỉ là thử cái mới thôi, sẽ không mê cô ấy. Kha đồng thích chơi đùa, thay đổi phụ nữ, nhưng anh ấy cũng là người có nguyên tắc, chơi đùa thì được, tuyệt không nói chuyện tình cảm, bằng không, với điều kiện là người đàn ông độc thân hoàng kim của anh ấy, sợ sớm đã bị các cô gái trong tiệm bắt về nhà làm chồng rồi.”

Điều Lãnh Quan muốn biết không được giải đáp, lại ra nhiều tư liệu rác như vậy, Kha Bá Ấp này là người như thế nào cô không muốn biết, cô có hứng thú chính là: Rốt cuộc là ai muốn giết hấn?

Rời khỏi câu lạc bộ, cô biết Kha Bá Ấp sẽ không chờ cô, cũng không xuống bãi đỗ xe tìm hấn, đi thẳng ra gọi tắc xi về Kha gia.

Kha Bá Ấp đêm nay sẽ không trở về, cô cười lạnh, hấn đang tức chết đi được, không đi tìm nơi trú ra sẽ không nguôi giận, đêm nay mặc hấn đi đi! Cô có dự cảm, thời hạn chết của hấn còn chưa tới, cô không cần sốt ruột thay hấn, không bằng về Kha gia tắm trước một cái, nghỉ ngơi một chút, còn phải nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

5. Chương 03

Chương 3

Kha Bá Ấp uống không ít rượu, mặc dù anh tửu lượng rất tốt nhưng cũng đã có chút say, trên đường lái xe về nhà, ánh trăng mờ ảo cùng không khí yên tĩnh đã nhuộm mặt đất thành một mảnh cô độc, anh nằm vô lăng, bỗng dưng lớn tiếng mắng: “Xú nữ nhân! Đều là cô ta làm hại!”

Anh hôm nay nhất định là giận đến say! Gương mặt tuấn dật của Kha Bá Ấp so với bánh bao chiều còn khó coi hơn.

Sau khi ở quán bar Thiên Đường tức giận đầy bụng, anh liền một mình đi vào một pub khác uống rượu giải sầu, vốn tưởng rằng không có Lãnh Quan theo dõi sẽ vui vẻ chút, nhưng lửa giận của anh lại không thể bình ổn, liên tục uống hai chai rượu vẫn cảm thấy phần hận khó yên.

Kha Bá Ấp anh lúc nào phải xem sắc mặt phụ nữ? Từ trước đến giờ, người phụ nữ nào thức thời mà không ở trước mặt anh tự động buông vũ khí? Chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười của anh, các cô gái liền hóa thành một dòng suối hiền hòa mặc anh cuộc sống chơi đùa, nghĩ mọi biện pháp lấy lòng anh, chiều ý anh, vì anh mà khuynh đảo mê say.

Chỉ có người phụ nữ họ Lãnh bằng giá kia dám chọc anh tức giận!

Chết tiệt! Từ khi cô ta đến anh lúc nào cũng bị cô ta kiểm chế, giống cô hồn bám người ở phía sau anh. Nếu là nữ quỷ tốt xấu gì cũng có tình có yêu, nhưng cô ta lại máu lạnh tim lạnh, có khả năng còn lãnh cảm!

Shit! Người phụ nữ không thú vị, anh dám cam đoan cô ta vẫn là xử nữ! Tự cho là thanh cao, cái loại phụ nữ như cô ta đến già cũng không có người muốn!

Một cô gái trẻ thấy anh một mình cúi đầu uống rượu, vì thế tìm đến gần anh, hai người ăn nhậu với nhau, anh không chút do dự liền lên lầu mượn một gian phòng, muốn thống thống khoái khoái chơi đùa cuồng phụ nữ một đêm, nhưng khi anh ôm lấy người phụ nữ kia, lại có cảm giác đôi mắt lạnh của Lãnh Quan đang theo dõi sau lưng anh, anh không ngừng quay đầu, đối với cảm giác lạnh lạnh trong lòng kia vừa không hiểu được vừa phần nộ, hưng trí cùng dục vọng tất cả đều đóng băng, cuối cùng đành phải đuổi cô gái kia đi, lại xuống dưới lầu uống rượu, thẳng đến ba giờ sáng mới rời đi.

Anh nhất định là bị người phụ nữ kia bức điên rồi! Anh thầm mắng.

Sau khi lái xe đi, tỉnh rượu hơn phân nửa, sự buồn bực của anh thoáng được đến phát tiết, đầu óc vì rượu mà sinh ra một ít suy nghĩ miên man, kì lạ nhất là những suy nghĩ này nhân vật chính đều là khuôn mặt Lãnh Quan kia.

Bị Lãnh Quan theo gần mười ngày, cô ta ít khi mở miệng, nhưng muốn xem nhẹ cô ta rất khó khăn, nói thật, kỳ thật bộ dạng cô ta rất đẹp, tuy rằng ăn mặc trung tính hóa khiến anh buồn nôn, nhưng toàn thân cô ta luôn tỏa ra sức hấp dẫn làm người ta không thể kháng cự.

Hừ! Sức hấp dẫn? Anh bất giác nghĩ đến từ hình dung này liền hừ một tiếng, nhanh chóng lắc đầu lay tỉnh mình.

Phải nhớ kỹ, cô ta là tòa băng sơn ngàn năm không tan, đám lửa nho nhỏ của anh hỏa diễm đừng không biết tự lượng sức mình muốn đi chạm cô ta, cho dù anh thật sự rất muốn xem loại người như cô ta rơi vào “tình yêu cuồng nhiệt” sẽ là bộ dạng gì.

Một lần nữa chấn tỉnh tinh thần, anh nhìn khu dân cư quen thuộc phía trước. Cũng sắp đến nhà rồi, không biết Lãnh Quan còn ở nhà anh hay không? Mĩ danh là nói bảo hộ anh, trên thực tế anh ngay cả mục đích chân chính của cô ta cũng không rõ, tùy tiện bịa ra chuyện “con anh” ủy thác cô bảo vệ liền không mời mà dính ở bên người anh không đi, thật sự là con mẹ nó phiền chết người!

Đến giờ anh vẫn không hiểu, đứa con thần bí kia của anh là từ đâu tìm ra vệ sĩ này? Cô ta nói cô ta đến từ câu lạc bộ linh lực, anh từng âm thầm tra xét một chút, nhưng căn bản tra không ra danh hiệu công ty này, ngay cả bạn bè anh ở nước ngoài cũng chưa từng nghe qua tên câu lạc bộ này.

Cô ta sẽ không phải là người đến từ thế giới khác chứ. Nếu không người bình thường sao có thể giống cô ta, lạnh lùng không có thất tình lục dục, ngay cả nhìn anh cùng người khác thân thiết cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng mà cô ta khiến người ta chán ghét cùng sợ hãi cũng không phải bởi vì cô ta có siêu năng lực quỷ gì, mà là cặp mắt kia.

Cặp mắt trong suốt như hắc bảo thạch kết tinh lạnh băng không mang theo tình người, luôn như bóng với hình theo anh, yên lặng truyền lại cõi lòng lạnh giá của cô ta, dần dần, ngay cả anh cũng cảm thấy mình sắp trầm luân trong hai đầm nước đóng băng kia, mất đi sinh mệnh.

Anh bỗng nhiên co rúm lại một chút, cảm thấy lạnh. Kỳ quái, chỉ cần nghĩ đến Lãnh Quan anh liền cảm thấy lạnh lẽo, đó là một cảm giác lạnh từ trong lòng, không biết chạm vào cô ta có phải cũng lạnh như băng hay không. Da thịt tinh tế trắng như sứ của cô ta ném vào sẽ có mùi vị gì.

Trời ạ! Anh hôm nay uống nhầm thuốc sao? Nghĩ tới cô ta để làm gì?

Xe chạy như điên trong bóng đêm không người, anh lắc lắc đầu, không muốn suy nghĩ lại quẩn quanh Lãnh Quan, bèn hát lên, có vài lần buông tay lái ra, lớn mật mặc xe chạy thẳng về phía trước.

“Đây là sai lầm làm mẫu, xin đừng bắt chước.” Anh cao giọng kêu gào, sau đó cười sảng sặc. Anh quyết định, lát nữa về nhà, nhất định phải kêu Lãnh Quan đi, anh không muốn lại bị cô ta ảnh hưởng, cả ngày thần kinh hề hề hà hà nghĩ rằng có người muốn giết anh, cái gì nguy hiểm trí mạng, toàn bộ rút qua một bên!

“Ta Kha Bá Ấp trường mệnh trăm tuổi, ai cũng không giết được ta!” Anh lại hô.

Tiền phương là một khúc cua, anh vịn tay lái, không giảm tốc độ, nghĩ rằng chỉ là một cua nhỏ, nhưng mà, khi xe bẻ một góc hơn sáu mươi độ, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện rõ trước đèn xe đang vẫy tay với anh, anh chấn động, vội vàng chuyển tay lái, cấp tốc phanh xe lại, xe từ đường cao tốc bay ra giữa lộ, anh dùng sức đem xe quay lại đường chạy, vọt tới ven đường mới dừng lại, lốp xe để lại một dấu dài trên đường lớn.

Vì sao lại có trẻ con? Anh kinh ngạc xuống xe đi trở lại, muốn tìm bóng dáng đứa trẻ kia, nhưng trên con đường rộng ngoai trừ anh không còn bất cứ kẻ nào.

Không hiểu ra sao trở lại trên xe, Kha Bá Ấp tâm tình pháp phòng khởi động xe, chậm rãi rẽ cua. Kết quả, cuối khúc quang có đèn báo hiệu màu đỏ nhấp nháy, cho biết phía trước có chướng ngại vật ngăn giữa đường, là bảng báo đường thi công, nếu chiếc xe nào không biết chạy qua đây, nhất định sẽ đụng vào.

Kha Bá Ấp kinh hãi nói không nên lời, nếu không có bóng dáng nho nhỏ kia ngăn anh lại, có thể lúc này anh đã xe hủy người chết!

Anh không ngăn được cảm giác gút mắc trong lòng, đạp chân ga, nhanh chóng vượt qua nơi quỷ dị này.

Về nhà, lòng dạ của anh còn treo ở đoạn rẽ, ngơ ngác đi vào cửa, đứng đó nửa ngày mới từ từ hoàn hồn.

Trong phòng yên ắng, mấy người giúp việc đã sớm ngủ, bọn họ đối với việc nam chủ về khuya đã sớm thành thói quen, quản gia chờ lâu cũng không đợi cửa nữa, chỉ lưu lại một ngọn đèn cho anh, xem như hết nghĩa vụ.

Anh thông thả đi lên thang lầu, mới nghĩ đến không thấy Lãnh Quan ở phòng khách, chẳng lẽ cô ta đã đi rồi?

Hoài nghi đi về phòng của khách, anh đẩy cửa ra, mở ngọn đèn nhỏ, bên trong sạch sẽ không giống có người ở, giường thoát nhìn tựa hồ không bị ngủ qua, trên bàn ngay cả một lọ mỹ phẩm cũng không có, phụ nữ bình thường cho dù rời nhà đi du lịch cũng đem theo chai chai lọ lọ một mớ lớn, chỉ sợ một đêm không xài kem sữa linh tinh này nọ thì sẽ già ngay, nhưng Lãnh Quan lại... cái gì cũng không có!

Không có hành lý, không có mỹ phẩm, không có quần áo mang theo...

Đây còn giống phụ nữ sao? Anh nhìn không được nhú mào. Mười ngày mặc cùng một dạng áo đen cao cổ và quần xám dài, thỉnh thoảng có thêm áo khoác trắng, toàn thân cao thấp cũng chỉ có xám, đen, trắng ba màu này, cũng không phải túc trực bên linh cữu, anh thật không rõ cô ta rốt cuộc có phải phụ nữ hay không!

Vô lực ngồi xuống bên mép giường, hai tay anh xoa huyết thái dương. Lãnh Quan không ở đây, anh rốt cục có thể thở ra, có cô ta ở bên cạnh cho dù không bị giết chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị đông chết, ai bảo cô ta không lúc nào không phóng khí lạnh khiếp người. Anh tin không có người đàn ông nào chịu được cô ta, còn tiếp tục như vậy, đời này của cô ta đừng vọng tưởng có người sẽ thích mình.

Aiz!

Kha Bá Ấp nghĩ tới nghĩ lui rồi ngửa đầu ngã xuống giường, nằm hình chữ đại (), thỏa mãn nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, tiếng nước từ phòng tắm trong phòng ngủ của khách truyền đến, anh ngạc nhiên mở mắt ra, nghĩ mình nghe lầm, theo tiếng đi vào phòng tắm, bỗng nhiên mở cửa ra, trong bóng đen một cơ thể phụ nữ trắng nõn như tuyết đang tắm dưới vòi hoa sen, nước chiếu vào làn da mềm mại của cô ánh lên một tầng sáng bạc nhàn nhạt, bức tranh mỹ nhân tắm kia đã khiến men say còn sót lại trong anh tắt cả đều tan mất.

Lãnh... Quan? Anh đứng chôn chân nhìn trần trời ở cửa, nhất thời quên hô hấp, máu toàn thân thoáng chốc ngưng trệ, tay chân không thể nhúc nhích.

Sự kinh ngạc của Lãnh Quan không ít hơn anh, cô mở lớn mắt lạnh, đôi mắt luôn bình tĩnh lần đầu tiên có tia lúng túng. Cô nghĩ Kha Bá Ấp sẽ không trở về, mới yên tâm lớn mật tắm rửa một cái, hơn nữa cô còn lập kết giới tại cửa phòng ngủ, hẳn ta sao lại vào được.

Chưa bao giờ có người thường vào được kết giới của cô, Kha Bá Ấp vì sao có thể xông vào mà cô không hề cảnh giác.

Hai người đứng đối diện, Kha Bá Ấp trong kinh ngạc vẫn không tự giác thưởng thức thân hình xinh đẹp động lòng người của cô, bộ ngực sữa no đủ đứng thẳng, dáng người mảnh khảnh, đùi ngọc thon dài... Anh thật không ngờ sau khi cô bỏ trang phục trung tính, lại tuyệt mỹ động lòng người như vậy.

Anh sai rồi! Cô là phụ nữ chính gốc, một người phụ nữ dùng sự lạnh lùng để nguy trang bản thân!

Lãnh Quan trong lúc rối loạn rút một cái khăn tắm bao quanh người, xoay người trầm giọng nói: “Đi ra ngoài!”

Kha Bá Ấp chân không nghe lời, anh vẫn như cũ không nhúc nhích nhìn bóng dáng hút hết thần trí anh, máu chạy loạn lên tim, anh hô hấp không xong, ngực nóng lên, đầu trống rỗng.

“Cút!” Lãnh Quan vừa tức vừa thẹn, chưa bao giờ có đàn ông xem qua thân thể của cô, Kha Bá Ấp chán sống mới dám vô lễ tự tiện tiến vào như vậy, còn không chịu đi!

“Cô... thật đẹp...” Anh thanh thanh cổ họng, thử bình ổn nội tâm đang xôn xao, nhưng chỉ uống phí sức lực.

“Anh muốn chết!” Lãnh Quan tức giận đến mức từ lòng bàn tay phát ra một làn sương, đập vào mặt anh.

Chớp mũi kết một tầng sương, Kha Bá Ấp mới sợ tới mức liều mạng rút lui, cuối cùng cũng tỉnh ngộ mình làm chuyện ngu xuẩn muốn chết, anh có thể nào quên siêu năng lực của Lãnh Quan. Bị anh nhìn thấy cả thân thể, cô sẽ không dễ dàng tha cho anh! Nhưng, ông trời phù hộ anh, giờ phút này anh chỉ muốn ôm cô, lên giường cùng cô!

Lãnh Quan từ phòng tắm đi ra, hơi nước trong tay nhanh chóng tăng thêm, cô lớn tiếng hỏi: “Sao anh đi vào được?”

“Đây là nhà tôi, tôi đương nhiên vào được.” Xem dáng vẻ muốn băm anh thành ngàn mảnh của cô, sợ hãi của anh chợt giảm. Thì ra tính tình của cô cũng nóng nảy như vậy! Anh còn không biết chết sống nghĩ ngợi lung tung.

“Tôi lập kết giới, không ai vào được gian phòng này!” Cô không hiểu chuyện này.

“Tôi nghe không hiểu cô đang nói gì, chỉ là, vì loại việc nhỏ này mà tức giận không khỏi rất không đáng.” Anh càng thấy cô trừng mắt tâm tình càng tốt.

“Cái gì?” Cô không thể tưởng được hần chết đến nơi mà miệng lưỡi còn trơn tru.

“Có dáng người đẹp như vậy, lại luôn dùng quần áo đàn ông gắt gao bao quanh mình, thực đáng tiếc a!” Cảnh tượng bằng sơn bén lửa thật sự rất trắng lệt! Kha Bá Ấp không muốn bỏ qua mỗi một biểu tình rất nhỏ trên mặt cô, lâu dài đối mặt với vẻ lạnh lùng của cô, anh đối với cô cảm xúc nổi sóng hiểm có của cô cảm thấy rất hứng thú.

“Anh nói thêm một chữ tôi liền đông chết anh!” Lãnh Quan quả thật giận điên lên rồi.

“Tôi là đối tượng bảo vệ của cô, cô dám đông lạnh tôi?” Anh thực may mắn vì lập trường của mình, hơn nữa cũng cảm kích đứa con chưa bao giờ gặp mặt kia.

“Anh nghĩ tôi không dám dả thương anh à.” Lãnh Quan trên người chỉ bao bằng khăn tắm, nhưng khí phách vẫn vô cùng bức người.

“Cô đừng quên khế ước của cô cùng con tôi.” Anh rất có lòng tin lập tức phản bác.

“Khế ước chỉ nói bảo vệ anh an toàn, không ghi rõ anh không thể thiếu tay thiếu chân, hoặc là mù mắt.” Nàng dùng giọng điệu cực lạnh nói xong.

Kha Bá Ấp rung mình. Anh nhìn ra được, cô thật sự tức giận, nhưng, cũng chỉ là bị nhìn thấy thân thể liền giận thành như vậy, vậy nếu anh hôn cô một chút cô không phải lập tức xé anh làm tám mảnh sao.

Hôn cô? Anh cẩn thận nghiền ngẫm tâm tư mình. Đúng vậy, vừa rồi anh thật sự muốn hôn cô, xem môi cô ấm hay lạnh, có đều, lý trí chinh phục xúc động, may mắn anh không có làm ra chuyện ngu xuẩn hại chết mình, nếu không chắc không còn bình thường mất.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết cô đang tắm, tôi còn nghĩ cô đã bỏ đi, cho nên...” Anh mở hai tay, vô tội nhún nhún vai.

“Nhưng sao anh đi vào được.” Lãnh Quan vẫn nghĩ không ra nguyên nhân. Chẳng lẽ Kha Bá Ấp có sức mạnh tiềm ẩn nào đó? Nếu quả thực như thế, vì sao khi hần đối mặt nguy hiểm lại không thể tự cứu?

“Mở cửa ra liền vào được, có gì khó? Nhưng thật ra tôi rất ngạc nhiên, vì sao cô lại tắm trong bóng tối?” Anh đối với việc cô tắm trong bóng tối thấy rất khó hiểu.

“Việc này không liên quan đến anh!” Mặt cô lại trầm xuống, bóng tối là màu sắc tự vệ của cô, trong kết giới cô lập ra cho dù không đốt đèn cô cũng thấy được.

“Tôi chỉ là tò mò thôi.” Anh lộ ra vẻ mặt hứng thú. Xem ra cô cũng không hẳn làm như ta chán ghét.

“Quá tò mò sẽ rước lấy nguy hiểm, hãy nhớ kỹ điều này.” Cô lạnh lùng cảnh cáo, sau đó xoay người sang chỗ khác không muốn đối mặt với anh. “Mời anh đi ra ngoài.”

“Được, được, tôi đi.” Kha Bá Ấp khoát tay, chậm rãi lui về phía sau, nhưng tay mới nắm cửa, một cảm giác đau đớn đập vào tim đã bao phủ toàn thân anh, cả người anh cuộn tròn, đau đến nghẹn ngào.

“A”

Lãnh Quan quay đầu nhìn, nghĩ anh ta đang giả vờ, cười lạnh một tiếng, “Đừng đóng kịch, Kha tiên sinh, mời anh đi ra ngoài.”

“Tôi... đau...” Kha Bá Ấp đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả nói cũng không nên lời.

“Kha tiên sinh?” Lãnh Quan nhíu mày, đi đến bên người anh, ngồi xuống quan sát.

“A...” Anh lại rên rỉ, đau đến hai tay kéo ngực.

“Kha tiên sinh!” Lãnh Quan không còn hoài nghi, lập tức vươn tay nâng anh dậy, nghiêm chỉnh hỏi “Làm sao vậy?”

“Đau... đau không hiểu nổi...” Anh thở dốc, vẽ trêu đùa trên mặt thay bằng thống khổ nặng nề.

“Đau?” Cô sững sốt, thuận tay cởi bỏ áo sơmi của anh, phát hiện trên ngực anh ta đang chảy máu. “Đây là...” Đây là sức mạnh gì? Tên kẻ thù muốn đẩy Kha Bá Ấp vào chỗ chết kia vì sao có thể lấy dùng cách này để đả thương người? Đây là lần nguy hiểm thứ hai trong miệng Đạt Đạt sao? Lãnh Quan hoảng sợ nghĩ.

Kha Bá Ấp cắn răng chịu đựng sự tra tấn khó hiểu này, Lãnh Quan đỡ anh lên giường, từ trong phòng tắm lấy ra một cái khăn lông ướt, lau đi vết máu trên ngực anh. Đúng lúc này, anh kêu to một tiếng, bắt đầu quay cuồng trên giường, khàn giọng la: “Nóng! Bỏng chết tôi, nóng quá nóng quá...”

Lãnh Quan còn chưa kịp phản ứng, một ánh lửa đã dấy lên từ ngực Kha Bá Ấp, toàn thân anh cũng lập tức đỏ bừng.

“Trời ạ!” Cô không rảnh nghĩ tiếp, nhào vào người anh, ôm lấy anh, dùng băng sương toàn thân giúp anh trừ lửa nóng.

Băng khí ở làn da anh chảy thành nước, giọt giọt chảy xuống, nhưng anh vẫn không ngừng kêu nóng, lửa trên da đã tắt, nhưng trong cơ thể vẫn đang chịu dày vò.

Áo sơmi của anh bị lửa tàn phá, xoay người cởi bỏ, trong lúc cuống quýt khăn tắm trên người Lãnh Quan cũng rơi xuống, cô vội cứu người bất chấp mình đang lỏa thể, dùng sức ngăn cơ thể anh, toàn thân kẻ sát anh, phát ra toàn bộ linh lực của cô, lúc sau cô ôm chặt đầu anh đang vặn vẹo, hít một hơi, hôn cánh môi nóng rực của anh, chậm rãi đưa hơi thở lạnh lẽo vào trong miệng anh, phục hồi nhiệt độ trong cơ thể anh.

Một lát sau, Kha Bá Ấp mới dần dần cảm thấy thoải mái, nhưng anh không muốn buông ra như vậy, tiến thêm một bước đòi hỏi, vươn tay ôm cô vào lòng, cố gắng mút lấy hơi thở từ miệng cô.

Đây là... Lãnh Quan? Hơi thở mát lạnh, Kha Bá Ấp đối với thân hình mềm mại trong lòng có sự yêu thích nói không nên lời, anh hôn hai cánh môi kia, vuốt ve eo lưng mềm nhỏ, thật muốn chết đuối trong cảm giác tươi mát như tuyết này.

Anh chậm rãi mở mắt ra, cẩn thận lên nhìn vẻ mặt hết sức chăm chú cứu anh của cô, mi cô vừa dài lại cong, cái mũi tinh tế, đôi tay đang ôm mặt anh thật mềm nhẹ, mà môi cô là thuốc độc trí mạng của đàn ông, trong lạnh lẽo có ấm áp, hồn xiêu phách lạc.

Còn thân thể mềm mại đẹp đã của cô lại làm cho anh xương cốt cơ hồ mềm nhũn, mới dập tắt lửa trên người anh, lại dấy lên dục vọng trong lòng anh, khiến anh ý loạn tình mê.

Lãnh Quan vội vã cứu anh, không phát hiện hai người bọn họ đang quấn lấy nhau, thẳng đến khi cô không còn cảm thấy nhiệt lực trên người anh, mới giật mình thấy tay anh đang ôm eo cô, chẳng những không có

ý buông tay, còn say sưa lưu luyến trên hai cánh môi mềm mại lại lạnh lẽo của cô, tham lam muốn từ trên người cô tìm kiếm càng nhiều.

Lãnh Quan giãy dụa muốn thoát thân, cô ngược mắt, vừa vặn thấy hắc khê híp mắt kiểm soát nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp bướng bỉnh kia đã tiết lộ hắc sớm không còn đau đớn, chỉ mượn cơ hội lợi dụng cô mà thôi.

“Buông ra!” Cô nghiêng đầu, trong mắt tích tụ tức giận.

“Trong cơ thể tôi còn rất nóng...” Anh lẩm bẩm một tiếng.

“Đừng giả vờ! Lửa trong cơ thể anh đã tiêu trừ, nhiệt khí hiện tại chỉ sợ chính là dục hỏa.” Cô cười lạnh muốn rướn người rời khỏi.

“Cô thật đúng là hiểu đàn ông!” Anh miễn cưỡng cười.

“Thiếu chút nữa bị chinh chết, anh còn có tâm tình làm loạn?” Hắc một chút ý thức nguy hiểm cũng không có sao?

“Dù sao có cô, tôi không chết được.” Về mặt hắc cột nấp nháy mắt mấy cái, âm thầm thở hổn hển mấy hơi.

“Anh tốt nhất phải chuẩn bị tâm lý, kẻ địch của anh không phải nhân vật đơn giản, đến lúc đó tôi còn không nhất định cứu được anh.” Cô nhắc nhở trước.

“Ta đây đành phải nhận mệnh.” Hôn cô, anh cảm thấy lòng lâng lâng, vui sướng khó có thể hình dung, ngay cả chết cũng không sợ hãi. Kỳ lạ, đây là tâm tình gì?

“Anh... Trước khi tôi tức giận tốt nhất buông tay, Kha tiên sinh, nếu không anh sẽ thật sự biến thành cột băng.” Cô tức giận hất tay hắc ra, bằng tốc độ nhanh nhất nhất khấn tẩm bao lấy thân mình, xoay người xuống giường. Cô mà lại để tên đàn ông háo sắc này nhìn thấy cô khóa thân, trời ạ! Cho dù cô có bình tĩnh không nhận được ứng phó vánh tai.

“Việc này khiến tôi không thể không tin có người biết vu thuật muốn đẩy tôi vào chỗ chết.” Anh nghiêng người, cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, lẩm bẩm.

“Đó không nhất thiết là vu thuật.” Cô hậm hực tiếp lời. Vu thuật không có loại sức mạnh này; Một loại cảnh giác vì gặp gỡ kinh địch tự nhiên sinh ra.

“Oh? Chẳng lẽ là linh lực? Lãnh Quan, không phải là bạn ở câu lạc bộ linh lực của cô chứ?” Anh nhìn chăm chăm cô, trong mắt tất cả đều là trêu đùa.

Cô trừng mắt trả lời anh.

Kha Bá Ấp tự giấu nhún nhún vai, không phải anh không sợ nguy hiểm sắp xảy ra, chỉ là, trong lúc không rõ tình hình mà tự mình hù chết mình thật sự không phải chuyện người thông minh sẽ làm.

Anh sẽ tìm người điều tra, thuận đường cũng tra xem đứa con chưa từng gặp mặt có thể đoán trước anh sẽ gặp nguy hiểm luôn, đứa bé kia ủy thác mỹ nữ đến bảo vệ anh, phần thịnh tình này anh có thể nào quên đây?

Hơn nữa, nếu anh cứ mặc Lãnh Quan theo bên người anh như vậy không khỏi rất có lỗi với ánh mắt của mình.

“Lãnh Quan, cô chưa cùng đàn ông lên giường sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô xoay người trừng hắc, đối với vấn đề thấp hèn của hắc lười đáp lại. Còn tưởng rằng hắc bị dọa đã chịu nhìn thẳng vào nguy cơ của mình, không ngờ vẫn không thay đổi bản tính ham vui!

“Nếu mỗi lần chịu khổ đều có thể được cô hôn bồi thường, tôi đây tình nguyện gặp thêm vài lần.” Anh lớn mật đùa với cô.

Một luồng không khí ngưng tụ thành băng bất ngờ bắn về phía miệng anh, ngăn anh nói nhảm. Lãnh Quan đầu cũng không quay lại xoay người vào phòng tắm mặc quần áo.

“A...” Lại tới nữa! Kha Bá Ấp từ trên giường nhảy xuống, hai tay che miệng, lao ra khỏi phòng, xuống lầu dưới tìm nước ấm làm tan tuyết ở miệng mình.

Chết tiệt! Người phụ nữ này không có chút hài hước sao?

Kha Bá Ấp tức giận ừng ực nước ăm, thấp giọng rửa Lãnh Quan lòng dạ độc cá. Nhưng, khi cơ thể khô lại ăm áp, anh không khỏi lại nghĩ tới cảm giác tuyệt vời khi ôm cô vào trong ngực, đó là một loại cảm xúc đặc biệt trước nay chưa từng có, lạnh lùng ăm áp, kiên cường mềm mại, cô là người tràn ngập mâu thuẫn như thế. Anh suy nghĩ đến xuất thần, căn bản đã đem nguy cơ cả người và xe cùng tự động bốc cháy ném ra sau đầu.

Đương nhiên, ý niệm muốn đem cô đuổi đi từ lâu đã không cánh mà bay.

6. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Lãnh Quan dùng ba ngày để điều tra những người chung quanh Kha Bá Ấp, muốn từ những người này sàng lọc ra kẻ có khả năng muốn mạng hắn nhất, cô cho rằng so với việc bị động ngồi chờ hóa giải mỗi một nguy hiểm, không bằng chủ động đánh ra, tiêu diệt người tạo ra nguy hiểm, như vậy có vẻ ít việc hơn.

Người đầu tiên được cô liệt vào hiềm nghi là giám đốc kinh doanh ở Đài Loan của “tập đoàn ẩm thực Mỹ Vị” Jerry Vương, ông ta là người lãnh đạo sự mở rộng của Mỹ Vị ở Đài Loan, đem tập đoàn ẩm thực của Mỹ tiến quân vào Đài Loan, xí nghiệp Trường Ấp của Kha Bá Ấp chính là đối thủ lớn nhất của ông ta, nếu Kha Bá Ấp chết, Trường Ấp tất nhiên sẽ rối loạn, đây đối với Mỹ Vị mà nói là một cơ hội tốt.

Nhưng mà, căn cứ theo tư liệu của Lãnh Quan, Jerry Vương không phải tiểu nhân gian trá, ông ta ngay thẳng có tiếng trong giới kinh doanh, loại người có cá tính thế này nhìn sao cũng không giống kẻ dùng thủ đoạn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thương trường như chiến trường, người lừa ta gạt sớm đã là cơm bữa, ai có thể cam đoan người mặt ngoài chính trực sau lưng sẽ không làm xằng làm bậy?

Người thứ hai có hiềm nghi là tổng giám đốc của Trường Ấp Khang Chính Thời. Khang Chính Thời trước đây là trợ thủ đắc lực của cha Kha Bá Ấp, tuổi còn trẻ đã trở thành tổng giám đốc của Trường Ấp, thông minh quả quyết, có các tính chất đặc biệt mà người quản lý nên có, so với Kha Bá Ấp đa tình lại lòng bông, anh ta càng giống người nói nghiệp Trường Ấp hơn.

Lãnh Quan hoài nghi anh ta là người có tài như vậy sao có thể tình nguyện thay Kha gia làm trâu làm ngựa? Nếu không có nguyên nhân hoặc kế hoạch đặc biệt, Khang Chính Thời không thể là người thỏa mãn với chức tổng giám đốc.

Người thứ ba... Lãnh Quan còn chưa tìm ra, có lẽ là những người phụ nữ từng cùng Kha Bá Ấp tới lui, bị hắn bội tình bạc nghĩa, sau đó nổi sát khí, đây cũng không phải không có khả năng, lòng dạ phụ nữ khó nắm lấy nhất, khi trả thù so với đàn ông còn ngoan độc hơn, cô cũng không loại trừ khả năng này. Chỉ là người tình của Kha Bá Ấp nhiều quá, khiến người ta không thể nào tìm ra hết, có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng nghĩ không ra sẽ có người phụ nữ nào muốn giết hắn, Lãnh Quan đối với việc từ miệng hắn tìm hiểu mọi chuyện không ôm hy vọng quá lớn.

Bỗng dưng, cô nghĩ đến Đạt Đạt. Người liều mạng muốn giết Kha Bá Ấp kia, có thể là mẹ Đạt Đạt hay không? Vì yêu sinh hận, vì thế muốn giết người?

Điểm đáng ngờ này cô sẽ tìm cơ hội hỏi Đạt Đạt một chút, đứa bé kia tựa hồ che giấu rất nhiều chuyện, từ đêm nó đi vào câu lạc bộ linh lực, cô liền cảm thấy nó không phải đứa trẻ bình thường.

“Mười giờ tôi muốn tới công ty một chuyến.”

Giọng Kha Bá Ấp chủ động báo cáo hành trình từ trên lầu truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Lãnh Quan, cô ngược mắt nhìn nhìn trên lầu, nhú mi, đối với việc Kha Bá Ấp thay đổi thái độ không thể thích ứng.

Từ sau khi hai người bọn họ hôn qua, không biết thần kinh của hắn có bị rối loạn hay không, từ vẻ bài xích cùng chán ghét lúc đầu biến thành hứng thú nồng hậu, ánh mắt thường xuyên nghỉ chân trên mặt cô, cũng không biết đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, dùng ánh mắt đặc biệt của đàn ông nhìn phụ nữ, khoe môi nhếch lên cười bí hiểm, khiến Lãnh Quan âm thầm tức giận.

Lãnh Quan ít nhiều cũng đoán được trong đầu óc nhồi đầy phần hồng của hắn suy nghĩ cái gì, ngoại trừ du dỗ phụ nữ hắn không có bản lĩnh gì khác, đêm hôm đó vì cứu hắn mà không thể không cùng hắn ôm nhau nói không chừng ở trong lòng hắn đã biến thành cái hình ảnh không chịu nổi gì đó, mà cô lại chính là nữ nhân vật chính hắn trong lúc miên man suy nghĩ đâu!

Kha Bá Ấp vội vàng chạy xuống lầu, một bộ âu phục sẫm màu đem hắn cao ngất đáng người sấn tương đương xuất sắc, anh tinh thần sáng láng đi đến bên cạnh cô nói với cô: “Lát nữa ở công ty họp xong, cô cùng tôi đến một chỗ.”

“Đi nơi nào?” Cô mặc áo khoác trắng vào, đi theo phía sau anh.

“Đi thì biết.” Anh không nói rõ, chỉ thần bí mỉm cười.

“Anh có manh mối?” Lên xe, cô quay đầu hỏi anh.

“Manh mối? Manh mối gì?” Anh nhướn mày rậm, vẻ mặt nghi hoặc.

“Không phải anh muốn tìm ra người muốn giết anh sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Uhm, tôi nghĩ nửa ngày không nghĩ ra, liền lười suy nghĩ tiếp.” Anh lắc đầu, đáng vẻ vô tư.

“Chẳng lẽ anh đối với chuyện mình bốc cháy không khẩn trương tò mò?” Cô đối với việc hắn chẳng thấy gì là quan trọng cảm thấy vô lực, chuyện lớn liên quan đến sinh mạng mà hắn lại tuyệt đối không để ý?

“Dù sao tôi đã mượn một thám tử tư giúp tôi tra xét, trước khi tra ra manh mối tôi cũng không thể làm được gì.” Anh thanh thoi lái xe, thoải mái cười cười.

Lãnh Quan nhìn không được nữa ra sau, dựa vào lưng ghế thở dài một hơi, cô thật không hiểu tính tình Kha Bá Ấp là ngây thơ hay bình tĩnh, người bình thường nếu gặp được việc thế này, liền sợ tới mức tránh ở trong nhà không dám ra cửa, mà hắn chẳng những không bị ảnh hưởng, còn nơi nơi chạy loạn, giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra, vẫn sống phóng túng như thường.

Hắn cũng thật là thiên tài!

“Tôi nói cho anh biết, nhiệm vụ của tôi chỉ bảo vệ cho anh an toàn ba lần, sau đó, nhiệm vụ của tôi liền kết thúc, không còn liên quan gì đến anh.” Cô không thể không nói rõ ràng, hắn đừng tưởng rằng cô phải làm bảo vệ cả đời cho hắn.

“Vậy ba lần phải tính như thế nào? Đến bây giờ cô đã cứu tôi hai lần, có phải còn một lần hay không?” Kha Bá Ấp nghiêng đầu nhìn cô, cười đến có huyền cơ khác.

Trước khi có được cô, anh sẽ không để cô đi.

Cảm vô lăng, anh cảm thấy suy nghĩ của con người thật kỳ lạ, đối mặt với cùng một người, chỉ cần suy nghĩ thay đổi, cảm giác đối với đối phương liền hoàn toàn đổi mới. Lúc ban đầu, anh đối với Lãnh Quan vừa bài xích lại kiêng nể, anh biết cô rất đẹp, nhưng lại đẹp quá mức bằng giá, làm cho người ta kính trọng nhưng không dám tới gần, hơn nữa lại có năng lực kì quái hử chút là đóng băng người khác, ở trước mặt cô anh không dám lơ đãng, ngay cả dục vọng cũng không thấy tung tích, đương nhiên cũng đừng nhắc tới có thích hay không.

Nhưng mà, sau khi ôm cô, hôn cô, anh mới phát hiện dưới lớp quần áo trung tính của cô quần áo là phụ nữ, hơn nữa là người phụ nữ dễ khiến người ta nghiện! Cảm giác hôn cô tựa như nằm trên một mảnh tuyết trắng xóa, u tĩnh mà bình thản để bông tuyết bay xuống mặt, ôm cô tựa như cùng điên cuồng yêu tuyết, trong lạnh lẽo đặc biệt cảm nhận được lửa nóng nhiệt tình lan tràn trong lòng.

Không! Anh sẽ không dễ dàng để cho cô chạy, trước khi cô rời đi, anh nhất định phải đem cô lên giường, đây là chuyện lớn lặp lại trong đầu anh mấy ngày nay, anh muốn dùng thân thể nóng rực của mình để thân

thiết cùng thân thể mềm mại lạnh lẽo của cô, anh muốn thưởng thức đáng vẽ mê người của cô trong lửa tình... Anh muốn cô!

Đúng vậy! Anh muốn cô! Ý nghĩ này đột nhiên xâm nhập sâu vào dự vọng của anh, vì khiến cô ở trong lòng anh thở dốc, rên rỉ, anh cam nguyện mạo hiểm bị đông chết, cũng muốn hóa giải võ trang toàn thân của cô, đem cô biến thành một trong những người phụ nữ của anh.

Lãnh Quan đương nhiên không biết hẳn giờ phút này suy nghĩ cái gì, cô chỉ đang suy nghĩ về lời hắn nói, nếu Đạt Đạt nói hắn sẽ có ba kiếp nạn, như vậy quả thực còn một lần.

Nhưng, cô rất hoài nghi kẻ địch thật sự sẽ phát động một lần công kích liền dừng tay. Cô có trực giác, hai lần trước bất quá cũng chỉ là nóng người, tuồng hay còn phía sau, nhưng vì sao Đạt Đạt chỉ cần cô cứu Kha Bá Ấp ba lần là được rồi?

Vì sao là ba lần?

“Ta nghĩ, bất luận anh có bao nhiêu kiếp nạn, tôi cũng chỉ giúp anh một lần nữa liền quay về, cho nên vì tốt cho anh, anh hãy để tâm đem tìm ra đối thủ của mình, đừng ra vẻ không liên quan đến mình nữa.” Cô thật lòng muốn thức tỉnh chút ý chí muốn sống của hắn.

“Hắc! Cô đang lo lắng cho tôi sao?” Anh hưng phấn nói.

“Ta đang lo lắng cho phí dụng của mình.” Cô trừng hắn một cái, lập tức quay về.

“Chắc, người phụ nữ máu lạnh!” Anh nở nụ cười. Không sao, phụ nữ máu anh anh sẽ có cách khiến cô mềm hoá, nếu không phong hiệu lão luyện tình trường của anh không phải là hư danh sao? Song, trước khi thu phục được cô tốt nhất nên mua vài bộ áo lông để giữ ấm trước.

Lãnh Quan không để ý đến hắn, nếu hắn đối với nguy cơ của mình không sốt ruột, cô cần gì phải quan tâm.

Một giờ sau, bọn họ đi vào tập đoàn Trường Ấp, đi thang máy lên lầu. Hôm nay Kha Bá Ấp đến công ty, chủ yếu là bởi vì được cho hay người phụ trách Mỹ Vị ở Đài Loan Jerry Vương muốn tới thăm anh, bởi vậy mới sáng sớm anh đã hưng trí bừng bừng đi vào công ty, chuẩn bị nhìn xem đối phương muốn nói chuyện gì với anh.

Đúng 11 giờ Jerry Vương xuất hiện, người đàn ông chừng năm mươi tuổi, tóc cũng đã muối tiêu, nhưng ông ta phong thái dạt dào, cơ trí mê người, là người kinh doanh tiêu biểu.

Kha Bá Ấp cùng Khang Chính Thời đi gặp ông ta, ba người ở trong văn phòng Kha Bá Ấp nói một ít đề tài có liên quan đến ẩm thực, trên cơ bản tán gẫu còn rất vui vẻ, không khí thân thiện hài hòa, không có mùi thuốc súng giao chiến giữa những người cùng nghề.

Lãnh Quan cách một lớp cửa thủy tinh đặc biệt cẩn thận nghiên cứu hai người bị cô liệt vào hàng tình nghi. Jerry Vương có vẻ thẳng thắn cùng tiến bộ đặc biệt của người Mỹ, giơ tay nhắc chân đều hiện ra tính cách phóng khoáng, người như vậy sẽ là kẻ muốn giết chết Kha Bá Ấp sao?

Lãnh Quan trong lòng thầm phủ định sự liên quan của ông ta với việc này, cô cảm ứng được khí của Jerry Vương không tà ác, cho nên tự động loại bỏ ông ta.

Về phần Khang Chính Thời, cô không thể nói rõ cảm giác hẳn cho cô, hắn có bề ngoài nhạy bén như ưng, thể giới nội tâm lại mơ hồ không rõ, giống như cách lớp thủy tinh mờ, cô không thể tiến thêm một bước thăm dò khí của hắn.

Có vấn đề! Lãnh Quan đi lên, muốn nghiên cứu hẳn rõ ràng, bỗng nhiên, Khang Chính Thời vốn đang chuyên tâm nghe Kha Bá Ấp cùng Jerry Vương nói chuyện lại chậm rãi ngẩng đầu, tà khí lan tràn trong mắt hắn, khóe môi nhếch lên âm hiểm cười, tầm mắt chuẩn xác xuyên thấu lớp thủy tinh, trùng ngay vị trí của cô.

Cô ngây ngẩn cả người, còn chưa tỉnh ngộ, trong phút chốc ngọn lửa lạnh lẽ từ sau lưng cô đánh úp lại, xanh đỏ đan xen, giống như một con rồng cuốn lấy cả người cô.

Đây là... Cô giật mình thì đã chậm một bước, ngọn lửa mạnh mẽ công kích cô, cô trong lúc kinh sợ vẫn tỉnh tường cảm nhận được một năng lượng âm tà, sức mạnh kia cùng linh lực của cô chẳng phân biệt được cao thấp, hơn nữa thể tới rào rạt.

Rất nhanh, toàn thân cô phát ra hàn băng dập lửa, nhanh chóng lặn một vòng trên thảm, đứng ngả ghe trong phòng, gây ra tiếng loảng xoảng lớn, quấy nhiễu ba người đàn ông bên ngoài.

Kha Bá Ấp là người đầu tiên vọt vào, anh biết Lãnh Quan ở phòng thủy tinh cách vách bảo vệ anh, nhưng tiếng này là sao?

Vừa mở cửa, anh lập tức bị cảnh tượng quỷ dị trước mắt làm sợ đến ngây dại. Vài ngọn lửa từ những phương hướng khác nhau đồng loạt bay về phía Lãnh Quan, tình cảnh này giống như bị ma trời đuổi trong ác mộng không thể thoát ra.

“Lãnh Quan!” Anh kinh sợ kêu to.

“Đừng tới đây!” Lãnh Quan tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào ngọn lửa tùy thời mà động, muốn hấn đứng tiến vào. Cô biết có người khổng chế lửa này, nhưng người này trốn ở nơi nào?

Jerry Vương đi theo phía sau Kha Bá Ấp thấy một màn như vậy, sợ tới mức hét lớn một tiếng, “My god! Chuyện gì thể này!”

Khang Chính Thời thấy tình cảnh này thì sắc mặt đại biến, khuôn mặt trầm tĩnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, ánh mắt vừa rồi hung ác nham hiểm trừng Lãnh Quan đã bị kinh hãi thay thế.

“Lãnh Quan... Gọi người tới cứu hỏa! Mau!” Kha Bá Ấp xoay người la hét, lập tức lao ra khỏi văn phòng, cầm lấy bình chữa cháy bên cạnh, lại xông vào phòng nhỏ trong văn phòng.

Lãnh Quan thấy ngọn lửa này quán lấy không ngừng, liền đóng cửa lại, ngăn ba người Kha Bá Ấp ở ngoài cửa, tiếp đó dùng toàn lực làm cho cả phòng nhỏ tràn ngập hơi nước lạnh như băng, mà cả người cô cũng phủ một tầng sương bạc. Ngọn lửa này trong lúc cô mạnh mẽ định dập tắt liền biến mất, tới tùy tiện, đi đột ngột.

“Lãnh Quan! Mở cửa! Lãnh Quan!” Kha Bá Ấp vô cùng lo lắng đập cửa, trong lòng anh có trăm ngàn câu hỏi, vì sao ngọn lửa vốn phải thiêu anh giờ lại dời mục tiêu? Rốt cuộc là ai muốn giết anh... cùng cô?

Một lát sau, Lãnh Quan mở cửa đi ra, ba người bên ngoài không hện mà cùng bối vì khí lạnh trong phòng tràn ra làm lạnh run cầm cập.

“Cô không sao chứ?” Kha Bá Ấp kinh hồn táng đảm giữ chặt tay cô.

“Không có việc gì.” Cô không nhìn anh, ánh mắt nhìn chằm chằm sắc mặt xanh trắng giao tạp của Khang Chính Thời, hấn cùng vừa rồi quả thực giống như hai người!

“Tôi... tôi đi tìm nhân viên bảo vệ đến kiểm tra xem.” Khang Chính xoay mặt, đi ra ngoài.

“Đợi chút, tiện thể anh đưa Vương tiên sinh đi luôn, nơi này rất nguy hiểm.” Kha Bá Ấp gọi anh ta lại.

Jerry Vương kinh hồn chưa kịp định thần theo Khang Chính Thời rời đi, miệng còn thì thào một đồng lời cầu nguyện trong thánh kinh.

Kha Bá Ấp đợi bọn họ đi xa, mới nắm lấy Lãnh Quan hỏi: “Đây là chuyện gì? Vì sao cô cũng gặp chuyện này?”

“Còn phải hỏi sao? Tôi trở ngại kế hoạch giết anh của người nào đó.” Trong đôi mắt trầm tĩnh của cô không chút bối rối.

“Cho nên cô cũng thành mục tiêu bị đuổi giết?” Anh khó có thể tin tưởng lớn mắt. “Là ai hận tôi đến độ này, ngay cả người chung quanh tôi cũng không buông tha? Sẽ là ai?”

“Còn chưa rõ, nhưng tôi đã có manh mối.” Tám chín phần mười, cô có thể khẳng định có liên quan với Khang Chính Thời.

“Cô có biết là ai không?” Anh tra hỏi.

“Không phải anh không thèm để ý sao? Như thế nào, giờ mới bắt đầu khẩn trương?” Cô cười lạnh trêu chọc anh.

“Lúc trước là chuyện của tôi, nhưng hiện tại lại cuốn cô vào, tôi không thể thờ ơ không quan tâm.” Kha Bá Ấp nghiêm túc nói, trên khuôn mặt anh tuấn bất phàm có vẻ mặt hiếm thấy.

Lãnh Quan nhìn hắn, có chút kinh ngạc hắn lại lo lắng cho cô như thế, phần quan tâm quá mức này cô thật sự tiêu không nổi. Nhưng... bộ dạng nghiêm túc đứng đắn kia của Kha Bá Ấp vì sao lại làm tâm tư cô khẽ nhúc nhích?

“Tôi... có chút việc muốn đi làm, anh ở văn phòng chờ tôi.” Cô ghét cảm giác không thể giải thích trong lòng mình, vì thế quyết định một mình hành động, không muốn để hắn ảnh hưởng đến cô.

“Tôi đi cùng cô! Giờ chúng ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, càng thêm cẩn thận mới được.” Kha Bá Ấp gật gật đầu, dáng vẻ phải bảo vệ cô.

“Anh luôn ghét tôi theo dõi anh, giờ tôi tự động biến mất, sao anh lại theo chứ?” Cô nhún mày nhìn anh.

“Bởi vì tôi lo lắng.” Anh cười meo meo tới gần cô.

“Anh cho là khi thật sự gặp nguy sẽ giúp được tôi?” Cô ngược cầm, không úy kỵ anh lần đến gần.

“Ít nhất, ngộ nhỡ khi cô bị cháy, giúp cô cởi quần áo giải nhiệt tôi còn có thể làm được.” Anh xuất kỳ bất ý vươn tay chạm vào cầm cô, ăn một chút đậu hủ của cô.

“Anh...” Lãnh Quan bị hành động của hắn làm choáng váng, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, tức giận trách mắng: “Hạ lưu!”

“Tôi nói cho cô, trước khi trả cô một trăm vạn cùng vĩ khoản, tôi nhất định sẽ đem cô lên giường.” Anh tiến đến bên tai cô thấp giọng hạ chiến thư.

“Cái gì?” Cô mở to mắt, bị lời to gan xằng bậy của anh chọc trúng lòng. Sắc nam này! “Người đừng nằm mơ!” Cô gầm lên.

“Ha ha, đã có nhiều phụ nữ nói với tôi những lời này, nhưng sau đó các cô ấy vẫn ngoan ngoãn thay tôi làm ấm giường ấm thân. Tôi có tự tin đánh bại cô, Lãnh Quan.” Anh nháy mắt mấy cái với cô, sau đó dùng mắt bảo cô cùng anh ra khỏi văn phòng.

“Cũng có rất nhiều người đàn ông nói những lời này với tôi, mà kết cục của bọn họ rất thảm, Kha tiên sinh.” Cô theo sau, không nề tình.

“Phải không? Tôi thích không khí giằng co này, như vậy khi thắng lợi cảm giác ưu việt càng lớn.” Anh cao giọng cười to.

“Anh tốt nhất đừng có ý đồ với tôi, Kha tiên sinh, nếu không tôi sẽ lấy mạng anh làm vĩ khoản.” Giọng nói của cô lạnh đến khiến người ta run lên.

“Cô không nghe nói qua sao? Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Đã quen với lời nói lạnh nhạt cùng vẻ mặt lạnh lùng của cô, anh càng ngày càng lớn mật.

“Tôi đây sẽ thành toàn cho anh làm quỷ trước thời hạn!” Lãnh Quan lại bị hắn chọc cơ hồ bốc hỏa. Kha Bá Ấp vẫn dùng ngôn từ khiêu khích cảm xúc bình tĩnh vô ba của cô, hắn đã quên thống khổ khi bị đồng cứng, hay là đối với phụ nữ nguy hiểm đặc biệt thích?

“Cám ơn.” Anh cũng không tức giận, còn rất có phong độ thân sĩ thay cô mở cửa xe.

“Ta tự mở.” Lãnh Quan đi ngược đến ghế lái, vươn tay.

“Cô muốn đi đâu?” Anh nhướn mày, đem chìa khóa xe ném qua.

“Đi tìm một nhân vật mẫu chốt.” Cô bắt được, ngồi vào trong xe.

“Ai?” Anh cũng lên xe.

“Khinh Khinh.” Cô vừa nói xong xe tựa như tia chớp ra khỏi bãi đỗ xe, nhanh chóng đi về phía quán bar Thiên Đường.

“Khinh Khinh? Vì sao tìm cô ấy?” Kha Bá Ấp không nghĩ tới người cô muốn tìm lại là cô gái gọi cảm kia.

“Cô ta rất có vấn đề.” Xe dưới sự điều khiển của cô vững vàng mau lẹ, giống như tay đua xe cừ khôi không chế xe thể thao vậy.

“Cô ấy có vấn đề gì?” Anh âm thầm bội phục kỹ xảo lái xe cao siêu của cô.

“Chờ nhìn thấy cô ta anh sẽ biết.” Cô nói xong liền không nhiều lời nữa.

Cô hy vọng còn kịp từ trong miệng Khinh Khinh hỏi ra một chuyện.

Khi bọn họ tới quán bar Thiên Đường, cửa khóa chặt, không còn náo nhiệt ngày đó, dưới cửa cuốn bằng sắt che giấu tất cả cảnh xuân sắc bên trong, có vẻ vắng lặng.

Kha Bá Ấp sau khi từ thang máy đi ra, mới bật cười nói: “Ha! Tôi đã quên nói cho cô, nơi này bình thường buổi tối mới bắt đầu buôn bán.”

Lãnh Quan trừng mắt liếc anh mắt một cái, hỏi: “Vậy anh biết số điện thoại của Nana không?”

“Đương nhiên.” Anh cười nói ra một chuỗi số, cũng lấy điện thoại di động, chủ động gọi điện.

Cô dám cam đoan, hẳn cùng Nana cũng có một chân! Lãnh Quan nói thầm trong lòng. Kha Bá Ấp gọi điện hỏi ra chỗ ở của Khinh Khinh, Nana trong điện thoại cùng anh nói lòng vòng cả đồng chuyện, cuối cùng còn nói Khinh Khinh đã hai ngày không đi làm. Kha Bá Ấp nghe vậy nhú mày, cúp máy nói với Lãnh Quan: “Khinh Khinh đã hai ngày không tới Thiên Đường làm.”

“Chúng ta tốt nhất nhanh chút.” Lãnh Quan nói xong vọt vào thang máy.

7. Chương 04 Phần 1

Bọn họ lại lên xe đến nơi ở của Khinh Khinh, cô ấy trọ trong lầu 4 một chung cư, bọn họ bấm chuông nửa ngày cũng không có người mở cửa, Lãnh Quan lấy ra một sợi dây sắt mảnh, dễ dàng mở được cửa, sau đó thật cẩn thận đi vào.

“Hắc! Chiều này cô học ở đâu?” Kha Bá Ấp theo sát phía sau cô, nhỏ giọng hỏi. Anh phát hiện trên người Lãnh Quan có rất nhiều tính chất đặc biệt khiến anh cảm thấy hứng thú, y hệt nữ tình báo viên trong phim, bình tĩnh, xinh đẹp, thông minh, hơn nữa thân thủ mạnh mẽ. Chỉ là, nữ tình báo viên không phải đều là phong tình vạn chủng, tùy thời có thể dùng sắc đẹp đạt thành mục đích sao? Sao Lãnh Quan lại là một pho tượng băng mỹ nhân, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể chơi đùa?

Aiz!

“Đừng lên tiếng.” Cô la nhỏ một tiếng, lại không có lí do bị sức nóng trên người hấn truyền đến làm đảo loạn tâm thần, hẳn đã vượt qua khoảng cách an toàn của cô, nếu không phải có chuyện quan trọng trong người, cô đã sớm đông lạnh hấn ở nơi này.

Bọn họ lén lút mở cửa ban công đối diện, nhưng cửa vừa mở, một mùi hỗn tạp hôi thối và cháy khét liền tiến vào trong mũi bọn họ, Lãnh Quan trong lòng rung mình, dùng sức đẩy cửa ra, liền thấy một khối nữ thi cháy đen nằm trên đường thông giữa phòng khách và phòng ngủ.

“Ông trời! Đây là...” Kha Bá Ấp thiếu chút nữa nhین không được buồn nôn, hai tay bịt mũi, chôn chân trong phòng khách.

“Cô ta bị diệt khẩu.” Lãnh Quan nắm chặt tay.

“Vì sao?”

Lãnh Quan không trả lời, chỉ kiểm tra mười ngón tay của Khinh Khinh, cái nhẫn kia sớm không thấy, có thể thấy được bị người ta lấy đi.

“Cô đang tìm cái gì?” Kha Bá Ấp đi đến bên người cô hỏi.

“Còn nhớ cô ta từng rạch lên tay anh một vết trầy không?” Cô nhìn anh, bắt đầu giải thích.

Anh gật gật đầu.

“Người có được linh lực chỉ có thể trong phạm vi nhìn thấy được mà giết người, nhưng mà, nếu có máu người nào đó, lại có thêm hắc ma pháp, có thể cách không giết người.”

“Máu? Hắc ma pháp?” Mắt anh từ từ mở to, những từ này không phải chỉ xuất hiện trong phim và tiểu thuyết khoa học viễn tưởng sao?

“Tôi hoài nghi người muốn giết anh là một kẻ có linh lực cùng hắc ma pháp.” Cô tiếp tục nói.

“Cái đó và Khinh Khinh có liên quan gì?” Anh nhún nhún vai.

“Cô ta chính là người bị thao túng.”

“Nhưng, vì sao không có máu cô, người kia cũng có thể sai lừa dối phó cô?”

“Rất đơn giản, bởi vì khi tôi bị công kích, người kia cũng ở đó.”

“Ồ đó? Khi đó chỉ có tôi cùng giám đốc Vương tập đoàn Mỹ Vĩ và Khang Chính Thời...” Anh phất chốc im miệng, khó có thể tin mở to mắt.

“Anh đối với Khang Chính Thời hiểu được bao nhiêu?” Cô ra khỏi phòng khách, ở ban công xoay người nhìn anh.

“Cô hoài nghi là Khang Chính Thời?” Kha Bá Ấp đứng bên người cô, nhíu mi, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm cô.

“Phải.” Cô gật gật đầu.

“Không thể!” Anh chém đinh chặt sắt nói. Tuy rằng anh biết Khang Chính Thời dã tâm không nhỏ, cũng đối với việc anh ta ở trước mặt cha được sủng ái ghen tị không thôi, nhưng anh tin Khang Chính Thời còn chưa có can đảm dính vào anh.

“Vì sao không có khả năng?” Cô hỏi lại.

“Bởi vì là cha tôi ra tiền cho anh ta học đại học, lại cho anh ta xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, anh ta không có khả năng...”

“Bội tín quên nghĩa?” Cô tiếp lời. “Con người là loại sinh vật giỏi bội tín quên nghĩa nhất.”

“Anh ta không có khả năng có siêu năng lực, tôi quen anh ta hơn mười năm, chưa thấy qua anh ta dùng cái gì hắc ma pháp.”

“Rất nhiều người có linh lực đều không sử dụng trước mặt người khác.”

“Nếu anh ta có linh lực, vì sao còn muốn ở Trường Ấp làm tổng giám đốc? Anh ta có thể đi tranh đoạt thiên hạ của mình...”

“Nếu hắc không muốn tung hoành thiên hạ, mà chỉ cần xí nghiệp Trường Ấp thì sao?” Lãnh Quan sắc bén hỏi.

“Nhưng...”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, còn có một khả năng khác, có lẽ Khang Chính Thời còn có đồng lõa khác có linh lực lại biết hắc ma pháp.”

“Đồng lõa?”

“Đúng vậy, hơn nữa vô cùng có khả năng là nhân viên của Trường Ấp.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, hơi nhếch môi ra khỏi nhà trọ.

Lãnh Quan yên lặng theo anh, hai người thẳng đến ngồi trên xe cũng chưa nói gì.

Kha Bá Ấp lái xe, vẫn suy nghĩ về lời cô nói, chủ mưu thật sự sẽ là Khang Chính Thời sao? Lý do Khang Chính Thời giết anh là gì? Đúng như Lãnh Quan nói, vì có được Trường Ấp?

“Trước bắt tay vào điều tra hắc mới là thật, tôi dám chắc, Khinh Khinh là hắc sắp đặt, hơn nữa là hắc hoặc người của hắc phóng hỏa giết Khinh Khinh.” Lãnh Quan đánh vỡ trầm mặc nói.

“Chuyện này tôi sẽ tự mình thăm dò rõ ràng.” Đã có mục tiêu, anh nhất định sẽ biết rõ mọi chuyện, Khang Chính Thời nếu thật sự muốn đối phó anh, anh sẽ cho Khang Chính Thời biết, Kha Bá Ấp anh không phải kẻ dễ bắt nạt như vậy!

Quyết định xong, anh lại khôi phục thái độ bình thường, cho xe chạy vào khu náo nhiệt, dừng lại trước một cửa hàng quần áo nữ cao cấp.

“Anh dừng lại làm gì?” Lãnh Quan tò mò nhìn ngoài xe.

“Tôi nói muốn cô cùng tôi đến một chỗ, chính là nơi này.” Anh triệu phục sức điểm nỗ bữu môi.

“Nơi này?” Cô vẫn không rõ, làm ra vẻ đối phó Khang Chính Thời đại sự mặc kệ, hắc tới nơi này làm gì?

“Xuống xe.” Anh dẫn đầu đi ra xe, mở cửa đi vào tiệm.

Lãnh Quan hồ nghi đi theo vào, mới bước vào mặt tiền cửa hàng trang hoàng tao nhã tinh mỹ, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đã bước lên trước đánh giá cô, sau đó mở miệng nói: “Dáng người của cô ấy rất tốt, mặc gì cũng đẹp, Kha đồng là muốn mua quần áo trung tính một chút hay là nữ tính hóa một chút?”

“Đương nhiên là quần áo nữ tính hóa, cô nhìn cái cô ấy đang mặc, đi cùng cô ấy, nhìn từ sau lưng người khác còn tưởng rằng tôi là đồng tính luyến ái!” Kha Bá Ấp từ sau những dãy quần áo đi ra, trong tay còn cầm một bộ âu phục sa đen có ren mê người, so lên người Lãnh Quan.

“A! Cái này thích hợp cô ấy mặc nhất, khí chất của cô ấy vô cùng hợp với màu đen.” Bà chủ liềm mạng gật đầu.

“Màu đen?” Anh nhíu nhíu mày, “Cô ấy không thể lại mặc màu đen, cũng không phải quả phụ!” Anh khề gắt, đem bộ quần áo ren kia để trên sô pha.

“Vậy cái này thế nào?” Bà chủ chỉ vào một bộ gấm trắng trên người model trong tủ kính, bộ quần áo kia dưới ánh đèn chiếu rọi lóe sáng như ánh tuyết.

Kha Bá Ấp vốn vừa thấy màu trắng đã muốn lắc đầu, nhưng cảm nhận cùng màu sắc về bộ quần áo trong phút chốc làm anh nghĩ đến da thịt không tỳ vết của Lãnh Quan... Thực đáng chết! Lòng anh lại nóng lên.

“Được, lấy cho cô ấy thử xem.”

Biết rõ Kha Bá Ấp có chủ ý gì, Lãnh Quan cơ hồ biến sắc.

Thiên tài này không đi truy tung Khang Chính Thời, còn có tâm tình mang cô đi mua quần áo?

Cô thở ra thật mạnh, miễn cho bị khí giận đột ngột tăng trong lồng ngực làm nổ tung.

Lần đầu tiên cô gặp loại người đối với an nguy của mình không có khái niệm như vậy. Không ai có thể biết được tử thần tới gần còn an nhàn như thế, chẳng hề quan tâm!

“Tiểu thư, xin theo tôi đến phòng thay quần áo.” Bà chủ lấy bộ quần áo kia xuống liền nói với cô.

“Tôi không đổi.” Cô kiềm nén lửa giận, quật cường đứng tại chỗ, lạnh lùng trừng Kha Bá Ấp.

Kha Bá Ấp đương nhiên biết cô tức giận, anh không để ý phân phó bà chủ: “Cái màu trắng cùng bộ màu đen kia đều gói lại, tôi nghĩ, bạn gái tôi không thích mặc thử quần áo bên ngoài.”

Bạn gái?

Lửa giận trong mắt Lãnh Quan chợt lóe, một đạo khí lạnh rực rạch trong tay.

Bà chủ cả người run lên, vừa đóng gói quần áo vừa thì thào tự nói, “Kỳ quái, không bật điều hòa, sao đột nhiên lại lạnh lên?”

Kha Bá Ấp thấy Lãnh Quan sắp phát tác, vội vàng trả tiền, lấy quần áo rồi kéo cô ra ngoài.

“Tôi mua quần áo cho phụ nữ, chưa từng thấy có người tức giận.” Anh vừa đi vừa nói.

“Nếu anh nhiều tiền thì đi quyên góp cho tổ chức từ thiện đi, đừng lãng phí tinh thần cho việc ăn mặc của tôi!” Cô hất tay anh ra, sắc mặt trầm xuống.

“Tôi thích nhìn phụ nữ ăn mặc xinh đẹp lên giường cùng tôi.” Anh nói mà không biết ngượng, hơn nữa lá gan không nhỏ.

“Ba!” Một cái tát thanh thúy rơi vào mặt anh, khuôn mặt tuấn dật của anh thoáng chốc đỏ một bên.

“Nói lại lần nữa xem, tôi sẽ không tha cho anh!” Cô tức giận đến xoay người tránh ra, đem hần cùng xe hần, quần áo toàn để sau đầu.

Kha Bá Ấp đứng lặng bên cạnh xe, xoa mặt cười trộm. Cô không phát hiện cảm xúc của cô đã không còn khóa trong tủ lạnh, gương mặt xinh đẹp như băng điêu khắc dường như đã có biểu cảm khác ngoài lạnh lùng, hướng hồ, đây là lần đầu anh thấy cô giận như vậy mà lại không dùng linh lực đối phó anh.

Có tiến triển! Xem ra, mục tiêu hướng đến của anh đã sắp được thực hiện! Anh đắc ý cong khóe môi nở nụ cười.

Lãnh Quan tức giận càng đi càng mau, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng lưng của tên đáng ghét kia mới chậm rãi bước đi.

Cô làm sao vậy? Cô tự hỏi, trừng mắt nhìn cửa kính chiếu ra bóng dáng mình, bị hình ảnh cô gái tràn ngập lửa giận dọa ngây người.

Vì sao cảm xúc của cô rất ít dao động lại luôn bị Kha Bá Ấp chọc giận? Vì sao khi hần nói muốn đem cô lên giường cô không lập tức móc đôi mắt không an phận của hần xuống, đông lạnh cái miệng xấu xa của hần.

Trước kia chỉ cần có người hơi có ý không an phận với cô, cô đã sớm không khách khí, lần này cô không biết lại trúng tà gì, còn để hần được một tác lại muốn tiến một thước quấy rầy cô!

Đáng giận! Cô nắm chặt tay, trên mặt lộ ra vẻ mặt ảo não hiếm thấy.

Cô hiện tại ngay cả một phút cũng không muốn ở bên người Kha Bá Ấp, hần là tên đại thâm trùng, cái máy gieo giống, tên xấu xa vô sỉ, mặc hần bị người ta giết đi...

“Đi.”

Đang mắng đã ghiền trong lòng, một giọng nói quen thuộc lại truyền đến tai cô, cô bỗng xoay người, thấy Đạt Đạt nhiều ngày không gặp đang đứng sau lưng cô mỉm cười với cô.

“Đạt Đạt? Máy ngày nay cháu chạy đi đâu?” Cô kinh ngạc đi đến trước mặt nó, ngồi xổm xuống cùng nó mặt đối mặt.

“Con mỗi nơi đi một chút a!” Đạt Đạt ôm gấu Teddy của nó, lộ ra nụ cười đáng yêu.

“Cháu ở cùng với mẹ cháu sao?” Cô cảm thấy đối với nó hoàn toàn không biết gì cả.

“Không có.” Nó vuốt lông gấu Teddy, lắc đầu.

“Không có?” Cô ngây ngẩn cả người.

“Con ở một mình.” Đạt Đạt cười rất tự nhiên.

“Một mình? Không có người lớn chăm sóc cháu?” Cô vô cùng kinh ngạc.

“Cũng sắp có, nếu hy vọng của con có thể viên mãn đạt thành...”

“Có ý gì?” Vì sao lời nói của nó lại huyền bí như vậy?

“Cám ơn người đã cứu ba con.” Đạt Đạt bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Không cần cảm tạ ta, nguy hiểm thật sự chỉ sắp bắt đầu.” Nhắc tới Kha Bá Ấp, sắc mặt cô liền trở nên khó coi.

“Người... không thích ba sao?” Đạt Đạt nhìn kỹ mặt cô.

“Hội viên câu lạc bộ linh lực chỉ nhận ủy thác giúp người đạt thành hy vọng, khi làm việc tuyệt không được nhắc tới tình cảm cá nhân.” Nhưng Kha Bá Ấp đã hại cô sắp đánh vỡ giới luật.

“Ba chỉ là rất phong lưu hào sảng, nếu ba có thể dùng một phần mười tài ứng phó phụ nữ để quản lý công ty thì tốt rồi.” Đạt Đạt thở dài một hơi, quở trách Kha Bá Ấp.

Lãnh Quan bị lời nói của nó làm bật cười, đứa nhỏ này thật sự trưởng thành quá sớm.

“Đừng quên, cháu chính là do ba cháu phong lưu mà có a!” Cô nhẹ giọng nói.

“Con không phải, con là con chân chính của ba, không phải tùy tiện được sinh ra, con là con của ba cùng người phụ nữ duy nhất ba yêu.” Đạt Đạt đột nhiên trở nên kích động.

“Đạt Đạt?” Cô ngạc nhiên nói.

Đạt Đạt ưu sầu đến gần cô, ngũ quan tất cả đều nhú lại. “Con thích ba, càng thích người, nhưng vì sao người không thích ba?”

“Ta vì sao phải thích ba cháu?” Cô hé miệng cười.

“Bởi vì nếu người thích ba, ba sẽ không lại tùy tiện đi tìm phụ nữ.”

Đoạn đối thoại trẻ con này làm cho cô đỡ khốc đỡ cười, “Vậy cháu hẳn là phải tác hợp ba cháu cùng mẹ cháu a!”

“Con đang làm a! Nhưng người lớn các người thật phiền phức, luôn đem lòng mình giấu kỹ, để cho người khác nhìn không thấy, cũng làm cho chính mình tìm không ra.”

Oh? Lời này hình như nghe qua rất có triết lý? Lãnh Quan mở to hai mắt, nhất thời không biết nói gì.

“Ba ba kỳ thật rất tịch mịch, ba cũng không phải người xấu, bộ dạng lại đẹp trai, người đàn ông như vậy hẳn là sẽ không làm cho người ta chán ghét mới đúng, nhưng vì sao người không thích ba?” Đạt Đạt lại hỏi.

“Cháu hỏi như vậy không sợ mẹ cháu thương tâm?” Kỳ quái, cô cảm giác nó đang gán ghép cô cùng Kha Bá Ấp, nhưng mà, không hợp lý a!

“Sẽ không, bởi vì mẹ con chính là người ba yêu nhất, mà con là con bọn họ, chỉ cần ba không có việc gì, hy vọng của con sẽ có một ngày được thực hiện.” Nó ngược mặt, trong mắt tràn đầy khát khao hạnh phúc.

“Nhưng theo ta được biết, ba cháu còn rất nguy hiểm, nhưng hẳn lại tuyệt không sót ruột.” Cô tức giận.

“Đó là bởi vì ba thiên tính lạc quan a! Người gặp việc khẩn trương là người không có năng lực.” Đạt Đạt tựa hồ rất hâm mộ Kha Bá Ấp.

“Đây mà là lạc quan à? Cái này gọi là không biết sống chết!” Cô cười lạnh nói.

“Dì, ba con kỳ thật rất thích người nha!” Đạt Đạt đi đến bên người cô kéo tay cô.

“Đức nhóc như cháu biết cái gì?” Mới là lạ! Hẳn chỉ muốn đem cô lên giường mà thôi! Cô mắng thầm trong lòng.

“Con đương nhiên biết, nhưng hai người không biết...” Đạt Đạt vô lực phun một hơi, chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Miễn bàn việc này, cháu đang ở nơi nào? Ta đưa cháu trở về.” Nhắc đến Kha Bá Ấp, tính tình của cô sẽ không không chế được.

“Không cần, con tự mình đi là được.” Đạt Đạt lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là sầu lo không hợp tuổi.

“Đạt Đạt...” Cô không biết nó sầu cái gì, nhưng nhìn bộ dáng rã rời của nó, lại có đau lòng nói không nên lời.

“Đi, ba con tuy rằng nguy hiểm, nhưng người cũng vậy, con cuốn người vào chuyện này, hại người cùng ba chịu khổ, thật xin lỗi... Nhưng mà, con làm như vậy đều chỉ là vì... vì...” Nó giương đôi mắt đen chớp chớp, muốn nói lại thôi.

“Vì sao?” Cô ngạc nhiên nói.

Đạt Đạt giật mình, lại suy sụp thở dài. “Không có gì. Người phải cẩn thận, ba có ba lần nguy hiểm, người cũng có ba lần, hai người nhất định phải cẩn thận!”

Nó nói xong xoay người bỏ chạy, bóng dáng nho nhỏ nhập vào đám người trong giữa trưa, mất tung tích.

“Đạt Đạt!” Đây đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Cô cũng có ba lần nguy hiểm? Nếu ở văn phòng của Kha Bá Ấp bị lửa tấn công là lần đầu tiên, như vậy, cô còn phải đối mặt hai lần khiêu chiến của kẻ địch?

Lãnh Quan ngây ngốc đứng tại chỗ, đối với cuộc nói chuyện cùng Đạt Đạt hoàn toàn nhìn không thấu, dường như nó lén giấu đi một chuyện vô cùng trọng đại, mà việc này cùng cô và Kha Bá Ấp tựa hồ đều có liên quan.

Nhưng cô cùng Kha Bá Ấp có liên quan gì chứ? Mọi chuyện càng biến càng phức tạp.

8. Chương 05

Chương 5

“Vì sao anh phải làm như vậy?” Một giọng nói phẫn nộ vang lên trong bóng đêm.

“Người phụ nữ kia rất vướng bận.” Một giọng nói khác âm trầm vang lên như đến từ địa ngục.

“Tôi nói đừng làm nữa! Anh nghe không hiểu sao?”

“Đừng lừa mình dối người, dục vọng của mày vẫn còn, đừng quên, giết Kha Bá Ấp là điều mày muốn.” Giọng âm trầm kia nở nụ cười, lại cười đến cực kì quỷ dị.

“Không phải!” Người lúc đầu mở miệng kinh hoảng nói.

“Đừng phủ nhận, là vì mày hy vọng hắn chết, ta mới chấp hành giúp mày.”

“Tôi không có! Tôi làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với Kha lão? Ông ấy một tay tài bồi tôi, còn cho tôi vào Trường Ấp, tôi tuyệt sẽ không phản bội ông ấy...”

“Nhưng ông ta có đứa con không cần cố gắng gì mà có được mọi thứ! Kha Bá Ấp đúng là trở ngại lớn nhất trong cuộc đời mày.”

“Không!”

“Mày từng dùng thủ đoạn lừa giỡn làm cho hắn bồi thường một trăm ngàn, Kha lão cũng bởi vậy mà tức chết, như thế nào, chuyện này khiến ày nội tâm bất an sao?”

“Tôi không có! Chuyện này là anh làm!” Hắn kêu.

“Là ta sao? Là mày hay ta không phải cũng giống nhau à. Chúng ta đứng cùng trận tuyến, đúng không? Chúng ta đối với Trường Ấp đều có dã tâm mãnh liệt, đó là thiên hạ mày vất vả kinh doanh, mày làm sao có thể chấp tay dâng cho người ta?”

“Đừng nói nữa! Tôi không thể...”

“Mày có thể! Kha Bá Ấp ngoài mặt là tên hoa tâm, nhưng hắn không ngu ngốc, sớm muộn gì hắn cũng sẽ phát hiện tất cả mọi chuyện đều là mày làm, thay vì chờ đến lúc đó để mặc người chém giết, không bằng tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế), đốt chết hắn.”

“Tôi nói rồi không cho phép làm như vậy! Tốt xấu gì hắn cũng là...”

“Là cái gì? Em trai? Ha ha ha! Buồn cười chết người! Hắn sẽ nhận người anh trai là mày sao? Ba hắn trước khi kết hôn cùng một người giúp việc có con, mọi người trong Kha gia sẽ không thừa nhận thân phận cùng địa vị của mày, ngay cả khi Kha lão chết cũng không để ày một phần một đồng, kết quả là mày ngay cả cái rơm cũng không có, hiểu không?”

“Câm miệng! Câm miệng!” Hắn che hai tai lại kêu to.

“Cảm thấy thống khổ sao? Đừng quên loại cảm giác này, loại cảm giác hèn hạ khi bị người vứt bỏ chính là động lực báo thù! Kha gia có lỗi với mày, giết Kha Bá Ấp, mày lại đi xét nghiệm, có thể lấy thân phận đường đường đại thiếu gia của Kha gia để có được mọi thứ của Kha gia, đến lúc đó, mày mới có thể chân chính trở thành người mạnh mẽ.” Giọng nói âm trầm không ngừng cổ vũ ý chí tà ác trong lòng hắn.

“Nhưng mà... anh không chỉ muốn giết Kha Bá Ấp, ngay cả cô gái kia cũng không buông tha...” Hắn nắm đầu mình, bị ác cảm trong lòng không ngừng cắn xé.

“Ả đó là chướng ngại, mày so với ai khác đều rõ ràng hơn, ả không biết từ nơi nào nhảy ra, có được sức mạnh cùng ta giống nhau bất khả tư nghị lực lượng, có ả ở đây, muốn giết Kha Bá Ấp so với lên trời còn khó hơn, cho nên trước trừ bỏ ả. Mọi trở ngại không nên có trong kế hoạch của chúng ta đều phải loại bỏ sạch sẽ, như vậy, vinh hoa phú quý của chúng ta mới có thể đến tay.”

“Không! Tôi không muốn đả thương người khác! Làm như vậy là không đúng! Không đúng!” Hắn lại lần nữa rống to.

“Oh? Thật thanh cao a! Người thiện lương chưa kìa! Mày cũng không ngấm lại, là ai gọi ta đến, lúc mày biết được Kha lão chính là cha mày, mày yếu ớt liều mạng cầu ta, khi đó trong lòng mày muốn gì?”

“Tôi...”

“Là cái gì? Nói a?”

“Tôi... Tôi...” Hắn ấp úng.

“Mày sẽ không tha thứ họ Kha, mày nói mày muốn trả thù, trả thù Kha lão đối với mẹ mày bội tình bạc nghĩa, trả thù người Kha gia đuổi mẹ con mày ra khỏi nhà, làm ẹ mày đang có thai lưu lạc đầu đường, thống khổ cả đời! Mày chính miệng nói với ta mày muốn hủy Kha gia, không phải sao?”

“Đừng nói nữa!”

“Cho nên ta mới đến giúp mày a. Chúng ta hợp tác khăng khít, vận dụng năng lực của ta lại thêm một chút hắc ma pháp, tùy thời đều có thể đốt Kha Bá Ấp thành tro, biến mất khỏi thế giới này.”

Hắn run run, không trả lời.

“Nhưng mà, trước khi giết hắn, ta muốn làm thịt ả kia trước. ả rất nguy hiểm, ả có được sức mạnh sâu không thấy đáy, ngày đó ả đứng sau cửa thủy tinh thăm dò mày, cơ hồ lập tức liền hoài nghi mày, để kẻ địch quá mức thông minh sống sót là tàn nhẫn với bản thân, biết không? Chúng ta bất luận ra sao cũng phải giết con ả họ Lãnh kia!”

“Anh... sẽ không phải là đối thủ của cô ta.” Hắn đã thấy cô từ ngọn lửa trí mạng bình an đi ra, khí lạnh khiếp người kia vẫn còn mới mẻ trong trí nhớ hắn.

“Phải không? Không cần thiết, ả muốn bảo vệ tên nhóc họ Kha kia, như vậy, để ả chết trong tay người ả bảo vệ là được rồi.” Tiếng cười âm trầm tràn ngập toàn bộ căn phòng.

“Anh muốn làm thế nào?”

“Ta có máu Kha Bá Ấp a! Khinh Khinh đáng yêu trong quán bar Thiên Đường của mày đã giúp ta lấy một giọt máu trân quý của Kha gia, dùng được lắm a, ha ha ha!”

“Anh...”

“Ta muốn để Kha Bá Ấp tự mình trừ bỏ hộ vệ của hắn, đợi đến khi hắn sức yếu thể cô, ta lại hủy diệt hắn.”

“Anh điên rồi! Cút ngay!” Hắn kêu to.

“Ta không điên, mày mới điên, Khang Chính Thời.” Tiếng nói âm trầm kia bay đi xa.

“Không...”

Một tiếng la kinh hãi từ trong miệng hắn phát ra, chấn động toàn căn phòng kín, tủ âm tường cùng giá sách đều vì sóng âm của hắn mà lung lay, ly thủy tinh trên bàn cũng bị phá vỡ, trong không khí tràn ngập khí nóng, bốn phía không ngừng va chạm, tìm đường ra...

Hồi lâu sau, mọi thứ đều yên ổn trở lại, Khang Chính Thời mồ hôi ướt đầm trũng mắt nhìn phòng bị làm loạn, liều mạng thở phì phò. Cửa phòng không biết khi nào bị mở ra, thổi vào một luồng gió lạnh, trung hòa độ ẩm trong phòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn gương trên tường, trong gương hắn hai mắt mê loạn, sợ hãi, bất lực không thể thoát khỏi sự trói buộc của một sức mạnh nào đó, hình ảnh kia, cùng hình tượng thận trọng biết kiềm chế ngày thường của hắn thật khác xa.

Đó là hắn, Khang Chính Thời, khi xấu xí yếu ớt nhất!

Hắn thống hận cầm lấy chai rượu ném vào gương, mặt kính vỡ vụn cùng rượu đổ tràn ra đan vào nhau tạo thành một bức tranh thảm thiết, mà hắn, giống như bị nhốt trong một không gian vỡ vụn cùng máu tanh, vĩnh viễn trầm luân.

Trong lòng Kha Bá Ấp, điều tra Khang Chính Thời đương nhiên cấp bách, nhưng làm thế nào cho Lãnh Quan ở trước mặt anh cởi giáp cũng là việc cấp bách, cùng cô ở chung thời gian càng dài, hứng thú của anh đối với cô cũng dần dần gia tăng, anh cảm thấy dục vọng trong cơ thể đã không thể áp chế.

Sẽ không phải là càng không chiếm được càng muốn có chứ? Anh chưa bao giờ khát cầu một người phụ nữ đến như vậy, cũng chưa bao giờ gặp đối tượng khó giải quyết như vậy, phụ nữ trong tự điển của anh đều là hoa, mặc kệ kiều diễm, tươi mát hay có gai, anh đều có cách hái xuống cho vào túi, không tốn chút sức.

Nhưng Lãnh Quan không phải hoa, cô là tuyết! Là tuyết cố gắng muốn bắt lấy, sẽ tan rã trong tay. Anh không biết nên làm thế nào mới có thể có được cô, nắm giữ cô, càng không biết đầu óc mình bị gì mê hoặc mà lại từ từ động tâm với vẻ đẹp lạnh như băng của cô...

Động tâm? Không! Anh chỉ là muốn cô mà thôi, chỉ cần chạm qua cô, anh tin tưởng bệnh anh sẽ tốt lên, đúng vậy! Thuần túy là dục vọng, thuần túy là khát cầu.

Anh tức giận đầm bàn, khiến Lãnh Quan đứng xa xa trong vườn hoa lạnh lùng thoáng nhìn.

Cho dù đứng dưới ánh mặt trời, xung quanh cô cũng đều là mùa đông.

Cô chẳng qua là khối băng chết tiệt mà thôi! Anh nói với mình như vậy, nhưng vẫn không tiêu trừ được lực hấp dẫn mãnh liệt của cô đối với anh.

Anh đã ngồi ở hoa viên cả buổi chiều, Lãnh Quan ngay cả nửa câu cũng không nói, nhưng vẫn cùng anh duy trì khoảng cách 10 cm, một lời không nói như tượng đá trong vườn hoa xinh đẹp của Kha gia.

Anh thật sự chịu đủ! Anh hiện tại thậm chí lột sạch quần áo của cô, trắng trợn đem cô ôm vào lòng, mãnh liệt hôn cánh môi lạnh như băng của cô...

Ý tưởng này tới vô cùng đột nhiên, thẳng đến khi anh tỉnh ngộ lại, anh đã đến gần cô.

“Lãnh Quan...” Hô hấp của anh gấp rút, gần đây luôn như vậy, chỉ cần tới gần Lãnh Quan, anh liền thất thường.

Cô nhìn anh, dùng ánh mắt lạnh như băng vô tình hỏi.

“Cô nhất định phải cách xa tôi như vậy mới được sao?” Anh tức giận nói, toàn thân phát ra hơi thở cuồng dã.

“Tôi phát giác gần đây khí của anh không quá ổn, có lẽ cách anh xa một chút sẽ tốt hơn.” Cô khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng quay đầu. Cô kỳ thật cũng phát hiện ánh mắt nóng cháy làm cho người ta kinh hãi của hắn, cô rất ít khi gặp được người không che dấu suy nghĩ của mình giống hắn, hứng thú của Kha Bá Ấp đối với cô tựa hồ càng ngày càng đậm hơn, có đôi khi hắn sẽ cố ý tiếp cận cô, lờn vờn quanh người cô, có đôi khi ở xa xa nhìn cô, dùng ánh mắt tràn ngập dục vọng vô hình xâm phạm cô...

Cô vừa tức giận lại phiền muộn, hắn là đối tượng bảo vệ Đạt Đạt ủy thác, cô không thể giết hắn, cũng không thể làm hắn bị thương, chỉ có thể dùng chút giá rét để cảnh cáo hắn, nhưng da hắn lại rất dày, đoán chắc cô không thể làm gì hắn, nên vẫn trăm phương ngàn kế kiên trì với ý đồ của hắn.

Hừ! Muốn đem cô lên giường, đợi một trăm vạn năm nữa đi! Cô lạnh lùng nghĩ trong lòng.

“Cô thật sự ghét tôi như vậy?” Anh không vui nhú mày.

“Đúng vậy.” Cô trả lời rõ ràng.

“Tôi thật hoài nghi cô rốt cuộc có từng thích đàn ông không?” Anh cũng khoanh hai tay trước ngực cùng cô đối lập.

“Không có.” Cô nhìn hắn, mặt không chút thay đổi.

“Cũng không có người nào làm cô động tâm?”

Cô lắc đầu.

“Này, cô sẽ không phải là người đồng tính luyến ái chứ?” Anh hỏi đùa.

“Anh thấy sao?” Cô hỏi lại.

“Cô không phải, cô chỉ là không thích cùng người giao thiệp, nói chuyện, cô lạnh lùng, không thích biểu đạt cảm xúc, cô không đồng tính luyến ái.” Anh chắc chắn nói.

“Anh khẳng định?” Cô nhú nhú mi.

“Đương nhiên, bởi vì tôi từng hôn qua phụ nữ đồng tính luyến ái, các cô ấy thường một chút tư vị cũng không có; Mà cô... môi cô có hương vị đặc biệt của phụ nữ, mềm mại, thân thể cô non mịn quyến rũ, tôi dám khẳng định cô hai trăm phần trăm là phụ nữ chính gốc...” Anh vừa nói vừa kề sát vào.

“Im miệng!” Cô bị hắn dùng giọng điệu khiêu khích lại làm càn trêu chọc khiến tai ửng đỏ. Cô nên đồng lạnh cái miệng của hắn! Nhưng cô thấy lạ vì sao mình không ra tay.

“Cô không ghét tôi, chỉ là kháng cự tôi mà thôi.” Anh không bỏ qua tia hỗn loạn chột lóe trong mắt cô.

“Kinh nghiệm phong lưu của anh có thể giúp anh trở thành nhà phân tích tâm lý phụ nữ.” Cô chế giễu lui về phía sau.

“Đúng vậy, loại ‘kinh nghiệm lâm sàng’ này đã giúp tôi nhìn thấu rất nhiều thế giới nội tâm của phụ nữ.” Anh cười nhìn cô.

“Oh?” Cô cười lạnh.

“Giống bây giờ, tôi đại khái có thể nhìn ra được trước đây cô từng chịu thương tổn tâm lý nào đó, mới có thể tạo thành tính tình như bây giờ.” Anh tuy rằng nở nụ cười, nhưng giọng điệu rất nghiêm túc.

Lãnh Quan sắc mặt khê biến, “Thương tổn tâm lý?”

“Đúng vậy. Tôi đoán... có thể cô bị người ta vứt bỏ, bị người ta sỉ nhục, bắt nạt, mới có thể tạo thành tính tình không thích người, đúng hay không?”

“Anh...” Lãnh Quan thật hy vọng trên mặt cô không có biểu lộ quá nhiều kinh hoàng, hấn... làm sao có thể biết?

Kha Bá Ấp biết lời nói của anh đã có tác dụng, thừa thắng xông lên nói: “Cô từ nhỏ liền thất vọng với con người, hơn nữa phát hiện năng lực kỳ lạ mình, cho nên từ nhỏ chỉ dựa vào sức mạnh của mình mà trưởng thành, hoàn toàn độc lập, tuyệt đối tự chủ, chuyện gì trong cuộc đời mình cô đều không thương lượng với người khác, cô luôn tự mình xử lý, tự mình chiều cố bản thân, cô không muốn gia nhập vào mọi người, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào chiếm giữ lòng cô...”

Ánh mắt cô càng mở lớn, đối với phân tích của hấn vô lực chống đỡ, hấn nói một chút cũng không sai!

“Nhưng lòng cô vẫn nóng, tuy cô có năng lực đông lạnh mọi thứ, nhưng cô không đông chết lòng cô, cô chỉ dùng vẻ lạnh như băng như bức màn bảo vệ tâm linh từng bị tổn thương của mình, trong vẻ ngoài trầm tĩnh kia, tình yêu cùng nhiệt tình của cô vẫn chưa biến mất, nếu không cô sẽ không đáp ứng yêu cầu của một đứa trẻ đến bảo vệ một người đàn ông đáng ghét, thậm chí không đòi đứa bé lấy phí dụng trước.” Anh tiến tới một bước, cách cô không đến 20 cm.

“Đủ chưa? Anh thật biết tự cho là đúng nhỉ?” Cô lấy tức giận che dấu cảm xúc bối rối. Hấn vì sao có thể một lời nói ra chuyện lòng cô? Có liên quan đến thân thể của mình, cô luôn luôn giữ kín như bưng, ngoại trừ hội viên câu lạc bộ linh lực, không ai biết cô có quá khứ thâm trầm, đoạn chuyện đáng buồn kia cô không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

“Bị nói trúng cho nên thẹn quá hóa giận.” Anh nở nụ cười.

“Anh còn chọc tôi như vậy, ta thật sự sẽ không khách khí với anh, Kha tiên sinh.” Cô cố gắng khiến mình bình tĩnh chút, nhưng cô đã kiềm nén không được kích động muốn đâm hấn.

Hấn thật sự làm cho người ta chán ghét!

“Tôi rất muốn lĩnh giáo không khách khí của cô, Lãnh Quan.” Anh cúi đầu, thường thức ngũ quan xinh đẹp của cô.

“Xem ra, anh không sợ bị đông lạnh thành cột băng?” Cô cùng hấn bốn mắt đối nghịch, lửa giận trong mắt âm âm rung động.

“Tôi dần dần có thể thích ứng nhiệt độ thấp, đây đều là nhờ cô ban tặng.” Anh lớn mật vươn tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cô.

“Nhiệt độ thấp thật sự anh còn chưa hưởng thụ qua đâu.” Cô lạnh lùng nhìn tay không an phận của hấn.

“Phải không?” Khí lạnh từ ngón tay chạy lên cánh tay, anh rung mình một cái.

“Trừ phi anh muốn chết, bằng không tốt nhất anh nên đi tìm phụ nữ khác phát tiết dục vọng của anh đi!” Cô trực tiếp đẩy hấn ra, đi vào trong phòng.

Kha Bá Ấp nhìn bóng dáng tinh tế cao gầy của cô vào trong phòng, cũng định đi vào, nhưng chân mới đi một bước, anh liền cảm thấy hốt hoảng, như có tấm màn đen dày đặc lặng lẽ che khuất anh, giấu kín anh.

Thích liền chiếm lấy cô ta đi. Một giọng nói bỗng nhiên ghé vào tai anh giựt dấy.

Anh trong lòng run run, phát hiện đó chính là giọng của anh. Đây là chuyện gì?

Động thủ a! Thuần phục cô ta, cô ta chính là của mày.

Cái gì? Anh cảm thấy có người khổng lồ chế suy nghĩ anh, hơn nữa còn thay thế anh làm chủ sức mạnh.

Anh không kịp giãy dụa, cả người liền rơi vào bóng đêm.

Nhưng thể xác anh lại tự mình hành động, anh cầm lấy điện thoại bấm một dãy số, dặn dò một số việc, sau đó gác điện thoại, đi vào thư phòng anh chờ đêm buông xuống.

Thời gian dùng cơm, Lãnh Quan từ trên lầu đi xuống, đến cửa nhà ăn cô liền choáng váng.

Trên bàn dài bày đầy hoa tươi, rượu ngon cùng đồ ăn tinh xảo, Kha Bá Ấp sắc mặt kỳ lạ đứng lên dưới ánh nến, giúp cô kéo ghế, đợi cô ngồi xuống.

“Làm gì vậy?” Cô nhú mồm, đối với hành vi của hắn thấy rất là khó hiểu.

“Bữa tối, ta gọi người đem đến.” Anh cười nhẹ.

“Sao lại biến thành như vậy?” Cô cẩn thận ngồi xuống, nhìn mọi thứ chung quanh.

“Vì chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì?”

“Chúc mừng chúng ta có thể quen biết.” Anh cười thay cô rót rượu.

“Hôm nay ta không muốn uống rượu.” Cô trầm giọng nói.

“Đừng phá hứng thú của tôi, Lãnh Quan.” Anh trở lại chỗ ngồi của mình, cũng rót ỉnh một ly rượu.

Cô không hé răng, vùi đầu vào đồ ăn trong bàn, trên bàn mùi hoa cùng mùi rượu hỗn hợp, hình thành một loại mùi hương nồng đậm.

“Ăn ngon không?” Anh cười nâng ly uống rượu.

“Không tệ.” Không phải cô đa tâm, cô tổng cảm thấy đêm nay Kha Bá Ấp có vấn đề.

“Đây là đồ ăn do đầu bếp nổi danh của công ty chúng tôi tự mình làm, ta đặc biệt chuẩn bị cho cô.” Anh lại nói.

“Cám ơn.” Trong hồ lô hắn rót cuộc bán thuốc gì? Cô âm thầm đoán.

Hai người lặng lẽ ăn xong bữa tối, Lãnh Quan dưới sự bắt buộc của Kha Bá Ấp uống nửa ly rượu mới rời khỏi nhà ăn, nhưng khi cô lên cầu thang lầu hai, bỗng nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cô vội vàng giữ chặt tay vịn, buồn bực không thôi.

“Làm sao vậy?” Kha Bá Ấp không biết khi nào đi phía sau cô đỡ lấy cô.

“Không có gì.” Cô mở to hai mắt, muốn mình ổn định lại bước chân, nhưng tay chân lại càng thêm vô lực...

“Cẩn thận.” Anh đỡ cơ thể đang trượt xuống của cô, tay vòng qua ôm eo cô.

“Kỳ quái, anh có cảm thấy...” Cô xoay người muốn tránh tay hắn, mới phát hiện trên mặt hắn mang theo nụ cười không tầm thường. Cô linh quang chợt lóe, lập tức phản nộ hỏi: “Anh bỏ thứ gì trong thức ăn của tôi?”

“Không có gì, là thuốc mê khiến em thả lỏng.” Anh nhẹ nhàng cười, ánh mắt trở nên tà ác.

“Kha Bá Ấp...” Cô tức giận đến muốn dùng linh lực công kích hắn, lập tức vì toàn thân không phát ra một chút sức mạnh mà cảm thấy ngạc nhiên.

“Loại thuốc mê này sẽ làm em yếu ớt tựa bông gòn, linh lực của em cũng không có tác dụng, tiết kiệm chút sức lực đi!” Anh cười giống như ác ma trong đêm tối.

“Anh muốn làm gì?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Em nói xem? Một người đàn ông cùng một phụ nữ có thể làm gì? Để chúng ta vui vẻ hưởng thụ tối nay đi!” Anh một tay ôm ngang cô, đi lên lầu hai.

“Buông.” Cô kêu nhỏ.

“Ngày tốt cảnh đẹp, không thể phá hỏng đêm xuân.” Anh cười quỷ dị, đi vào phòng ngủ, khóa trái cửa, đem cô đặt trên giường lớn của anh, ngồi xuống mép giường.

“Anh tốt nhất đừng làm bậy...” Cô khản trương, không ngờ Kha Bá Ấp lại dùng cách thức hạ lưu này để có được cô!

“Suýt! Vào lúc này, em chỉ cần đem bản thân giao cho tôi là được.” Anh động thủ cởi áo lông đen cùng quần dài đen của cô.

“Tôi sẽ giết anh!” Cô yếu ớt đe dọa.

“Cầu còn không được.” Anh vừa cười, sau khi cởi hết quần áo trên người mình, anh chậm rãi cúi xuống, cởi bỏ móc áo ngực cô, cúi đầu hôn cổ cô.

“Dừng tay! Kha Bá Ấp...” Cô kêu to. Sơ suất quá, cô như thế nào cũng không nghĩ tới hắn lại nham hiểm thế, đáng chết!

“Em hần là biết quyết tâm của tôi, người phụ nữ tôi muốn chưa bao giờ không chiếm được.” Anh ngẩng đầu lên, trong mắt có ánh sáng dị thường, nhưng trong con ngươi lại trống rỗng vô hồn.

“Anh...” Lãnh Quan hơi nghi ngờ. Ở chung mấy ngày nay, Kha Bá Ấp tuy rằng bắt cần đòi, nhưng hần không phải dâm trùng, giờ lại làm chuyện này với cô, sẽ không phải là...

Kha Bá Ấp không cho cô cơ hội suy nghĩ, lập tức chiếm lấy cánh môi cô, da thịt nóng hổi dán sát vào cơ thể lạnh lẽo của cô.

Lãnh Quan hỗn loạn vài giây, cô bị hần hôn trời đất quay cuồng, đầu lưỡi hần vô cùng có kỹ xảo ở trong miệng cô khiêu khích, dịu dàng kề sát môi cô, hơi thở rong chơi trong miệng cả hai, cô ngoài sự khiếp sợ, còn không kiềm được cuồng loạn trong lòng, chỉ cảm thấy nơi sâu nhất dưới đáy lòng bị ngọn lửa không tên thiêu đốt.

Tay anh cởi bỏ lớp che chắn trên người cô, đường cong yếu điệu xinh đẹp toàn bộ bị nhìn không sót chút gì, anh thở dài một tiếng, ôm thắt lưng cô, dọc theo cổ hôn xuống bộ ngực cao thẳng của cô.

“Dừng!” Cô kêu, sợ hãi sự đáp lại của cơ thể đối với nụ hôn của hần, cô quá rõ đó không phải ghét, thân thể cô đối với sự vuốt ve của hần bất giác mà phản ứng.

“Lãnh Quan...” Anh gọi cô, ngậm đầu ngực cô, tay dao động trong đùi cô, thành thạo tìm kiếm vùng đất cá nhân của cô.

“Buông tay... A...” Cô bị tiếng rên rỉ của mình làm sợ hãi. Trời! Cô không phải ghét hần sao? Ghét hần tự đại, cuồng vọng, ngây thơ, ngu xuẩn... Nhưng vì sao lại đầu hàng trong lòng hần, chẳng lẽ cô cũng khát cầu? Hay là có cái khác...

Cô không dám nghĩ tiếp.

Anh sau khi điên cuồng hôn cô, thân thể trở nên căng cứng, lồng ngực rộng lớn của anh theo nhịp hô hấp mãnh liệt phập phồng, anh đã nhịn không được, anh muốn cô! Bây giờ! Lập tức!

Không được.

Một giọng nói từ trong tầm tối phát ra ngăn cản anh tiến thêm một bước có được Lãnh Quan, cơ thể anh run lên, mồ hôi không ngừng rơi, hai tay chống bên tai Lãnh Quan, cúi đầu nhìn chằm chằm cô, hơi thở nặng nề bất ổn.

“Anh...” Lãnh Quan hô hấp dồn dập nhìn hần, vốn tưởng rằng thoát không khỏi kiếp này, lại thấy hần đột nhiên ngừng lại, vừa không hiểu lại vừa mê loạn.

“Tôi... Tôi... A” Anh bị dồn ép trong bóng đêm cố gắng mở miệng, nhưng sức mạnh điều khiển thân thể anh lại giấu kín anh, trong lúc anh đang cùng thể lực tà ác giao chiến thì đầu đau như muốn vỡ tung, nhịn không được ôm đầu la.

“Kha Bá Ấp.” Cô rút cục cũng thấy hần đang giãy dụa, chắc chắn hần bị người ta khống chế.

Giờ là thời cơ tốt, giết cô ta! Giọng nói kia lại xuất hiện lần nữa, quấy nhiễu Kha Bá Ấp.

Không! Không được! Trong lòng anh la to như thế.

Chơi đùa cô ta, lại giết cô ta, đây là việc mày nên làm, mày không phải luôn muốn cô ta sao? Giọng nói tà ác nói như thế.

Muốn cô? Đúng vậy, anh muốn cô, nhưng không phải dùng cách này! Anh đang đứng sát biên giới trong việc khống chế bản thân, anh chỉ lên giường cùng phụ nữ tự nguyện, dùng loại phương pháp hạ lưu này sẽ vậy bản tự tôn của anh.

Sức mạnh kia chỉ trong chốc lát đã trở nên mạnh hơn, áp chế anh cãi lời.

Kha Bá Ấp cúi đầu nhìn Lãnh Quan, đôi dần dần thân thể không nghe điều khiển cảm thấy vô lực, anh tự biết từ chiều đã bắt đầu bị khống chế, có cái tên chết tiệt nào đó đã khống chế tinh thần, điều khiển cơ thể anh, lợi dụng dục vọng của anh đối với Lãnh Quan để kiểm chế anh, khát vọng càng mạnh, lại càng không thể ngăn cản sự trói buộc của sức mạnh kia đối với anh.

Thấy hành vi cùng biểu tình quái dị của hắn, Lãnh Quan rốt cục biết hắn xảy ra chuyện gì.

Cô nghĩ đến “máu” cùng “hắc ma pháp”.

Đây nhất định là kiệt tác của bọn người Khang Chính Thời kia!

Kha Bá Ấp dù háo sắc phong lưu cũng sẽ không làm ra loại chuyện xấu xa này. Cô âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, sau khi biết hành động này không phải chủ ý của hắn, cô bất chợt được trấn an không ít.

Kha Bá Ấp lại run rẩy, mặt bắt đầu đỏ lên.

Lãnh Quan thử tránh ra khỏi người hắn, nhưng một chút sức cũng không dùng được, chỉ có thể kêu Kha Bá Ấp: “Tĩnh lại! Kha Bá Ấp, mau tĩnh lại!”

Kha Bá Ấp lắc đầu, lắc đầu, nhưng lý trí chỉ vụt qua, ánh mắt anh lại tràn ngập nguy hiểm, cười cổ quái nói: “Vô dụng, cô chết chắc rồi.”

Anh toàn thân trần trụi đi xuống giường, từ ngăn kéo lấy ra một cây dao, thông thả trở lại giường, cúi đầu nhìn cô.

Lãnh Quan không thể không nhìn toàn thân hắn, cô thừa nhận, Kha Bá Ấp có thể hình của một vận động viên, cân xứng cao lớn, khó trách hắn lại phong lưu, hắn có đủ khả năng để lưu luyến hoa, dùng vẻ tuấn mỹ của hắn để tạo phúc cho phụ nữ.

“Chết trong tay tôi, thật mỉa mai nhỉ?” Anh âm hiểm cười nói.

“Đúng vậy.” Cô nghĩ không ra cách tự cứu, hắn hiện tại không phải hắn, cô nên làm cái gì bây giờ?

Hắn nhìn cô một lúc lâu, bỗng cúi đầu, nâng gáy cô lên, nặng nề hôn cô, sau đó buông ra, giơ cây dao trong tay lên, đâm xuống bộ ngực tuyết trắng của cô...

Không! Không thể giết cô! Trong lòng Kha Bá Ấp gào thét.

Dao nhỏ đi nửa đường liền dừng lại, Lãnh Quan nhìn chăm chăm hắn sắc mặt đại biến, chỉ thấy hắn dùng tay kia nắm chặt tay cầm dao, kháng cự dao nhỏ đâm xuống.

“Kha Bá Ấp...” Cô biết ý chí của hắn đã khôi phục.

Nếu muốn anh tự tay giết cô, vậy thà rằng anh giết mình trước! Trong lòng Kha Bá Ấp la to.

“Chết tiệt!” Anh rít gào một tiếng, đột nhiên đâm dao nhỏ vào thắt lưng anh, cảm giác dao phong lạnh lẽo còn nhanh xâm chiếm đầu óc anh hơn đau đớn, sau khi máu chảy ra anh mới đau đến ngã xuống giường.

“Kha Bá Ấp, anh là đồ ngốc.” Lãnh Quan gấp đến độ giận dữ quát. Vì cứu cô, anh lại tự đâm?

Thân thể bị thương đánh thức anh khỏi vực sâu tối tăm, ma lực biến mất, anh không còn bị khống chế...

“Hô... Hô... Tôi muốn làm thịt hắn... Dám chơi tôi như vậy... A! Đau chết tôi!” Anh thì thào, trong đó còn kèm theo đau đớn.

“Anh... Anh không sao chứ?” Cô quan tâm nhìn hắn.

“Nếu tôi chết, cô phải chôn cùng, Lãnh Quan.” Anh thở hồng hộc, một tay ôm miệng vết thương, một tay vịn mép giường đứng lên.

“Còn có thể khua môi múa mép, xem ra anh không chết được.” Cô thoáng thả tâm.

“Còn chưa cùng cô lên giường... tôi... tôi không thể chết.” Anh nói xong ngã xuống giường, vừa vịn nhào vào cơ thể lộ ra trọn vẹn của cô.

“Anh làm gì?” Cô giận dữ la, nghĩ hần ngay cả bị thương tính háo sắc vẫn không thay đổi.

“Vừa rồi không tính...” Anh nhìn chăm chăm bộ ngực đẹp như tuyết phong cùng thân mình hoàn hảo của cô, nở nụ cười. “Toàn thân tôi cũng bị cô xem qua, chúng ta huề nhau...”

“Anh bị thương, đừng náo loạn!” Cô vừa tức lại lo lắng nhìn khuôn mặt dần dần tái nhợt của anh.

“Lần sau... tôi sẽ cho cô một... nụ hôn thật sự...” Đầu anh vùi vào trước ngực cô.

“Kha Bá Ấp!” Cô kinh hãi nghĩ anh thật sự muốn dính vào, đang muốn phát tác, mới phát hiện anh đã hôn mê bất tỉnh.

Hai người không thể nhúc nhích trần trụi trên giường, nếu bị người thấy sợ là hết đường chối cãi, nhưng máu trên người Kha Bá Ấp còn đang chảy, Lãnh Quan cũng bất chấp mặt mũi, vội vàng la to, kêu quản gia cùng người giúp việc đến, mở khóa cửa, đưa cô cùng Kha Bá Ấp vào bệnh viện.

Chuyện này là chuyển cơ lớn trong quan hệ của cô cùng Kha Bá Ấp, chỉ là trong lúc thịnh nộ Lãnh Quan không rảnh nghiên cứu, ba giờ sau cô khôi phục sức lực, liền quyết định điều tra rõ lai lịch Khang Chính Thời người này, cũng triển khai phản kích.

Nhiệm vụ của cô không còn là bảo vệ Kha Bá Ấp nữa, mà là tiêu diệt kẻ địch uy hiếp sinh mạng cô!

9. Chương 06

Chương 6

Tước Lợi Nhi đã đi qua lại trước mặt quản lý nửa giờ còn chưa dừng, quản lý đẩy đẩy gọng kính tròn trên sống mũi, cầu xin: “Cô di chuyển đến đầu tôi choáng váng rồi, xin cô ngồi xuống có được không? Tước Lợi Nhi.”

“Nghĩ cách đi! Quản lý.” Cô đang cố gắng suy nghĩ.

“Cô nói gì?” Quản lý giả vờ không hiểu.

“Ông biết tôi đang nói gì, ông cũng biết nhiệm vụ lần này Ngân Tuyết gặp nguy hiểm rất lớn, chẳng lẽ chúng ta không thể giúp chút gì sao?” Tước Lợi Nhi lắc đầu, gương mặt ngày thơ có sầu lo không hợp.

“Đây là mệnh.” Quản lý không nhanh không chậm lau ly.

“Mệnh?”

“Đúng vậy, vì sao yêu cầu mỗi người đều độc lập giải quyết án ủy thác, đó là bởi vì các người cùng người ủy thác có sự liên hệ nào đó, khi mỗi một vị khách tiến vào cửa câu lạc bộ linh lực, bánh xe vận mệnh của bọn họ bắt đầu chuyển động, mà người được chọn là chìa khóa trong vận mệnh bọn họ, số mệnh cả hai vì thế mà đan xen vào nhau, thẳng đến khi mọi chuyện được giải quyết, chấm dứt, có kết quả.” Quản lý nhẹ giọng phân tích.

“Kết quả?”

“Mặc kệ kết quả là tốt hay xấu, đó đều là con đường mọi người phải đi, đây là duyên phận giữa mọi người và khách, không ai có thể can thiệp, ngăn trở hoặc hóa giải.”

“Như vậy, cho dù trong lúc chấp hành nhiệm vụ bị tử vong, cũng là mệnh của chúng tôi sao?” Tước Lợi Nhi kích động nói.

“Đúng vậy.” Quản lý không có chút tình cảm trả lời.

“Thực tàn khốc a! Quản lý.” Tước Lợi Nhi chầm chọc.

“Cuộc sống chính là tàn khốc như vậy, cho nên người không muốn thỏa hiệp mới liều mạng mua hy vọng.” Quản lý cầm một cái ly thủy tinh, nhìn xem đã sạch sẽ chưa.

“Lãnh Quan lần này sẽ gặp phiền phức lớn, tôi không thể không quản.” Tước Lợi Nhi hai tay chống nạnh, thấp giọng nói.

“Cô không thể nhúng tay, Tước Lợi Nhi.” Quản lý vẫn đưa ra dáng vẻ ung dung.

“Vì sao không thể? Tôi cùng cô ấy là bạn tốt, không thể thấy chết mà không cứu!” Tước Lợi Nhi tức giận.

“Nếu vận mệnh Lãnh Quan đã như vậy, cho dù cô can thiệp cũng sẽ không thay đổi.”

“Tôi rất ngạc nhiên, nếu câu lạc bộ linh lực thiếu một hội viên, ông sẽ làm sao?” Tước Lợi Nhi sắc bén hỏi.

“Câu lạc bộ linh lực từ trước tới nay đều duy trì bốn hội viên, bốn người đại biểu trụ cột của bốn phương đông tây nam bắc, thiếu một cũng không được, nhưng nếu có một phương ngã xuống, đương nhiên sẽ có một người khác lần lượt bổ sung vào.”

“Thì ra là thế, cho nên ông mới không để ý sự sống chết của chúng tôi, đơn giản là tùy thời sẽ có người bổ sung?” Tước Lợi Nhi giọng điệu càng lúc càng không khách khí.

“Không phải tôi không để ý sự sống chết của mọi người, Tước Lợi Nhi, mà là sinh mệnh mỗi người đều có định số, người ngoài không thể thay đổi, chỉ có chính mình mới có thể lựa chọn đường sau này, tất cả tốt xấu đều do mọi người quyết định.”

“Nhưng Lãnh Quan...”

“Lãnh Quan có cuộc sống của cô ấy, cô chỉ có thể làm người xem trong cuộc sống của cô ấy, việc khác, để tự cô ấy giải quyết đi!” Quản lý nói xong rời khỏi, để lại một mình cô nghiên ngẫm lời ông nói.

Tước Lợi Nhi nhếch môi, tuy rằng quản lý đã nói rõ ràng, nhưng cô vẫn lo lắng, Lôi Xiết đi du lịch chưa về, Huyền Dạ Thần Hành lại đang làm một nhiệm vụ khác, cô không có người thương lượng, đành phải một mình kiểm tra người ủy thác cùng nội dung án này của Lãnh Quan, dù biết là trái luật, nhưng vì bạn tốt, cho dù bị quản lý phát hiện mà xử phạt cô cũng cam tâm.

Đi vào phòng hệ thống máy tính của câu lạc bộ linh lực, cô đối số tự đặc biệt có khái niệm dễ dàng xâm nhập được vào máy tính, dùng khả năng tính nhẩm tập trung tìm ra mấy tổ mật mã mà quản lý có thể dùng, sau đó lại sàng lọc chọn ra ba tổ có khả năng nhất, lần lượt đưa vào, kết quả tổ thứ hai đã thành công nên cô vào được tư liệu án đặc biệt của Lãnh Quan tiếp nhận.

Câu lạc bộ linh lực có hệ thống máy tính cùng thông tin cơ mật tuyệt nhất, Quản lý tuy rằng giỏi nghề chữa bệnh, đối với máy tính cũng tương đương thành thạo, ông bất cứ lúc nào cũng có thể nắm giữ bối cảnh tư liệu của khách tới cửa câu lạc bộ linh lực, hoặc là cung cấp tin tức liên quan cho các hội viên trước khi tiếp nhận nhiệm vụ, vô luận tin tức sự kiện lớn nhỏ xảy ra ở nơi nào trên thế giới đều được ghi lại trong hồ sơ máy tính, đây là công việc chủ yếu mỗi ngày của quản lý ngoại trừ việc chiêu đãi khách.

Những tư liệu này bình thường đều ghi lại cực kì tỉ mỉ, bao gồm bối cảnh tư liệu của người ủy thác, hy vọng cùng khoản tiền trả trước vân vân, nhưng, khi cô vào xem xét nhiệm vụ ủy thác mới nhất của Lãnh Quan, lại phát hiện tư liệu có liên quan đến người ủy thác lại trắng xóa.

Đây là ý gì? Không có người ủy thác?

Tước Lợi Nhi giật mình, không có người ủy thác, khế ước nhiệm vụ sao có thể thành lập?

Cô tiếp tục xem xuống, ở mục hy vọng, quản lý lại ghi “cứu yêu”.

Cứu yêu? Má ơi! Đây lại là có ý gì?

Cô cảm thấy mình bị làm rối cả lên.

Về phần “khoản tiền dự chi” càng khoa trương, trên đó viết “0”, cũng chính là không có!

Lãnh Quan mà lại đáp ứng ủy thác không lấy tiền trước sao? Trời ạ! Cô ấy điên rồi sao? Tước Lợi Nhi mở to mắt nhìn trời, đây căn bản là xưa nay chưa từng có, hội viên câu lạc bộ linh lực bọn họ chưa bao giờ làm việc trước thu tiền sau, ngoại trừ vĩ khoản, tiền nhất định phải lấy trước, Lãnh Quan hẳn phải biết luật này mới đúng, cho dù khách mua hy vọng đáng thương đến thế nào, bọn họ cũng tuyệt đối không đồng tình, bởi vì nhìn việc, không dính đến tình cảm riêng tư là luật khi hội viên chấp hành nhiệm vụ a!

Xem ra mọi chuyện không đơn giản.

Trí thông minh của Tước Lợi Nhi bị chấn động rời khỏi trong chốc lát liền trở lại đầu cô, cô trấn định lại suy nghĩ, trong bài mà cô thay Lãnh Quan bói ra, Lãnh Quan sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, hơn nữa nguy hiểm này đều có liên quan đến “yêu”, “quỷ bài” cùng “hồng tâm” đồng thời xuất hiện, tượng trưng cho tử thần và tình yêu cùng tồn tại, hơn nữa trên máy tính quản lý lại ghi “cứu yêu”, chẳng lẽ Lãnh Quan sẽ gặp phải ải tình lớn nhất trong cuộc đời cô ấy?

Chuyện này quản lý nhất định biết nguyên do, nhưng muốn từ miệng ông hỏi ra nguyên nhân căn bản là chuyện không có khả năng, Tước Lợi Nhi lập tức quyết định đi thăm Lãnh Quan, trong lòng cô có dự cảm không tốt, theo hiểu biết của cô đối với Lãnh Quan, Lãnh Quan lạnh lùng khiếp người một khi động tình nhất định khăng khăng một mực, không oán không hối, cô muốn biết là dạng đàn ông gì có thể hòa tan vẻ ngoài lạnh lùng của cô ấy? Dạng đàn ông gì có thể cùng lúc khiến cô ấy yêu cùng tử vong?

Tắt máy tính, cô vội vàng chạy khỏi câu lạc bộ, không chú ý tới quản lý đang tránh ở chỗ tối nhìn theo cô rời đi, lắc đầu, cười ghi lên mảnh giấy: Thần Toán phạm luật, trừ năm mươi vạn nguyên.

Bởi vì câu lạc bộ linh lực ở không gian đặc biệt, khoảng cách giữa nó và các nơi khác trên thế giới không thể xét theo lẽ thường, nó có thể bề cong không gian, đảo điên khoảng cách, khiến hội viên có thể tùy lúc xuất hiện ở địa điểm bọn họ nghĩ ra.

Cho nên, Tước Lợi Nhi trong vài giây liền từ cửa sáng của câu lạc bộ linh lực đến Đài Bắc, dùng linh lực cảm ứng đến chỗ Lãnh Quan, lợi dụng tinh thần di động đi vào hoa viên trong biệt thự xa hoa của Kha Bá Ấp.

Cô quan sát nơi xa hoa này, đang cân nhắc làm sao để gọi Lãnh Quan ra, chợt nghe một giọng nam mắng chửi đan xen kêu thảm từ trong một phòng ở lầu một truyền đến.

“A đáng chết! Cô muốn tôi chết sao?” Đó là giọng nói của Kha Bá Ấp.

“Anh an phận một chút sẽ không đau.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Lãnh Quan vẫn lạnh như băng.

Tước Lợi Nhi hưng phấn di động đến ban công lầu hai, xuyên qua cửa sổ kính nhìn lên bên trong.

Kha Bá Ấp khỏa thân trên, bên hông quấn băng, vẻ mặt giận dữ trừng Lãnh Quan ngồi bên người anh chuẩn bị thay băng cho anh.

“Cũng không nghĩ tôi bị thế này là vì ai, cô không thể dịu dàng một chút sao?” Anh tựa vào gối, nói thảm.

“Tôi không bảo anh tự đâm mình.” Lãnh Quan mặc dù nói như vậy, nhưng ở một góc sâu trong lòng cô đối với việc anh vì cứu cô mà thương tổn chính mình cảm thấy thật có lỗi, mới đáp ứng thỉnh cầu chăm sóc anh, lại còn thay băng giúp anh.

“Lúc ấy nếu tôi không đâm mình, nói không chừng sẽ giết cô.” Anh nhìn cô, thật may khi mình đã làm vậy, vừa nghĩ đến cô thiếu chút nữa chết trong tay anh, anh liền nhịn không được trong lòng ngượng lạnh.

“Giết tôi, anh không phải thanh tĩnh hơn sao?” Cô chế nhạo.

“Tôi sao đành chứ?” Anh nhẹ giọng nói, nhìn chăm chăm vẻ mặt xinh đẹp của cô, yếu ớt nhìn nhận có lẽ mình thật sự đã động tâm.

Cupid này thật đúng là tên quỷ nghịch ngợm, luôn khiến người ta trở tay không kịp khi tình yêu xuất hiện.

Lãnh Quan sững sốt, ngược mắt nhìn anh, ánh mắt hai người trong nháy mắt giao nhau, cô bị ánh mắt nghiêm túc thâm tình của anh chiến lấy vùng đất không chút phòng bị trong lòng.

“Phụ nữ anh không bỏ được có bao nhiêu hả?” Cô che giấu nhịp tim của mình, duy trì vẻ mặt vốn có chế nhạo anh.

“Để tôi nghĩ xem, hình như... chỉ có cô.” Anh lộ ra nụ cười khiêu gợi, không bỏ qua việc tay cô đang tháo băng bên hông anh dừng lại một chút.

“Đó thật sự là vinh hạnh của tôi.” Cô cười lạnh, nhưng lưng đã bắt đầu đổ mồ hôi. Đổ mồ hôi! Trời ạ, nhiệt độ cơ thể cô chưa từng cao như vậy.

“Sau khi cô biết tôi yêu cô, có thể sẽ càng cảm thấy vinh hạnh.” Anh tiến thêm một bước thử phản ứng của cô.

Cô trừng anh, trầm mặc một lát, bỗng cúi đầu dùng sức kéo băng vải, quát khê: “Nâng tay cao lên!”

“Này này! Cô làm gì?” Anh đau đến mặt nhăn nhúm.

“Nếu anh lại ở trước mặt tôi nói nhảm, tôi sẽ khiến anh càng đau!” Hoa hoa công tử này nghĩ cô sẽ bị lời ngon tiếng ngọt của hắn làm say mê sao? Thật buồn cười.

“Tôi nói thật lòng cũng phạm pháp sao?” Anh kháng nghị.

“Đem lời thật lòng của anh để lại cho đám bạn gái anh, đừng nhằm đối tượng.”

“Bạn gái của tôi chưa có ai từng nghe qua lời thật lòng của tôi. Lãnh Quan, cô là người đầu tiên...”

“Câm miệng! Tiết kiệm chút sức dưỡng thương đi!” Cô không muốn nghe tiếp.

Kha Bá Ấp ngoan ngoãn im miệng, đem tâm tính trốn tránh của cô để trong mắt, hiện tại anh biết lòng cô không phải băng, cô đối với anh nói có phản ứng, chỉ là che dấu rất giỏi mà thôi.

Lãnh Quan kiểm tra thương thế của anh, bác sĩ tuy rằng đã khâu vết thương lại, nhưng anh lại không chịu ở bệnh viện, kiên trì về nhà, kết quả có dấu hiệu nhiễm trùng, nơi khâu lại có chút sưng đỏ.

“Thương thế của anh đã chuyển biến xấu, đừng nhúc nhích, tôi dùng nhiệt độ thấp giúp anh giảm nhiệt.” Cô đặt tay lên miệng vết thương, dùng linh lực phát ra khí lạnh, giảm đau đớn của anh.

Anh lẳng lặng tiếp nhận trị liệu của cô, nhìn cô không cẩn thận biểu lộ vẻ mặt quan tâm, anh bỗng nhiên có suy nghĩ muốn đem cô vĩnh viễn buộc bên người mình, anh không chỉ muốn lên giường với cô, anh càng muốn cô ở cạnh anh như vậy, có thể mỗi ngày thấy cô, ôm cô, hôn cô...

Anh thật sự yêu cô! Yêu một tượng băng mỹ nữ trung tính, một người phụ nữ ít nói không cười có siêu năng lực, một người hờ hững liền muốn đóng băng miệng anh...

Anh nên làm như thế nào mới có thể hòa tan cô, khiến cô đáp lại?

Đây chính là khó khăn lớn nhất từ lúc chào đời tới nay của anh!

Tước Lợi Nhi ở ban công nhìn một màn này, thật lâu mới thở dài một tiếng.

Hết thuốc chữa rồi! Lãnh Quan mà lại giúp người ta thay băng, còn dùng linh lực của cô ấy trị liệu cho anh ta, ngoài yêu ra việc gì có thể khiến cô ấy có hành động phá lệ này chứ? Lãnh Quan không tự biết, nhưng Tước Lợi Nhi đã thấy rõ ràng, cô dám đánh cược, Lãnh Quan lạnh lùng lần này trốn không thoát.

Lại nhìn kỹ người đàn ông nằm trên giường, khô ngô tuấn tú, trong mắt tuy có chút lưu manh, nhưng linh khí cũng không tệ lắm, là người thẳng thắn lại không thích bị quản thúc, anh ta hẳn là người có tính tình cuồng nhiệt cùng phóng khoáng, người như vậy cùng Lãnh Quan ghép vào quả thực là bù trừ.

Cô ấy đã gặp người yêu trong số mệnh của mình rồi.

Tước Lợi Nhi vừa vui mừng lại khổ sở thay Lãnh Quan, bởi vì cô sợ tình yêu này sẽ có kết quả như trong bài bói được, nếu thật như vậy, Lãnh Quan chẳng phải sắp đổi mặt bị kịch sao?

“Tước Lợi Nhi?” Lãnh Quan ở trong phòng đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cảm giác được hơi thở Tước Lợi Nhi ngay tại ban công.

“Làm sao vậy... A!” Kha Bá Ấp theo ánh mắt của cô quay đầu, làm động vết thương, thét lớn một tiếng.

“Đừng nhúc nhích.” Tiếng anh kéo cô quay về, vội vàng vươn tay đỡ anh.

“Cô đang nhìn cái gì?” Anh sợ lại là sức mạnh quỷ mị gì đó đến quấy rầy.

“Tôi có bạn đến đây, anh nằm yên, đừng đứng lên.” Cô nói xong liền chạy ra ban công.

Trên ban công, bóng dáng Tước Lợi Nhi thanh thuần đứng ở lan can, thấy Lãnh Quan xuất hiện, không nói hai lời xông lên ôm lấy cô, gọi nhỏ: “Lãnh Quan!”

“Tước Lợi Nhi, em tới làm gì?” Cô kinh ngạc hỏi. Bình thường khi chấp hành nhiệm vụ, bọn họ rất ít liên hệ với nhau, để tránh quấy rầy án tử của người khác.

“Em có việc phải làm, thuận đường đến thăm chị.” Tước Lợi Nhi cười rạng rỡ.

“Thăm chị?” Cô nhóc này còn lo lắng về lá bài bói được sao? Cô giật mình.

“Chị... không có việc gì là tốt rồi, em phải về, quản lý nhất định đã biết chuyện em làm, ông ấy âm hiểm nhất, không cẩn thận tiền của em sẽ bị trừ.” Tước Lợi Nhi nhìn cô, nhún nhún vai nói.

“Em lại làm chuyện gì?” Lãnh Quan mỉm cười.

“Không có gì, chị... phải cẩn thận nha!” Tước Lợi Nhi khoát tay, trước khi bóng dáng biến mất còn bỏ lại một câu, “Người đàn ông kia không tệ, nhưng trăm ngàn lần phải cẩn thận.” Sau đó, cả người hóa thành nhiều điểm sáng, đi mất.

Lãnh Quan ngây ngốc tại chỗ, bị sự xuất hiện vội vàng cùng những lời của cô làm rối loạn nỗi lòng vừa yên.

Vừa quay đầu lại, đã thấy Kha Bá Ấp trên giường đang nhìn cô, trong nháy mắt, cô tựa hồ nghe thấy tiếng băng nứt vỡ trong lòng, trong đêm yên tĩnh, tiếng động kia vừa trong trẻo lại khiến người ta sợ hãi...

Khi Lãnh Quan tra ra tư liệu cá nhân cơ mật của Khang Chính Thời, xem nội dung trong đó liền giật mình, cô cầm một tập văn kiện vọt vào phòng Kha Bá Ấp, nhìn thấy trong tay anh đang cầm một bản fax tỉ mỉ đọc, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

“Kha tiên sinh...” Lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của anh.

“Lãnh Quan, quá trình trưởng thành Khang Chính Thời thật long đong nhỉ!” Anh tựa vào giường, cười lạnh gõ gõ tư liệu trong tay.

“Thì ra anh cũng biết.” Cô thật kinh ngạc anh ngoài mặt không chút để ý, nhưng tốc độ điều tra lại không hề thua kém cô.

Có lẽ Kha Bá Ấp chỉ là không muốn quản lý công ty mà thôi, cô tò mò năng lực thật sự của anh có bao nhiêu.

“Tôi đã biết, nhưng tôi thật không biết nên vui mừng hay là phẫn nộ, ngẫm lại, may mắn cha mẹ tôi đều đã chết, nhất là cha tôi, nếu không nếu ông ấy chính mắt thấy ‘hai đứa con’ của ông ấy tự giết lẫn nhau, có thể sẽ càng thống khổ.” Anh mĩa mai.

Cô bảo trì trầm mặc, đây là ân oán của Kha gia, một người ngoài như cô không tiện nói gì.

“Con trai! Thật buồn cười, Khang Chính Thời lại là con tư sinh của cha tôi cùng một nữ giúp việc, một người anh lớn hơn tôi mười tuổi!” Anh cao giọng, tức giận không ngừng xông lên đầu.

“Bình tĩnh một chút.” Cô đi đến bên giường, sợ anh quá độ kích động làm vết thương vỡ ra.

“Bảo tôi như thế nào bình tĩnh? Hắn đi theo bên người cha tôi hơn mười năm, tôi đã sớm quen biết hắn, tôi lại chết tiệt chưa từng nghĩ tới hắn cùng cha tôi lại có quan hệ này, càng khoa trương hơn là, hắn còn muốn giết tôi! Giết em ruột hắn!” Anh cầm những tư liệu kia vò thành cục, quăng xuống giường, tức giận đến rống to.

“Mẹ hắn bị Kha gia đuổi khỏi nhà, bơ vợ cực khổ sinh ra hắn, hai mẹ con đã trải qua những ngày khó nhọc, anh nói xem hắn có thể không oán sao?” Cô thản nhiên nói.

“Phải! Hấn oán, hấn hận, sao hấn không tìm cha tôi tính sổ, mà cố ý đối phó tôi? Cảnh ngộ của hấn đâu phải do tôi hại, hấn dựa vào cái gì mà sau khi cha tôi chết lại gây phiền phức cho tôi?” Anh giận cực kỳ. Oan có đầu, nợ có chủ, cha anh phong lưu vì sao anh phải chịu?

“Hấn không phải không đối phó cha anh, mà hấn cũng không biết thân thế của hấn.” Cô đem tư liệu cô tra được đưa cho anh.

“Tôi không muốn xem!” Anh vung tay từ chối.

Lãnh Quan nhú nhú mày, mới bảo anh ta bình tĩnh ngay lập tức anh ta liền giận dữ lên.

“Là cha anh chủ động tìm Khang Chính Thời. Căn cứ theo điều tra của tôi, lúc Khang Chính Thời mới làm việc ở Trường Ấp căn bản không biết quan hệ của hấn cùng Kha gia, mãi đến năm ngoái...”

“Năm ngoái?” Anh trong lòng vừa động, cuối năm ngoái anh tiếp nhận Trường Ấp liền xảy ra rất nhiều chuyện, trong đó chuyện lớn nhất chính là một dự án đầu tư do anh chủ đạo phải bồi thường gần một trăm ngàn, cha anh chính vì vậy mà tức chết, chẳng lẽ... Khang Chính Thời khi đó đã bắt đầu trả thù?

“Khang Chính Thời tựa hồ là trong lúc vô tình biết được thân thế mình. Tôi xem qua tình hình kinh doanh của Trường Ấp, bắt đầu từ năm ngoái, rất nhiều dự án phát triển của Trường Ấp đã bị chèn ép, đây có thể là do Khang Chính Thời đã động tay chân.” Cô phân tích tư liệu cô có được.

“Cô là nói... Trường Ấp hai năm nay không thể phát triển đều là hấn giở trò quỷ?” Anh thờ ơ kéo lấy tay cô.

“Đúng vậy.” Cô không hắt anh ra, cho phép anh lúc này có hành động phát tiết.

“Trời ơi! Vậy kế hoạch đầu của tôi xảy ra chuyện hoàn toàn là do hấn đứng giữa gây trở ngại sao? Hấn chính là hung thủ gián tiếp giết cha tôi?” Anh lại kích động.

“Kha tiên sinh...” Cô thật lo lắng vết thương của anh sẽ chuyển biến xấu. Lo lắng? Cô lập tức ngăn cản cả người, cô lo lắng cho Kha Bá Ấp?

“Hấn tên khốn này! Hấn hại thảm tôi, cũng hại chết cha tôi, bây giờ, lại còn tìm một tên biết pháp thuật đến đối phó tôi, hấn thật độc ác!” Anh tức giận đến đánh mạnh lên giường.

“Dừng tay! Anh muốn cho vết thương của anh lại đổ máu lần nữa sao?” Cô vội vàng vươn tay ngăn anh, cản anh lộn xộn.

“Tôi còn quản cái gì đổ máu hay không? Giờ tôi sẽ đến công ty đối chất với hấn, tôi muốn tự tay xé rách mặt nạ của hấn, xem hấn đến tột cùng có ý đồ gì đối với tôi cùng Kha gia!” Anh nói xong liền đẩy cô ra, bước xuống giường, nhưng vì khí huyết nghịch lưu, hơn nữa động tác quá lớn, miệng vết thương lại chảy máu tươi, đau đến anh tê liệt ngã xuống sàn.

“A...” Anh nhú mi, tay ôm thắt lưng hô nhỏ.

“Thân thể bị thương còn ỷ mạnh cái gì? Ngu ngốc!” Cô ngồi xổm xuống, nhin không được mắng một tiếng.

“Cô... Cô mắng tôi ngu ngốc?” Anh ngẩng đầu, một bụng tức giận được dịp phát tác lên người cô. “Cô là một người phụ nữ từ trên xuống dưới làm bằng băng thì biết cái gì? Cô căn bản không có thất tình lục dục, không có vui buồn yêu ghét, người khác khổ hận đau khổ không liên quan đến cô, người khác chết sống cô không chút quan tâm, cô có tư cách gì ở đây gầm rú với tôi? Cô dựa vào cái gì?”

Lãnh Quan lẳng lẳng để anh la đủ, mới chậm rãi nói: “Đều là anh gầm rú, tôi không có.”

“Cô...” Anh nói không ra lời, vết thương ở eo dường như cũng bị xé rách, đau đến anh thở hắt vì kinh ngạc, cả người cuộn lại trên đất.

“Này, anh làm sao vậy?” Lãnh Quan nóng nảy, nâng anh dậy, ngã ngồi trên giường, thấy băng vải ở eo anh đã nhuộm thành màu đỏ, sắc mặt càng thêm khó coi. Tên ngốc này làm mình càng ngày càng nghiêm trọng!

Kha Bá Ấp thở phì phò ngã vào gối, trừng thẳng cô, tức giận chưa hết.

“Anh không thể bình tĩnh một chút sao? Hiện tại đi tìm Khang Chính Thời có ích lợi gì? Không có chứng cứ hấn sẽ không thừa nhận, hơn nữa bên người hấn còn có một người thần bí lúc nào cũng có thể khiến anh

chết cháy, anh đi không phải là chịu chết à?” Cô hằm hằm trừng lại anh, cũng bắt đầu mở băng trên eo anh.

Kha Bá Ấp sau khi hơi hạ nhiệt, mới thấy rõ trong đôi mắt xinh đẹp của cô có vô cùng lo lắng cùng chỉ trích, giống như cựa kỳ chú ý đến thương thế của anh. Anh giật mình, lửa giận hoàn toàn biến mất.

“Sau khi tôi tìm ra người siêu năng trốn sau lưng Khang Chính Thời, anh hãy cùng Khang Chính Thời nói về ân oán của ‘anh em’ các người, hiện tại, nếu anh đủ thông minh thì trước hết hãy đem chữa khỏi vết thương trên người, bằng không anh lấy sức đâu mà đối kháng cùng người ta?” Cô nói xong một chuỗi dài, tháo băng vải xuống, chuẩn bị dùng liệu pháp đông lạnh để cầm máu.

Lãnh Quan hiềm khi một hơi nói nhiều như vậy, cô quan tâm anh? Kha Bá Ấp đầy ngập lửa giận đã bị tim đập loạn xạ thay thế, anh âm thầm quan sát vẻ mặt cô, nhìn chằm chằm lông mi rũ xuống vừa dầy lại vừa cong của cô, kinh hỉ phát hiện cô đối với anh đã không còn duy nhất một gương mặt lạnh lùng, đáng vẻ hiện giờ của cô tựa như một người vợ đang cần nhả chồng...

Vợ! Ý nghĩ này làm trái tim anh đột nhiên đập mạnh.

“Anh làm sao vậy?” Thấy anh thật lâu không trả lời, cô giương mắt nhìn mặt anh.

“Tôi... vết thương chết tiệt này sao lại đau như vậy?” Anh cố ý biểu hiện vẻ thống khổ.

“Vết dao dài 10 cm, có thể không đau sao?” Cô hơi nghiêng người, muốn xem kỹ vết thương của anh.

“A! Lại đổ máu!” Anh hô nhỏ.

“Tôi xem xem.” Cô âm thầm sốt ruột, dựa vào càng gần anh.

Anh thừa dịp cô nghiêng người, bỗng kéo cô về phía mình, trước khi cô kịp hiểu ý đồ của anh, nhanh chóng hôn lên môi cô.

Lãnh Quan ngậy ngẩn cả người, phản xạ định đẩy anh ra, nhưng nghĩ đến vết thương trên người anh; Muốn đông lạnh choáng váng anh, lại sợ thân thể suy yếu của anh không chịu nổi khí lạnh, liền như vậy trì hoãn, tay anh đã ôm lấy gáy cô, tay kia ôm cô vào lòng, cho cô một nụ hôn mạnh mẽ nồng nhiệt.

Tuy rằng hôn qua cô hai lần, nhưng lần đầu tiên là cô vì cứu anh, tư vị không đủ; Lần thứ hai thì đang bị mất ý thức, anh cũng không có chân thật cảm thụ, chỉ có lúc này đây, Kha Bá Ấp xem như chân chính nhắm nháp hơi thở thanh tân như tuyết cùng mùi từng hương trên cơ thể Lãnh Quan.

Anh làm sao có thể cho rằng cô là quái thai bất nam bất nữ lại máu lạnh chứ?

Anh nhẹ liếm môi cô, không khỏi thầm mừng mình là tên ngu ngốc kém cỏi.

Môi cô vừa chạm vào tuy rằng lạnh như băng, nhưng khi anh đẩy miệng cô ra, liền lập tức cảm nhận được sự ấm áp có thể đem vạn vật hòa tan, cô không phải băng, cô là tuyết đầu mùa, bay xuống lòng anh liền tan vào mỗi một tế bào của anh, dung tiến vào máu anh.

Lãnh Quan đối với phản ứng của mình có chút ngạc nhiên, cô nên tức giận, nhưng cô lại cái gì cũng không làm, tùy anh làm càn với cô, thậm chí còn để ngọn lửa của anh đốt lên nội tâm bị đóng băng nhiều năm!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới một người đàn ông hôn lại khiến thế giới băng của cô tan rã.

Kha Bá Ấp xoay người một cái, đem cô đặt dưới thân, mê muội cúi đầu nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ cô.

“Lãnh Quan...” Anh thấp giọng gọi tên cô, mỗi lần gọi liền khê hôn cô một lần, từ mi tâm của cô, mắt, chóp mũi, vành tai lại đến môi, giống như đối xử với bảo vật.

“Anh...” Cô hoảng hốt, trên thân trần trụi của anh đang tản ra lửa diễm cuồng nhiệt, dòng khí ấm áp dễ chịu từ vòm ngực tràn nhả dày rộng của truyền vào cơ thể cô, tình cảm ấm áp cô chưa từng cảm thụ qua khiến cô cảm thấy vòng ôm xa lạ này giống như cảnh trong mơ, trong lúc mơ hồ, cô như trở về thời thơ ấu, khi cô còn chưa rơi vào hành hạ cùng đánh đập, nhưng năm tháng vẫn còn hy vọng cùng tin tưởng vào con người, cô cũng từng được người che chở như vậy, cũng từng khát vọng được ôm vào trong ngực như vậy...

Kha Bá Ấp thấy cô khẽ nhắm mắt, lộ ra nụ cười như mộng ảo, trong lòng bị vẻ dịu dàng đoạt hồn lúc này của cô làm tâm tình đại loạn, quen biết cô một tháng qua, đây là lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ không phòng bị của cô.

10. Chương 07 Phần 1

Chương 7

“Vẻ đẹp của em khiến người ta điên cuồng, Lãnh Quan...” Anh lại lần nữa cúi đầu, hôn cô thật sâu, không để ý bên hông đau đớn, vươn tay kéo cao áo lông đen của cô, tham lam vuốt ve thân thể cô.

Đó là cảm giác gì? Lãnh Quan mờ mịt nghĩ, hơi nóng sao có thể tán loạn trong người cô? Cô phải lạnh nhạt mà trầm tĩnh a! Nhưng hiện tại, từng đợt khoái cảm từ đầu lưỡi truyền tới ngón chân cô, cô đã không khống chế được lý trí của mình, nụ hôn của Kha Bá Ấp như cuồng phong bão táp rơi vào người cô, hút linh hồn ra khỏi thân thể cô, gỡ bỏ tất cả khô giáp lạnh lùng cứng rắn của cô.

Anh hôn đến trước ngực cô, áo lông đen bị kéo đến vai, quần áo đen cùng da thịt trắng nõn của cô hình thành sự đối lập mãnh liệt, hấn tựa như thành kính xoa hai viên ngọc phấn, khẽ hôn, cảm thấy mình sắp say chết trên người cô. Cô hừ nhẹ một tiếng, tâm tư còn đang thả trôi trong cảnh mơ, toàn thân vì dục vọng mà cong lên, tim cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực, trong óc cái gì cũng không còn, trống rỗng.

Thân thể anh đã căng đầy tình dục, căng chặt vượt qua cực hạn kiềm chế của anh, anh bất tri bất giác đẩy nhanh tốc độ, định rút đi quần dài của cô, nhưng tay vừa động, miệng vết thương đau đến anh bật lên tiếng, đem không khí thật vất vả bồi dưỡng được tất cả đều đánh tan.

“A!” Đau chết được.

Một tiếng kêu này đem tất cả lý trí, vũ trang, tỉnh táo của Lãnh Quan đều trở lại.

Cô bỗng chốc hồi tỉnh, mở mắt, nhanh như chớp đẩy anh ra, sửa sang quần áo, kinh ngạc xuống giường.

Điên rồi! Cô nhất định là điên rồi! Mắt cô mở càng lớn, không thể tin được mình lại cùng Kha Bá Ấp hôn thành như vậy.

“Lãnh Quan...” Kha Bá Ấp nằm ngửa trên giường, nhìn vết ửng hồng trên mặt cô lại chậm rãi rút đi. Đáng chết! Cô lại lùi về hằm băng rồi.

“Tôi... đi gọi quản gia đến giúp anh bôi thuốc.” Cô lạnh lùng đi ra ngoài. Cô nên cùng anh ta bảo trì khoảng cách, đúng vậy, tốt nhất đừng tới gần anh ta, anh ta rất nguy hiểm.

“Đừng đi!” Anh gọi cô.

“Miệng vết thương của anh rách rồi, phải mời bác sĩ đến, giúp anh may lại.” Cô tiếp tục đi ra cửa phòng.

“Em trở lại cho anh!” Anh gầm lên.

Lãnh Quan đứng lại, chậm rãi xoay người nhìn anh.

“Chết tiệt! Đừng đưa ra khuôn mặt lạnh như băng cho anh xem.” Anh một tay ôm hông, nhanh chóng xuống giường đi về phía cô, vừa đi miệng vết thương vừa chảy máu...

“Thương thể của anh.” Cô nhíu mày.

“Cứ để nó chảy! Anh không quan tâm!” Anh đứng trước mặt cô, phát cáu nói nhảm.

“Kha tiên sinh...”

“Đừng gọi anh Kha tiên sinh, anh muốn nghe hai cánh môi mềm mại của em kêu tên anh.” Anh giơ tay kia lên chạm vào môi cô.

Cô giống như bị điện giật nghiêng đầu, lùi về phía sau.

“Vì sao lại chạy trốn? Lãnh Quan, vừa rồi em còn ở trong lòng anh hưởng ứng nụ hôn của anh, vì sao giờ lại định trốn về thế giới lạnh băng của em?”

Cô không trả lời, cô sợ phải nhớ lại chuyện ngu xuẩn mình vừa mới làm ra.

“Em muốn chạy trốn, là vì em cũng yêu anh, đúng hay không?” Ánh mắt nóng cháy của anh nhìn chăm chăm cô.

“Không có.” Cô phủ nhận. Ngân Tuyết làm sao có thể yêu người ta?

“Nói dối!”

“Kha tiên sinh, nụ hôn của anh rất có tố chất huấn luyện, có thể mê hoặc người khác, đây đại khái là phải kể đến kinh nghiệm phong lưu của anh!” Cô dùng phản kích để tự bảo vệ mình.

“Em...” Anh thật sắp bị cô chọc tức chết.

“Khó trách phụ nữ lại bị anh mê hoặc vây quanh, mị lực của anh thật đúng là không thể đỡ nổi!” Cô lạnh lùng cười mỉa. “Em nghĩ rằng em và anh chỉ là nhất thời quật khởi?” Anh giận tái mặt.

“Anh cấm dục đã lâu, có cần tôi thay anh tìm mấy người phụ nữ đến hay không?” Cô châm chọc.

“Không cần, anh chỉ muốn em.” Lần đầu tiên động chân tình, anh sẽ không dễ dàng buông cô ra.

“Tôi chỉ là khối băng, anh cẩn thận bị thương bởi giá rét.”

“Anh đây đành chịu, ai bảo anh yêu em.” Anh thẳng thắn nói.

“Đừng tùy tiện nói yêu, như vậy tình yêu của anh sẽ rất rẻ.” Cô hừ lạnh, xoay người muốn đi.

“Anh yêu em.” Anh vội vàng kéo cô, nói lại lần nữa.

“Câm miệng.” Cô không quay đầu.

“Anh yêu em...” Anh định xoay cô, nhưng miệng vết thương đã đau đến chóng không được, vì thế ngã về phía trước.

Cô nghe thấy tiếng động, quay người lại, nghĩ rằng anh lại định giả trò cũ, cười lạnh một tiếng muốn đùa cợt anh một phen, nhưng, còn chưa nói ra miệng đã thấy sắc mặt anh tái nhợt, môi tím tái, cổ họng cô phút chốc bị thứ gì đó chặn lại, vừa hoảng lại lo. “Kha Bá Ấp!” Cô vội vàng nâng anh dậy.

“Đừng đi, ở cạnh anh...” Anh còn chưa nói xong liền ngất đi.

“Kha Bá Ấp!” Cô kinh hãi gọi anh, bị sắc mặt trắng bệch của anh khiến cho tâm thần bấn loạn.

“Anh là đồ đại ngu ngốc!” Cô thấp giọng rủa một tiếng, dùng sức khiêng anh lên giường, lại gọi gấp cho bệnh viện, cũng gọi quản gia cùng người giúp việc đến chăm sóc anh.

Mọi việc tựa hồ trở nên có chút không khống chế được, khi bác sĩ thay Kha Bá Ấp kiểm tra vết thương cô đứng ngoài cửa phòng anh trầm tư. Kha Bá Ấp thật sự yêu cô sao? Ba chữ ‘anh yêu em’ từ miệng một hoa hoa công tử nói ra có bao nhiêu tính chân thật? Có thể tin sao?

Nhưng, cho dù là thật, cô có thể làm thế nào? Tạm thời bất luận anh ta có thật lòng hay không, bản thân cô vốn không có điều kiện yêu đương, cô suốt đời là hội viên của câu lạc bộ linh lực, nếu kết hôn, có gánh nặng gia đình, vậy cô còn có thể giúp người khác hoàn thành hy vọng được sao?

Cô không thể giống Lôi Xiết tìm được người yêu như An Dĩ Nhạc có thể tùy tùng bên cạnh anh, bởi vì cô không tin có người đàn ông nào sẽ vì phụ nữ mà từ bỏ mọi thứ. Trong thế giới tình cảm, vĩnh viễn là phụ nữ hy sinh, thỏa hiệp, nhượng bộ cùng bao dung, chỉ cần không dính tới tình yêu, cô sẽ không bị mất này làm bối rối.

Để cô tiếp tục làm Ngân Tuyết đi! Lãnh Quan nghĩ, làm một người cô độc ít nhất không cần vì người yêu mà hao tổn tinh thần, chỉ cần lo mình là được.

Cõi lòng băng tan lại bắt đầu xây dựng tường thành, cô quyết định không để bị Kha Bá Ấp ảnh hưởng, sau khi giải quyết Khang Chính Thời, cô sẽ không ở lại đây nữa.

Cô, không thích hợp với tình yêu.

Đây là kết luận của cô.

“Aiz! Còn thiếu một chút...”

Đạt Đạt trốn trong bụi cây sau hoa viên Kha gia, nhìn chằm chằm phòng ngủ Kha Bá Ấp ở lầu hai thờ dài, nó quệt cái miệng nhỏ nhắn, phùng má, trong đôi mắt thanh tú đáng yêu tràn ngập vẻ trưởng thành sớm cùng vẻ mặt ảo não.

Nó ở bên cạnh quan sát ‘tiến triển’ của Kha Bá Ấp cùng Lãnh Quan, nhưng từ hôm kia hai người thiếu chút nữa liến... Sau đó, hai người tựa hồ lại khôi phục vẻ lạnh nhạt vốn có. Kha Bá Ấp dưỡng thương, Lãnh Quan không hề bước vào phòng anh một bước, mọi việc liến đậm chân tại chỗ, khiến người ta nhìn mà lo lắng.

“Thật đáng tiếc.” Nó đứng lên, phui phui bùn đất trên tay, ánh trăng chiếu rọi xuống, lòng bàn tay trắng nõn của nó đã có chút trong suốt.

Còn tiếp tục như vậy, nguyện vọng của nó liến không thể thực hiện. Nó ngẩng mặt, nặng nề thờ dài một hơi.

Cupid cũng không phải dễ làm, nó bỗng nhiên thông cảm với công việc của thần tình yêu, muốn gán ghép một đôi nam nữ thật sự là chuyện khổ sai, lúc trước nó nghĩ rằng vấn đề sẽ là ba ba phong lưu thành tánh Kha Bá Ấp của nó, ai ngờ đến cuối cùng mấu chốt lại biến thành Lãnh Quan.

Con gái luôn nghĩ đến đại thể, nó đứng ở lập trường ‘đàn ông’ thầm oán, muốn yêu hay không yêu còn phải lo lắng một đồng lớn vấn đề có hay không, thật là hao tổn tâm trí, đàn ông sẽ không lè mề như vậy, lúc này trái lại nó càng hâm mộ sự thẳng thắn của Kha Bá Ấp hơn.

Không hổ là ba mình. Nó tán thưởng gật gật đầu.

Nhưng mà, kế tiếp phải làm sao mới có thể gom bọn họ lại đây? Nó lắc lắc cái đầu nhỏ, không có cách nào đi tới đi lui. Theo nó thấy, Lãnh Quan rõ ràng có tình với ba ba, vì sao cô lại không chấp nhận ba chứ? Có thể hay không là vì họ Lãnh, cá tính cũng trở nên lạnh như băng?

Sẽ không a! Nếu cô lãnh khốc vô tình sẽ không chăm sóc ba, hơn nữa, nó nhìn lên thấy khi cô cùng ba ba hôn môi cũng không phải không có cảm giác a.

Hay là cô có thành kiến với kỷ lục bất lương của ba ba? Ừm, khả năng này khá lớn, ba ba đối với phụ nữ luôn ôm tâm tính chơi đùa, phóng đảng thành tánh, háo sắc, uống rượu, tăng tốc... Những thói quen này chỉ cần có một đối với phụ nữ mà nói đã là trọng tội, mà ba ba tất cả đều có, nếu thật sự không theo đuổi được Lãnh Quan là đáng đời ba!

Có điều, nó vẫn nhìn ra được ba ba lần này là thật lòng, như nó đoán trước, ba ba yêu Lãnh Quan, hơn nữa lần yêu này có khả năng sẽ yêu đến long trời lở đất.

Phụ nữ sẽ đối xử với người đàn ông vì yêu mà điên cuồng như thế nào? Tiểu quỷ nào đó âm thầm tự hỏi, cầm lấy gấu Teddy ném lên ném xuống.

Đột nhiên, nó phát giác trong hoa viên không chỉ có một mình nó, rất xa, một bóng đen nhẹ xẹt qua Kha gia, hồi lâu mới rời đi.

Nó sợ tới mức toàn thân phát run, nó nhận ra đám đen kịt kia, đó là một sức mạnh vừa đáng sợ lại tà ác. Người kia lại muốn đến đối phó ba ba sao? Nó hít một hơi thật sâu, đuổi theo phương hướng bóng đen biến mất, căng chân đuổi theo.

Nó theo tới một căn biệt thự hẻo lánh, thấy bóng đen bay lên lầu hai, liến lén lút đi lên, bình tĩnh ở cửa sổ ngoài lầu hai nhìn trộm.

Đó là một gian phòng tối như mực, cửa sổ dùng rèm cửa rất dày che lại, nhưng từ một khe hở, nó có thể thấy bên trong một ngọn đèn mờ nhạt, nhìn không thấy có người, lại nghe thấy tiếng hai người đối thoại.

“Anh thất bại! Tôi đã sớm nói nên dừng tay, anh lại không chịu.” Một giọng nói rống to.

Là Khang Chính Thời, Đạt Đạt chớp chớp mắt, vẫn nhìn không thấy hấn trong bóng đêm.

“Hừ! Không nghĩ tới Kha Bá Ấp lại che chở người phụ nữ kia như vậy, tình nguyện làm mình bị thương cũng không giết ả, đây thật sự là một chuyện rất thú vị a.” Một giọng nói âm trầm vang lên.

Đạt Đạt kinh hoảng rụt người về phía sau lại, nó sợ nhất chính là người này.

“Chuyện thú vị gì chứ? Rốt cuộc anh đang nói cái gì?” Khang Chính Thời nắm tóc mình cả giận nói.

“Mày nhìn không ra sao? Đứa em trai phong lưu kia của mày yêu ả ta.”

“Vậy thì sao?” Phụ nữ Kha Bá Ấp coi trọng nhiều vô số.

“Thì sao à? Như vậy đối phó với bọn họ sẽ dễ dàng hơn.”

“Vì sao?”

“Thật kỳ quái, mày ở công ty xử lý mọi việc thì vô cùng thông minh, sao giờ lại trở nên ngu ngốc như thế hả?” “Đó là bởi vì anh xuất hiện.” Khang Chính Thời thống khổ nói.

“Sao với ta, mày thật sự kém cỏi, nhưng mà không sao, chỉ cần mày muốn ta đều giúp mày có được, con người ta không thích cùng người khác so đo, ha ha ha!”

“Kha Bá Ấp đã điều tra tôi, anh còn cười được!” Hấn quát.

“Điều tra ra thì tốt! Như vậy nó sẽ biết tính phong lưu của nó tất cả đều di truyền từ cha nó, khi nó biết mày là anh cùng cha khác mẹ của nó, nhất định sẽ cuồng nộ, đến lúc đó mày hãy hẹn nó gặp mặt một mình, ta sẽ có cách đối phó với nó.” “Tôi... không phải thật sự muốn nó chết...”

“Đừng ngốc quá, mày cho là sau khi nó biết thân phận của màyu sẽ bỏ qua ày? Kha Bá Ấp tuy rằng linh tinh lang tang, nhưng nó có khí phách của Kha lão, giờ nhìn nó như coi thường mọi thứ của Trường Ấp, nhưng một ngày nào đó nó sẽ ra mặt quét sạch mọi rác rưởi cùng gánh nặng, đến lúc đó, màu chính là đối tượng đầu tiên bị nó trừ bỏ.”

“Nó không có lợi hại như vậy, nó chỉ là tên nhóc hữu dũng vô mưu.” Khang Chính Thời chưa từng đem Kha Bá Ấp để vào mắt. “Phải không? Mày thật sự nghĩ như vậy? Vậy nó so với ta tưởng tượng còn lợi hại hơn, có thể giấu diếm được tiền bối như mày.” Giọng nói kia vẫn như cũ từ bốn phía tường truyền đến.

“Nó mặc kệ công việc, cả ngày chơi đùa với phụ nữ, còn có thể làm gì?”

“Ngu ngốc! Đừng quá xem thường nó, hiện tại không trừ bỏ nó, tương lai nó sẽ là đối thủ đáng sợ.”

“Nhưng...”

“Nó chết đi, mày mới có ngày thái bình, hiểu không?”

Khang Chính Thời im lặng không nói. Hấn thật sự giết Kha Bá Ấp sao?

Từ biết được quan hệ của mình cùng Kha gia, hấn từng thề trả thù, nhưng, Kha lão đột nhiên qua đời lại khiến hấn giật mình nhận ra trong mười năm hấn được Kha lão tài bồi đã có một loại tình cảm quần quýt với ông, thật sự là do máu mủ tình thâm sao?

Hấn luôn miệng nói với bản thân lão già này chết quá dễ dàng, nhưng sâu trong nội tâm hấn so với ai khác đều khổ sở hơn, cũng bởi vậy, hấn cũng không thật sự định đối phó Kha Bá Ấp, chỉ thầm nghĩ cho cuộc sống quá sung sướng của nó một chút giáo huấn, dọa nó, như thế mà thôi. Nhưng sau này mọi chuyện phát triển đến mức hấn không còn nắm giữ được nữa, bởi vì tên kia đột nhiên xuất hiện...

“Ta muốn nghỉ ngơi, nếu ta đoán đúng, Kha Bá Ấp sau khi lành vết thương sẽ đến tìm mày, đến lúc đó nhớ đánh thức ta.” Giọng nói kia dần dần biến mất.

Khang Chính Thời ngồi phịch trên sô pha, mắt chậm rãi mở ra, nhìn trần nhà, tay chân hư thoát vô lực khiến hắn rất lâu mới đứng lên được.

Đạt Đạt cuối cùng cũng thấy Khang Chính Thời, nó sợ hãi nhìn thân hình tiều tụy của Khang Chính Thời, sợ tới mức ngay cả thân thể cũng không động đậy. Nhưng đúng lúc này, Khang Chính Thời đột nhiên xoay người, nhìn thẳng chỗ nó trốn, thân thể suy yếu phút chốc trở nên linh hoạt, hắn xông đến cửa sổ, kéo rèm cửa, đẩy cửa kính ra, trên mặt nở nụ cười lạnh.

“Oh! Nhìn xem ai tới thăm ta kìa, thì ra là mày, một đứa nhỏ chạy sai thời không.” Hắn đi ra ban công. Đạt Đạt run lên, sợ đến nói không ra lời.

“Là mày đúng không? Là mày nhiều chuyện tìm đến ả kia đúng không? Mày muốn gì? Cứu Kha Bá Ấp? Hừ, mày thật sự thích hắn như vậy, muốn hắn làm ba mày?” Khang Chính Thời thay đổi bộ dáng lão luyện lúc bình thường, ánh mắt trở nên biến hóa kỳ lạ khó dò. “Người... Người... Người là ác ma...” Đạt Đạt vừa nói vừa lui về phía sau, thân thể chậm rãi bay lên không.

“Thực đáng tiếc, chỉ sợ mày phải thất vọng rồi, bởi vì Kha Bá Ấp sẽ chết ngay thôi, nó không có cơ hội sinh ra đời sau đâu, mà mày... để ta thiêu hủy luôn linh hồn của mày đi!” Hắn vươn tay, một ngọn lửa dấy lên trong tay hắn. “Đừng!” Đạt Đạt xoay người muốn chạy trốn, nhưng mới nghiêng người, toàn thân đã bị một vòng lửa vây khốn, thân thể nó bị đốt nóng cháy, nhịn không được la to: “Buông! Đau quá! Đau quá!”

“Dù sao Kha Bá Ấp cùng ả họ Lãnh sớm hay muộn cũng phải chết, mà một trong hai người bọn họ chết đi thì mày đều không sống được, cho nên ta có lòng tốt đưa mày đi trước, mày cứ kiên nhẫn chờ đợi, ba mẹ mày rất nhanh sẽ đi tìm mày.” Khang Chính Thời nhếch miệng cười to. “Không! Ta không muốn vậy! Ba! Mẹ! Cứu con!” Đạt Đạt khóc kêu lên.

“Đừng như vậy!” Một giọng nói khác từ miệng Khang Chính Thời la lên, ngăn hắn đối phó Đạt Đạt. “Mày lại làm loạn!” Khang Chính Thời lại dùng một giọng khác cực âm trầm cả giận nói.

“Anh nói muốn nghỉ ngơi, tỉnh lại làm gì?” Khang Chính Thời tựa hồ đang tự nói, song, từ miệng hắn nói ra lại có đến hai giọng nói, hai cá tính, giống một người đang diễn hai vai.

“Đứa nhỏ này giữ lại chỉ phá hỏng chuyện của chúng ta, chẳng lẽ mày không biết ả họ Lãnh là nó tìm đến sao?” Giọng âm trầm hét lớn.

11. Chương 07 Phần 2

“Nó chỉ là đứa trẻ...”

“Câm miệng! Nếu để đứa nhỏ này thành hình liên phiên toái.”

“Tôi không muốn làm bị thương trẻ con, muốn thì cứ trực tiếp đối phó Kha Bá Ấp.”

“Mày là đồ ngu ngốc...”

Đạt Đạt thừa dịp bọn họ tranh chấp giãy khỏi ngọn lửa, phút chốc biến mất trong đêm đen.

“Đáng chết! Nó chạy thoát!”

“Tôi không thể dễ dàng tha thứ anh, anh cứ trở về cho tôi!” Giọng nói ôn hòa lớn tiếng kháng nghị. “Thân thể này là của tôi, không được sự cho phép của tôi anh không thể sử dụng! Nghe không?”

“Mày... mày đừng hối hận...” Giọng nói âm trầm dần dần biến mất.

Khang Chính Thời dùng hết khí lực, nhắm mắt chậm rãi ngã xuống, dựa vào ban công thở hổn hển.

Hắn bị ác ma khống chế! Hắn thống khổ la hét trong lòng, mà ác ma này không phải ai khác, chính là một ‘hắn’ khác.

Kha Bá Ấp đã nhịn hai ngày. Hai ngày qua anh không gặp Lãnh Quan, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, anh vừa vội vừa tức, trong lòng vì không nhìn thấy cô mà loạn thành một đoàn. Nhưng anh đều nhịn xuống, anh bắt buộc mình phải nhẫn nại đến khi vết thương đóng vảy, anh không muốn giống như bệnh nhân bị nhốt trong phòng, không muốn lại bị động chờ Lãnh Quan xuất hiện, anh muốn chủ động tiếp cận cô, lại một lần nữa đem cô từ khuôn mẫu lạnh như băng đào ra.

Anh biết cô đang trốn anh, cố ý tránh không gặp mặt, vừa nghĩ đến anh liền bốc hỏa, cô rõ ràng không phải thờ ơ với anh, vì sao còn muốn ép buộc anh như vậy?

Chết tiệt! Yêu người như vậy thật đúng là tự chuốc lấy khổ. Anh khê nguyên rửa.

Đêm hôm sau, anh càng không ngừng nhớ cô, cuối cùng kiềm chế không được, gọi quản gia tới hỏi: “Lãnh tiểu thư đâu?”

“Lãnh tiểu thư ở thư phòng.” Quản gia cười thầm trong lòng, ông đối với Lãnh Quan tự dưng đến Kha gia càng lúc càng thuận mắt, ban đầu ông nghĩ cô là nam, sau mới biết rõ cô là nữ, hơn nữa là người tới bảo vệ thiếu gia. “Hai ngày nay cô ấy làm gì?” Anh mặc xong quần áo, xuống lầu đi đến thư phòng.

“Tôi không rõ lắm, cô ấy luôn xem tư liệu.” Quản gia lần đầu tiên thấy Kha Bá Ấp để ý một người phụ nữ như vậy, đây thật sự là hiện tượng tốt.

“Tôi cần nói chuyện rõ ràng với cô ấy, ông đi làm việc của mình đi.” Kha Bá Ấp mở cửa đi vào.

Quản gia nén cười, thức thối rồi đi.

Kha Bá Ấp từng bước tiến vào thư phòng, liền thấy Lãnh Quan ngồi dựa lưng vào cửa sổ, ánh đèn nhu hòa từ phía sau chiếu vào bàn học, khiến cả người cô tỏa sáng rực rỡ, ngũ quan tươi đẹp giấu trong bóng tối vẫn đẹp đến khiến người ta xúc động.

Anh cảm thấy máu lại sôi trào.

Cô ngẩng đầu, vừa thấy là anh, liền đứng lên, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Sao anh lại xuống giường?” “Vì sao hai ngày nay em không đến phòng anh?” Anh không đáp hỏi lại, từng bước đến gần cô.

“Bác sĩ nói anh cần yên tĩnh, đừng quấy rầy anh.” Cô chấp tay sau lưng, thái độ xa cách.

“Cho nên em ngay cả đi thăm anh cũng giảm đi?” Anh nhướn mi.

“Đó là vì tốt cho anh.”

“Tốt cho anh?” Anh nghiêng răng hỏi.

“Anh rất dễ kích động, Kha tiên sinh...”

“Anh đã nói đừng gọi anh Kha tiên sinh!” Anh cao giọng, nhìn chằm chằm khuôn mặt khiến anh vừa yêu lại vừa tức. “Vậy tôi nên xưng hô với anh như thế nào đây?” Cô vẫn lạnh lùng.

“Em... Đừng như vậy, Lãnh Quan, đừng chọc giận anh, em biết rõ anh yêu em, vì sao em không thể cho anh tốt hơn sắc mặt?” Anh đây có thể tính là ăn nói khé né rồi.

“Khi tôi chấp hành nhiệm vụ sẽ không nói chuyện tình cảm.” Cô bước từng bước, định tránh khỏi người anh.

Anh lập tức ngăn cô lại, cầm cánh tay cô. “Chúng ta không lập khế ước, đây không xem như nhiệm vụ của em.” “Khế ước là tôi cùng con anh lập.” Cô nhìn anh.

“Anh đã điều tra qua, anh không có con.” Anh yên lặng nói.

“Anh khẳng định?” Cô không tin, Đạt Đạt cùng anh bộ dạng rất giống nhau.

“Đúng vậy, anh khẳng định trăm phần trăm, không có người phụ nữ nào từng thay Kha Bá Ấp anh sinh con.”

“Chuyện này không phải dễ dàng điều tra rõ như vậy, anh xác định anh còn nhớ rõ ‘mỗi một người’ phụ nữ cùng anh lên giường sao?” Cô khí thế bức người nói.

“Nhất định em không tin, mấy năm qua, phụ nữ cùng anh lên giường chỉ có ba người, mà các cô ấy hiện tại đều là bạn tốt của anh.” Anh muốn làm sáng tỏ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện càng bời càng đen.

“Phải không? Sau khi lên giường còn có thể trở thành bạn tốt, anh thật giỏi.” Cô hất tay anh, mặt lạnh lùng tránh ra. “Lãnh Quan, anh chỉ là giải thích với em anh không có con...” Anh vọt đến trước mặt cô.

“Anh có con hay không đều không liên quan gì đến tôi.” Cô cắt ngang lời anh nói.

“Lãnh Quan...”

“Anh không cần phải giải thích gì với tôi, Kha tiên sinh, tôi không hỏi đến việc riêng của khách, mặc kệ có phải con anh ủy thác hay không, phí dụng đã định là anh trả.” Cô không biết mình tức giận cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn đến hồ đồ. Kha Bá Ấp chấn động vì cơ hồ nghe ra vị chua trong lời cô nói, cô... đang ghen sao?

“Lãnh Quan!” Anh nắm vai cô, thật không hiểu nên làm sao với cô bây giờ. “Em muốn anh nói như thế nào đây? Ta hoang đường đi qua không thể ma diệt, nhưng hiện tại anh chỉ yêu em, cho dù phải có con, anh cũng hy vọng là con của chúng ta...” “Ai muốn cùng anh sinh con?” Cô nhú mi, nổi giận nói.

“Em cùng anh.”

“Vớ vẩn!” Cô muốn đẩy anh ra.

“Đây là lời thật lòng của anh, em là người duy nhất khiến anh động lòng, anh sẽ không cho em chạy trốn khỏi anh, anh muốn em.” Anh thề son sắt.

“Anh dám muốn một người linh lực có thể đem anh đông chết à?” Trong lời nói của cô có sự cảnh cáo.

“Vì sao không dám?”

“Còn nói nhảm tôi sẽ đông chết anh trước.” Cô trừng anh.

“Đông đi a!” Anh vươn rộng hai tay, không thêm quan tâm.

“Anh...”

“Ra tay được thì em cứ làm.” Đôi mắt đen tuyền của anh không hề sợ hãi nhìn cô.

“Anh...” Dòng khí lạnh vòng tới vòng lui trong lòng bàn tay cô, nhưng cô lại không phát được.

“Anh thấy được, em không ghét anh, tuy rằng chúng ta gặp nhau có chút ly kỳ, nhưng anh vẫn biết ơn đứa bé không biết tên kia, bởi vì nó đưa em đến trước mặt anh.” Anh bỗng vươn tay ôm cô.

“Buông tay!” Cô tức giận kêu, tránh tầm mắt khiếp người của anh.

“Anh không bao giờ buông em ra nữa.” Hơi thở anh tới gần bên tai cô.

“Đừng dùng những lời này để gạt tôi, tôi mới không dễ dàng mắc mưu...” Cô muốn nói quyết tuyệt một chút, nhưng vì sao toàn thân lại không có sức?

“Anh yêu em.” Đôi môi nóng ấm của anh dán sau tai cô.

“Kha Bá Ấp...” Tay chắn trước ngực anh, hô hấp của cô trở nên rối loạn.

Hai tay anh khép lại, kéo cô tới gần mình, lập tức chiếm lấy đôi môi đỏ mọng muốn nói lại thôi của cô, rên rỉ một tiếng, mới dùng sức hôn cô.

Mới hai ngày không thấy, cả đầu anh đều là hình ảnh của cô, rõ ràng biết cô gần trong gang tấc, lại xa không thể chạm, dày vò này anh thật sự chịu đủ rồi.

Hôn môi cô, đẩy miệng cô ra, anh bừa bãi phóng xuất khát vọng đè nén hai ngày nay, đầu lưỡi ở trong miệng cô bá đạo công thành chiếm đất, muốn đem tương tư tràn đầy tất cả đều rót vào trong linh hồn cô.

Thật lâu, anh mới ngẩng đầu, thở hổn hển nói: “Lãnh Quan, trời ạ! Vì sao anh lại yêu em như vậy? Vì sao?” Lãnh Quan bị hôn đến trời đất quay cuồng căn bản không thể trả lời, cô cũng thở gấp liên tục, đôi môi bị hôn sưng đỏ, trên khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng càng thêm xinh đẹp ướt át.

“Trước kia anh vẫn cho rằng phụ nữ chỉ là vật trang sức bên người đàn ông, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cho nên anh không nghiêm túc đối với phụ nữ, mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, đùa giỡn, khi đó anh không tin trên đời còn có chân tình, nhất là tình yêu, đó đối với anh mà nói chẳng qua là truyện cổ tích mà thôi. Nhưng, gặp em... Kỳ quái, sau khi gặp em, anh từng bị em chọc giận gần chết, còn tự bảo bản thân đừng vọng tưởng đi hòa tan em. Nhưng thượng đế tựa hồ luôn đùa giỡn với anh, anh lại dần dần bị em hấp dẫn, còn không thể tự kiềm chế mà yêu em.” Anh ôm mặt cô, bật thốt lên lời nói trong lòng.

Cô nghe được lòng dạ rồi bởi, lời thổ lộ này tựa như bàn tay ma quái đỡ xuống bức tường phòng ngự cô mới xây lên.

“Hiện tại, cho dù em uy hiếp đông lạnh anh thành cột băng cũng không ngăn được anh yêu em, nếu em thật sự muốn cự tuyệt anh, liền sử dụng linh lực của em đối phó anh đi!” Anh nói xong lại hôn cô.

Lãnh Quan không bao giờ có thể lừa mình dối người nữa, cô rất hiểu ngọn lửa dưới đáy lòng đã sớm bị Kha Bá Ấp châm lên, cô không thể dùng linh lực đối phó anh, bởi vì anh đã có được thứ đối kháng siêu năng lực đông lạnh của cô.

Anh có được tình yêu của cô.

Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, không chống cự tình yêu đến nữa, yếu ớt hưởng ứng nụ hôn của anh, mềm mại tựa vào người anh.

“Lãnh Quan...” Anh kinh hỉ ngẩng đầu, thấy ngọn lửa rung động trong mắt cô.

“Vì sao là anh?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn của cô phẳng phất như đến từ không trung, vì sao anh lại là người yêu trong số mệnh của cô? Cô sớm nên cẩn thận, từ lúc anh dễ dàng xâm nhập vào kết giới của cô cô liền phải cảnh giác, không gian giữa người yêu là không có gì phòng bị đáng nói, cô nên sớm biết...

“Bởi vì anh luôn chờ đợi em xuất hiện...” Anh thâm tình vùi vào gáy cô, ôm cô thật chặt thật chặt. Hai người lẳng lặng ôm nhau, ánh trăng bạc ngoài phòng từ cửa sổ tiến vào, phóng to hình ảnh bọn họ.

Đạt Đạt đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ, nó bị hỏa thiêu thương tích đầy mình, thân thể cũng như ẩn như hiện, nó chỉ còn một hơi.

Nó vốn định trước khi mình biến mất sẽ đến cảnh cáo Lãnh Quan, cũng báo cho cô biết tình hình thực tế, nhưng khi nó thấy cô cùng Kha Bá Ấp thân mật ôm nhau, suy yếu nở nụ cười, lẩm bẩm: “Mình được cứu!”

Kha Bá Ấp hồn nhiên không hay bên ngoài có người nhìn trộm, anh chậm rãi nâng cằm Lãnh Quan lên, tinh tế lại thâm trầm hôn cô, hôn đến hai người bị kích tình bao phủ, rốt cuộc không khống chế được nữa.

Anh ôm ngang cô đi lên lầu hai, vào phòng ngủ anh, khóa cửa phòng, hai người song song nằm xuống giường. Đêm yên tĩnh, bốn phía im ắng không tiếng động, chỉ có tiếng thở gấp của hai người đan xen vào nhau.

Ách... chuyện tiếp theo trẻ em không nên xem, mình tốt nhất nên tránh ra. Đạt Đạt le lưỡi, ôm gấu Teddy biến mất. Kha Bá Ấp vừa hôn cổ Lãnh Quan, vừa rút đi quần áo cô, luyến tiếc rời đi môi cô, anh ngậm môi cô, cũng khẩn cấp cởi quần áo mình.

“Em... như vậy không tốt...” Lý trí còn lại của cô giãy dụa lần cuối cùng.

“Em không thể rút lui...” Anh dùng cánh tay rắn chắc ôm chặt cô, ngăn cô chạy trốn, cũng cúi đầu hôn đến trước ngực cô. “Kha Bá Ấp...” Cô hít một hơi.

“Gọi tên anh!” Anh hôn nụ hoa cao thẳng của cô.

“A...” Cô thở gấp một tiếng, dục vọng bị anh khơi mào đang tràn ra.

“Gọi anh!” Tay anh tham tiến hai chân cô.

“Bá... Ấp...” Thân thể cùng tâm trí cô đều đầu hàng.

Anh hưng phấn vuốt ve thân hình mỹ lệ của cô, bị đường cong linh lung thích thú của cô làm mê mẩn điên đảo thần hồn, hận không thể đem cô dung tiến vào trong cơ thể mình, để cô trở thành một bộ phận của anh.

Lãnh Quan cũng không nghĩ mình có thể giống như phụ nữ bình thường để yêu, linh lực đặc thù làm cho đàn ông sợ hãi, cũng làm cho cô biến thành người băng.

Nhưng vì sao Kha Bá Ấp lại yêu cô chứ? Chẳng lẽ không phải anh cho rằng cô là người phụ nữ không thú vị sao?

Vì sao anh có can đảm khiêu chiến người lạnh lùng như cô?

Cô ngẩng đầu thừa nhận sự vuốt ve vô cùng thân thiết lại cuồng dã của anh, còn chưa cất đầu dậy đã bị để ý xuất đầu tự đã bị sự xâm nhập quá mức ngọt ngào của anh dọa đến. “Không...” Cô lui ra sau, sợ nếu tiếp tục cô sẽ không còn là chính mình.

“Không phải sợ anh...” Anh nắm eo cô, thì thào kéo cô lại gần.

“Em không sợ anh, em chỉ là sợ...” Cô không nói được nữa.

“Tương lai cũng không đáng sợ, bởi vì anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em.” Anh nhìn thấu lo lắng của cô, thì thào chia sẻ.

Cô cảm động nhắm mắt, nghiêng hướng anh, đem toàn bộ bản thân giao cho anh.

Anh dùng môi bao phủ cô, trong trường mẫn tình triều được giải thoát.

Khi bọn họ kết hợp cùng một chỗ, một luồng sức mạnh vô hình xông về phía chân trời, dưới ánh trăng, thân thể nhỏ nhỏ của Đạt Đạt tiếp nhận nguồn năng lượng kia, phút chốc sức sống tăng gấp trăm lần, vết bỏng trên người tất cả đều giống như kỳ tích mà khỏi hẳn.

“A! Thành công!” Nó cao hứng nhảy nhót trên nóc nhà, hai tay ôm gấu Teddy, vui sướng như điên kêu lên. Mà trong phòng lớn, bọn họ đang ngồi trên giường, Lãnh Quan rúc vào lồng ngực cứng rắn của Kha Bá Ấp, cảm giác được anh không ngừng hôn tóc, tai cùng môi cô.

Cô yêu anh. Cô thỏa mãn mỉm cười, yêu người đàn ông tự đại, phóng túng lại nóng nảy này.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, cô nghiêng người, muốn xuống giường trở lại phòng mình, lại bị anh một tay giữ lại.

“Em muốn đi đâu?” Anh càu nhàu nói.

“Trở về phòng.”

“Đêm nay ngủ ở đây.”

“Không được, quản gia sẽ biết...” Dưới mặt nạ lạnh lùng cô vẫn là cô gái e lệ.

“Đừng đi. Không biết sao lại thế này, mỗi khi em vừa rời khỏi tầm mắt anh, anh chỉ sợ em sẽ biến mất.” Anh xúc chấn lên, lửa thân đi xuống giường ôm lấy cô.

Yêu cùng tử vong đồng thời hiện ra, trong đầu cô không hề báo trước nổi lên lời nói của Tước Lợi Nhi, trong lòng run lên.

“Làm sao vậy?” Anh phát giác cô run run.

“Không, không có gì.” Tình yêu của cô có thể sẽ không có tương lai. Cô bi quan nghĩ.

Anh xoa xoa cái lưng nhỏ nhắn mềm mại của cô, để cô tựa mặt vào ngực anh, thấp giọng nói: “Đừng rời khỏi anh, đáp ứng anh, vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không được rời khỏi anh!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn cái cằm kiên nghị cùng đôi môi khiêu gợi của anh, trong lòng bị một loại cảm giác lo lắng khó hiểu khóa chặt, vì bỏ qua vết bỏng cảm xấu kia qua một bên, cô rướn lên hôn môi anh, trút xuống nhiệt liệt có thể thiêu đốt bất kì kẻ nào chôn sâu dưới đáy lòng cô. “Lãnh Quan...” Anh ôm cô ngã lên giường, tiếng gầm ngâm nga cùng tiếng dồn dập thở dốc, hai người tạm thời quên mất mọi chuyện, đem

chính mình dung nhập vào thế giới cảm quan, triền miên một đêm...

12. Chương 08 Phần 1

Chương 8

“Anh nói anh thật sự không có con?” Lãnh Quan vừa xem xét tư liệu mà Kha Bá Ấp đã mời thám tử điều tra vừa hỏi.

“Đúng vậy.” Kha Bá Ấp ngồi đối diện cô, chống cằm nhìn chằm chằm cô.

Từ sau đêm hôm đó, anh đối với cô càng lúc càng không thể kháng cự, mỗi một biểu tình, mỗi một động tác của cô, trong mắt anh đều đẹp không thể nói, anh thường thất thần nhìn cô, giống như mỗi một chỗ trong linh hồn đều bị cô lấp đầy.

Lãnh Quan thật không thay đổi bao nhiêu, cô vẫn hờ hững như trước, không nói nhiều, cũng không hay cười, nhưng đường cong trên mặt cô nhu hòa rất nhiều, khóe miệng cứng rắn có khi sẽ bị nụ cười ôn hòa thay thế, cái loại cười yếu ớt không dấu vết này so với cười to càng dễ dàng bắt lấy tâm Kha Bá Ấp.

“Nhưng mà, em đã gặp nó, bộ dạng nó cùng anh rất giống nhau.” Cô nhú mày nghĩ, không chú ý tới anh đang suy nghĩ lung tung.

“Ai?” Trong đầu anh toàn bộ chỉ có cô, chưa ý thức được cô nói gì.

“Con anh.”

“Phải không?” Anh không quá chuyên tâm trả lời.

Cô ngược mắt, thấy ánh mắt mê muội của anh, trong mắt hiểu rõ mà giả vờ giận, “Chúng ta đang thảo luận chính sự, xin anh nghiêm túc một chút.”

“Anh rất nghiêm túc a! Nghiêm túc nhìn em.” Anh nở nụ cười, dịu dàng, cuồng dã cùng gợi cảm và phóng đãng không kềm chế được, anh là dạng đàn ông có vẻ đẹp khiến lòng phụ nữ như nai con đi loạn.

“Thật là, anh vẫn không đứng đắn như vậy.” Cô thấp giọng khiển trách. Cô làm sao có thể yêu người giống như anh chứ?

“Sai! Đời này của anh chưa bao giờ đứng đắn như vậy.” Anh thu nụ cười.

“Vậy anh nghĩ ra là con ai lại quan tâm đến sự sống chết của anh như vậy chưa? Nó thậm chí đã sớm biết Khang Chính Thời sẽ gây bất lợi cho anh, nếu không sao có thể đến câu lạc bộ linh lực cầu cứu?” Cô luôn không nghĩ điểm đáng ngờ này.

“Anh cũng không biết.” Anh vuốt cằm, cuối cùng cũng hơi nghiêm túc đối mặt với vấn đề này.

“Nó ngay cả chuyện anh có một tài khoản riêng cũng biết, mới có thể muốn em giáp mặt đòi anh một trăm vạn nguyên.”

“Đây quả thật rất kỳ quái, anh đã hỏi qua người bạn kia, anh ta nói chuyện này anh ta không kể cho người nào nghe cả, tuy rằng một trăm vạn không phải số tiền lớn, nhưng anh thật sự không hiểu ‘đứa con’ kia của anh là làm sao mà biết được?” Anh gãi gãi đầu, cảm thấy càng nghĩ càng có vấn đề.

“Em cho rằng đứa bé kia không tầm thường...” Không phải Lãnh Quan đa tâm, cô có trực giác, Đạt Đạt rất quỷ dị.

“Có thể hay không là Khang Chính Thời cùng đồng bọn của hắn tạo ra hiện tượng giả? Nói không chừng hắc ma pháp còn có thể biến ra đứa trẻ đến nhiều loạn chúng ta.” Anh đoán mò.

“Hắn muốn giết anh, làm gì lại tìm người tới cứu anh?” Cô phản bác.

“Ừm, đúng vậy! Tựa hồ không có khả năng.”

“Em hoài nghi đứa nhỏ kia có thể không phải...” Cô trầm ngâm nói.

“Không phải cái gì?” Anh lập tức truy hỏi.

Lãnh Quan im lặng, nhất thời không dám nói ra phỏng đoán của mình. Khí của Đạt Đạt khác hẳn người thường, cô cảm thấy nó có thể không phải người, mà là... một linh thể mà thôi.

Một linh thể? Kha Bá Ấp sẽ tin tưởng chuyện này sao?

“Em nghĩ gì thế?” Anh đứng lên đến gần cô, cúi đầu nhìn đôi mắt sâu thẳm thần bí của cô.

Không biết có phải mọi người trong câu lạc bộ linh lực đều có khí chất thần bí làm cho người ta đoán không ra hay không, giống Lãnh Quan, cho dù cô ở ngay trước mắt anh, anh vẫn có cảm giác sợ hãi vì nắm giữ không được cô. Anh đối với ý tưởng này cảm thấy uể oải.

“Không có gì.” Cô có ý nghĩ vô cùng kỳ lạ, nhưng lại không muốn suy nghĩ.

“Nói ra nghe một chút, nói không chừng anh có thể đồng ý với suy nghĩ của em.” Anh nói thẳng, như nhìn thấu do dự của cô.

“Anh...” Cô mới muốn mở miệng, ngoài cửa thư phòng liền truyền đến tiếng của quản gia.

“Thiếu gia, những thứ đồ cũ cậu yêu cầu dọn dẹp đã đóng gói xong, nhưng mà có một món... một món đồ chơi, tôi nghĩ cậu phải xác định còn cần hay không...” Trong giọng nói của quản gia có chút do dự.

“Lấy vào đi.” Kha Bá Ấp nói.

Quản gia mở cửa, lấy một con gấu bông nhỏ lông xù màu nâu, sau đó đưa cho anh.

Khi Lãnh Quan nhìn thấy món đồ chơi kia, cả người từ trên ghế nhảy dựng lên.

Đó là... Đó là gấu Teddy!

Cùng gấu Teddy trong tay Đạt Đạt cảm giống nhau như đúc.

“Hắc! Đây là gấu Teddy tôi thích nhất! Giữ lại đi.” Kha Bá Ấp không phát hiện mặt cô biến sắc, cười lấy con gấu Teddy vẫn còn tốt kia.

“Dạ.” Quản gia lui ra ngoài.

Kha Bá Ấp nhìn gấu Teddy, sau đó cười nói với Lãnh Quan: “Gấu Teddy này là quà sinh nhật năm tuổi mẹ đã cho anh, khi đó anh thật sự là yêu chết nó, em xem, anh đã giữ cẩn thận không để nó hư, bởi vì anh hy vọng tương lai sẽ tặng nó cho con anh.”

Con! Lãnh Quan cơ hồ đã xác định ý nghĩ của mình là đúng.

“Em tin không? Khi đó anh còn đặt tên trước cho con, gọi là Đạt Đạt, hay chứ? Nghe qua giống tiếng súng máy... ạt ạt ạt.”

Đúng rồi! Đúng là như vậy!

Lãnh Quan kinh ngạc nhìn anh. Đạt Đạt đúng là con Kha Bá Ấp!

Là con trong tương lai của anh!

Kha Bá Ấp thấy sắc mặt tái nhợt của cô, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Anh có biết đứa bé tới tìm em cứu anh tên là gì không?” Cô bình tĩnh nhìn anh.

“Không phải em không biết sao?”

“Sau đó khi gặp lại em có hỏi.”

“Oh? Nó tên gì?” Anh hứng thú ạt ạt cười hỏi.

“Nó nói nó tên Đạt Đạt, tựa như tiếng súng máy đạt đạt đạt.” Cô thuật lại lời tự giới thiệu lúc trước của Đạt Đạt.

Nụ cười của Kha Bá Ấp biến mất.

“Đừng đùa, Lãnh Quan.” Trên đời này sao có thể có chuyện như thế?

“Em không có đùa, em đoán không sai, nó chỉ là linh thể, một linh thể sinh ra theo đúng kỳ vọng của anh, nó hy vọng có thể trở thành con tương lai của anh...”

“Đủ rồi! Đây so với chuyện cá chép hóa rồng còn hoang đường hơn!” Anh không thể tin gần cô lại.

“Nhất định là như vậy! Nó từng nói, anh chết nó cũng sống không được, cho nên mới tới câu lạc bộ linh lực mua hy vọng, nó hy vọng anh có thể bình an vượt qua nguy nan.”

“Trời ạ! Đây quả thực...” Anh cảm thấy buồn cười, nhưng lại kinh hãi đến cười không nổi.

“Trong tay Đạt Đạt vẫn ôm một con gấu giống gấu Teddy trong tay anh như đúc.” Cô bình tĩnh nói.

Anh ngây ngốc nhìn gấu Teddy trong tay, bị một đồng lớn nghi ngờ đột nhiên xuất hiện làm ngập đầu. Đã là năm nào rồi, còn có thể có những chuyện quái lực loạn thần (nôm na là truyện về thần tiên và quỷ quái) này sao?

Sẽ sao?

“Vây vì sao nó không gặp anh? Vì sao chỉ có em nhìn thấy?” Anh hồi lâu chỉ lòi ra được vấn đề này.

“Nó hẳn là luôn ở cạnh anh.” Cô nhìn bốn phía, nhẹ nhàng kêu: “Đạt Đạt.”

“Đừng nào loạn! Em thật sự nghĩ.....” Kha Bá Ấp mới định cười to, đã bị một bóng dáng sáng lên ở góc thư phòng dọa.

Ánh sáng kia chậm rãi hình thành bộ dạng một đứa trẻ bảy tuổi, vóc dáng nho nhỏ, nụ cười sợ hãi, mặc bộ quần áo từ trước đến giờ chưa từng đổi qua.

“Nó... Nó...” Kha Bá Ấp lắp bắp nói không ra lời, chỉ có thể mở to mắt nhìn “đứa con” từ không trung hiện ra.

“Hi! Ba ba.” Đạt Đạt lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

“Nó...” Kha Bá Ấp ngã ngồi trên ghế, toàn thân không chút sức lực.

Con! Một đứa con vì hy vọng của anh mà sinh! Nó mặc âu phục nhỏ cùng quần soóc khi anh chụp ảnh năm tám tuổi, so với bức ảnh giống nhau như đúc.

Nếu không phải lúc trước đã thấy hắc ma pháp, anh đối với hiện tượng linh lực trong lòng đã biết tới, hiện tại chỉ sợ anh đã sớm bị dọa ngất xỉu rồi.

“Đạt Đạt, cháu không nên gạt ta.” Lãnh Quan đi đến bên người nó, ngồi xổm xuống nhìn nó.

“Con không biết nên nói như thế nào, sau khi lớn lên ba ba đã sớm quên con, con sợ mình không thể làm nổi cob ba...” Đạt Đạt cúi đầu.

“Con... Rốt cuộc là xuất hiện như thế nào?” Kha Bá Ấp thật vất vả hoàn hồn, nửa ngày mới phun ra những lời này.

“Hy vọng. Hy vọng của ba khiến con xuất hiện.” Trong mắt Đạt Đạt lóe hào quang.

“Hy vọng?”

“Đúng vậy, trước kia không phải ba thường nói muốn cùng người yêu nhất sinh một đứa con đáng yêu lại thông minh sao?” Đạt Đạt nhắc lại mơ ước trước đây của anh.

Kha Bá Ấp nhớ lại lúc tám tuổi khi mẹ mất, anh cô độc thường xuyên tâm sự với gấu Teddy, khi đó anh xác thực từng nói như vậy.

Chỉ là... Anh vụn vụn không nghĩ tới hy vọng khi đó lại trở thành sự thật!

“Là... hy vọng của ta triệu hồi con đến sao?” Anh vén sợi tóc trên trán, lấy hết dũng khí, cũng thông thả tới trước mặt Đạt Đạt.

“Phải.” Đạt Đạt gật gật đầu.

“Ta không nhất định sẽ là người cha tốt, con không sợ đầu thai sai sao?” Anh chậm chạp hỏi.

“Ba sẽ, con biết ba sẽ thương con, chỉ cần ba tìm được cô gái ba thật sự thích, ba sẽ trở thành người cha tốt.” Đạt Đạt kiên định nói.

“Cô gái thật sự thích?” Kha Bá Ấp phút chốc quay đầu nhìn Lãnh Quan. Anh đã tìm được rồi!

Lãnh Quan nhìn anh, hai người bốn mắt giao nhau, một loại phù hợp trước nay chưa có khi tầm mắt bọn họ trao đổi.

“Con biết mẹ nhất định là cô gái ba thích nhất, cho nên con tìm mẹ đến đây.” Đạt Đạt vui vẻ nở nụ cười.

“Mẹ?” Lãnh Quan chấn động. Nó đang nói cái gì?

Kha Bá Ấp nhìn Lãnh Quan, lại nhìn Đạt Đạt, bỗng nhiên nở nụ cười. “Trời ạ! Em không phát hiện, mắt, miệng của Đạt Đạt rất giống em sao?”

Lãnh Quan lui ra sau từng bước, trừng lớn mắt.

Giờ đổi thành cô kinh hãi.

Đạt Đạt giống cô?

Trời ạ! Khó trách lúc đầu khi cô thấy nó cảm thấy nó rất quen, thì ra... thì ra Đạt Đạt lại là con của cô cùng Kha Bá Ấp trong tương lai?!

Thượng đế!

“Đây có nghĩa em nhất định là người của anh, Lãnh Quan.” Kha Bá Ấp sung sướng ôm chặt cô, nặng nề hôn đôi môi ngọc nhiên khê cong của cô.

Đạt Đạt cười meo meo nhìn “ba” cùng “mẹ” nó ân ái, hoa chân múa tay vui sướng nắm gấu Teddy xoay quanh bên người bọn họ.

“Đợi chút.” Lãnh Quan cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, đối với kết quả hí kịch hóa này cô không cách nào tiếp nhận. “Chờ một chút, Đạt Đạt, không phải con chỉ muốn ta tới cứu Kha Bá Ấp...”

“Đúng vậy, mẹ tới cứu ba, sẽ yêu ba. Con đã sớm biết sẽ là con của hai người.” Đạt Đạt vừa nói vừa gật đầu.

“Cho nên con mới đến câu lạc bộ linh lực tìm ta?” Cô giật mình nghĩ đến ánh mắt có thâm ý khác của quản lý.

“Phải!”

Trời! Đứa nhỏ này là Cupid (thần tình yêu, là cậu bé với cây cung chuyên bắn vào người khác để ghép đôi họ trong thần thoại Hi Lạp) chuyển thế sao? Lãnh Quan cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu, này so với Kiều thái thú loạn uyên ương còn thái quá hơn!

“Nhưng mà, vì sao con biết ta sẽ là... ta sẽ là...” Lãnh Quan nói chuyện lắp bắp hiếm thấy.

“Con đương nhiên biết a! Sức mạnh tình yêu cho con biết. Con rất thông minh, bởi vì con di truyền tinh hoa của ba và mẹ a!” Đạt Đạt kiêu ngạo ngược cầm, trên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu có vẻ tự phụ của Kha Bá Ấp cùng sự nhay bén của Lãnh Quan.

“Con...” Đứa nhỏ này! Hiểu biết thông minh khiến người ta không thể không thương! Cô đối với việc trong lòng nảy lên tình thương của mẹ cảm thấy thật không tưởng nổi.

“Tốt lắm, không hổ là con ta.” Kha Bá Ấp thưởng thức võ bả vai nho nhỏ của Đạt Đạt.

Hai cha con cười thành một đám.

“VẬY... Đạt Đạt, con sớm biết rằng là ai sẽ đối phó ba con sao?” Cô nghĩ tiếp, quyết định đem mọi chuyện hỏi rõ ràng.

“Biết...” Đạt Đạt co rúm lại một chút, khuôn mặt tươi cười vui vẻ biến mất, tay bút rút không giấu được sợ hãi.

“Con biết là Khang Chính Thời?” Kha Bá Ấp cũng hỏi.

Đạt Đạt gật gật đầu. “Hắn... Hắn là kẻ đáng sợ... Có lẽ con không nên vui mừng quá sớm, nếu ai trong hai người có chuyện gì, con sẽ biến mất.” Nó lo lắng nói.

“Có ý gì?” Kha Bá Ấp vội vàng hỏi.

“Hai người phải thật cẩn thận...” Đạt Đạt nói xong nhìn Lãnh Quan một cái, lại nói: “Con biết đem mẹ cuốn vào rất nguy hiểm, nhưng không như vậy hai người căn bản không thể quen biết, cũng sẽ không yêu nhau, cho nên ta chỉ có thể mời mẹ đến bảo vệ ba. Nhưng... Nhưng người kia rất đáng sợ, hai người nhất định phải cẩn thận! Nhất là mẹ...” Đạt Đạt nói năng có chút lộn xộn.

“Rốt cuộc là sao? Đạt Đạt, con nói rõ ràng một chút.” Kha Bá Ấp gấp đến độ hướng về phía trước muốn giữ chặt nó, nhưng chân anh mới bước một bước, tiếng chuông điện thoại liền vang lên.

“Là hắn!” Đạt Đạt kêu sợ hãi, chạy trốn tới góc, “Phải cẩn thận! Hắn không phải hai người, hắn là một người, hắn rất đáng sợ...” Nói xong bóng dáng liền biến mất.

Đây là ý gì? Lãnh Quan cũng hồ đồ.

“Đạt Đạt!” Kha Bá Ấp còn muốn hỏi rõ ràng, bất đắc dĩ Đạt Đạt đã rời đi, anh nhìn Lãnh Quan, tiếp điện thoại.

13. Chương 08 Phần 2

“Kha đồng, tôi là Khang Chính Thời, đêm nay nhà hàng Mỹ Vị khai trương, mời anh tham gia, làm ơn phải tham dự.” Giọng nói của Khang Chính Thời từ đầu kia điện thoại truyền đến.

“Mấy giờ?” Thời điểm quyết đấu cuối cùng cũng đến. Kha Bá Ấp nghĩ trong lòng.

“Bảy giờ rưỡi tối, tôi đi đón anh.”

“Không cần, nói địa điểm cho tôi biết, tôi tự mình lái xe đi.”

“Ở lầu hai cao ốc Nhật Quang.”

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ. Về phần anh....” Anh ngừng một chút, “Anh tốt nhất cũng đúng giờ, Khang Chính Thời.”

“Tôi sẽ.” Giọng nói của Khang Chính Thời nghe qua như đang chấp nhận khiêu chiến.

Gác điện thoại, Lãnh Quan lo lắng nói: “Em đi cùng anh, em sợ Khang Chính Thời có gian trá.”

“Không! Em không nghe Đạt Đạt cảnh cáo tất cả đều là nhằm vào em sao? Con muốn em cẩn thận, không phải anh, có thể thấy được nguy hiểm của em lớn hơn anh, anh không muốn em bị một chút thương tổn nào.” Anh nắm hai vai cô, so với cô còn khẩn trương hơn.

“Đừng quên, em là đến bảo vệ anh, huống hồ em có linh lực, Khang Chính Thời không thương tổn được em.” Cô tự tin trấn an anh.

“Nhưng...” Anh ôm cô, bất an trong lòng không thể tiêu tan.

“Em sợ là người sau lưng Khang Chính Thời kia, Bá Ấp, hẳn mới là nhân vật đáng sợ.”

“Chính vì hẳn đáng sợ, anh mới không muốn em mạo hiểm, đây là ân oán của anh cùng Khang Chính Thời, để anh đi đối phó hẳn.” Anh sôi sục nói.

“Đừng ngốc thế, hẳn âm hiểm khó dò, anh sao có thể là đối thủ của hẳn? Để em đi cùng anh, nếu không Đạt Đạt cũng sẽ không yên tâm.” Cô lộ ra nụ cười hiểm thấy.

Kha Bá Ấp si mê nhìn cô, lại lần nữa hôn lên nụ cười chợt lóe rồi biến mất của cô. Anh muốn cô không có việc gì, anh cùng cô sống những ngày tháng hạnh phúc vĩnh viễn, sau đó có con đáng yêu giống Đạt Đạt...

Chỉ là, hy vọng này, thượng đế sẽ nghe thấy sao?

Tập đoàn ẩm thực Mỹ Vị của u Mĩ lần đầu tiên khai trương chi nhánh ở Đài Loan, thân là long đầu lão đại của ngành ăn uống ở Đài Loan, Kha Bá Ấp rất phong độ tham dự sự kiện này, anh tới đúng bảy giờ rưỡi, âu phục sẫm màu, nhanh nhẹn nho nhã, tuấn đạt phi phàm xuất hiện trong tiếng kinh hô xôn xao của mọi người.

Bên cạnh anh là Lãnh Quan mà anh ngàn cầu vạn cầu mới đồng ý mặc vào bộ lễ phục gấm trắng lần trước mua ở cửa hàng thời trang cao cấp, tóc ngắn đen nhánh xinh đẹp cùng gương mặt lãnh tuyệt thanh diễm, giống như ánh tuyết trắng trong đêm đông, đồng dạng trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người trong hội trường.

Bọn họ giống một đôi người ngọc khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ, trong tiếng hoan nghênh của Jerry Vương đi vào hội trường, lập tức trở thành ánh đèn xinh đẹp bất giữ đối tượng.

Mọi thứ trước mắt Kha Bá Ấp đều không thích thú gì, tuy rằng giới truyền thông đối với việc lần này anh thoát khỏi thái độ mặc kệ mọi chuyện từ trước tới giờ, chủ động lấy tác phong của thủ lĩnh xí nghiệp Trường Ấp xuất hiện cảm thấy buồn bực, cũng đối với tin đồn anh và Khang Chính Thời không hợp viết ra nhiều bài báo, nhưng chỉ có chính anh biết, đêm nay là lần đầu tiên anh cùng Khang Chính Thời quyết đấu sau khi lột bỏ mặt nạ.

Nơi này chẳng qua là vô đài lần đầu tiên “anh em” bọn họ trực tiếp đối đầu mà thôi.

Đã nhiều ngày nay, Khang Chính Thời mặc dù không lên tiếng, vẫn đến Trường Ấp làm, nhưng hẳn cố ý vô tình tránh Kha Bá Ấp cũng là sự thật, trong lòng bọn họ đều biết rõ đối phương sớm biết chân tướng mọi việc, nhưng lại không muốn lập tức xé rách mặt, bởi vậy thẳng đến khi vết thương của Kha Bá Ấp đã lành, Khang Chính Thời vẫn không tiến thêm một bước hành động.

Hắn đang đợi cái gì? Câu hỏi này Kha Bá Ấp luôn suy đoán trong lòng.

Khang Chính Thời kỳ thật đã sớm đến, hẳn xa xa cùng Kha Bá Ấp trao đổi ánh mắt một chút, hai người đều cảm nhận được địch ý giương cung bạt kiếm giữa bọn họ.

Lãnh Quan nghi hoặc khi thấy Khang Chính Thời đến một mình, cô suy nghĩ, kẻ có siêu năng lực trốn sau hẳn vì sao chậm chạp không hiện thân?

Nhưng trước mặt người ngoài, Kha Bá Ấp cùng Khang Chính Thời vẫn duy trì lễ phép cơ bản, cùng chính khách và đồng nghiệp tham dự hội nghị trong sân thăm hỏi nhau. Nhưng, sau một phen khách sáo trò chuyện, Khang Chính Thời bỗng nhiên từ một cánh cửa khẩn cấp khác ở hội trường biến mất tung tích, Lãnh Quan luôn chú ý hẳn cảm thấy khác thường, không muốn quấy rầy Kha Bá Ấp đang cùng Jerry Vương nói chuyện, cô một mình truy tung Khang Chính Thời, xuyên qua hội trường, đuổi kịp đến thang máy lên lầu ba.

Thang máy lên từng tầng một, so với đại sảnh thân thiện, góc hẻo lánh này có vẻ âm u thâm trầm, cô mơ hồ thấy một ánh lửa chợt lóe chợt tắt, ngọn lửa kia vừa xuất hiện, cô lại cảm ứng được một luồng hơi thở mạnh mẽ mà tà ác xuất hiện, nhưng tựa hồ lại có sức mạnh nào đó khổng chế nó.

Cô chạy lên lầu ba, ngay tại cầu thang đi thông lên lầu bốn, Khang Chính Thời đang dán người vào góc tường, trên người có một lớp lửa xanh mỏng, khuôn mặt vặn vẹo trờng cô.

“Khang Chính Thời...” Cô kinh ngạc phát hiện hần biến hóa kỳ lạ, có hai cổ khí đang trên người hần giao chiến.

“Cô... vì sao cô để nó đến, tôi vẫn tránh nó, chỉ sợ không khống chế được mình, mà cô... cô có siêu năng lực vì sao còn muốn dẫn nó đi tìm cái chết?” Giọng nói của hần lúc mạnh lúc yếu, giống như đang kìm nén thống khổ rất lớn.

“Anh nói cái gì?” Cô cẩn thận tiếp cận hần.

“Lúc trước, trong oán hận mẹ tôi bắt đầu tiếp xúc với hắc ma pháp, bà dạy tôi rất nhiều pháp thuật kỳ lạ người thường không biết, tôi rất thông minh, một chút liền thông, sau lại... Câm miệng!” Một giọng nói nghiêm khắc khác từ trong miệng hần phát ra, cắt ngang hần tự thuật chuyện xưa.

Lãnh Quan thất thần. Là...

Khang Chính Thời toàn thân phát run, bộ mặt dữ tợn giống như mãnh thú, sau đó, vùng vẫy nửa ngày mới khôi phục lại nguyên trạng. Hần liêu mạng thở hổn hển, lấy lại âm điệu vốn có nói: “Sau lại... tôi... tôi phát hiện mình có năng lực không tầm thường... đúng... chính là cô đã thấy... lửa... tôi có thể khiến mọi thứ bốc cháy...” Hần lại thở hổn hển mấy hơi, mới nói tiếp: “Nhưng, làm... một lần tôi chơi đùa đã khiến... khiến ngôi nhà nhỏ mẹ tôi ở bị thiêu hủy, sau đó... tôi liền bệnh nặng... hoàn toàn quên mất việc này... mọi chuyện... tôi nghĩ... đây là chuyện không tốt, vì thế sau khi tỉnh lại, tôi cái gì cũng không nhớ rõ... ngay cả mẹ từng oán hận cùng nguyên rủa Kha gia, ngay cả lúc trước bà bệnh chết như thế nào tôi cũng quên hết...”

Lãnh Quan lặng lặng nghe, mặc dù cô không biết vì sao hần muốn nói cho cô những chuyện này, song, cô dám khẳng định, những lời hần sắp nói mới là trọng điểm.

“Tôi vừa học vừa làm lớn lên giống người thường, về sau Kha lão tìm tới tôi, nói muốn tài trợ tôi học lên cao hơn, lại cho tôi vào Trường Ấp làm việc. Tôi từng hoài nghi sao lại có người tốt với tôi như vậy, nhưng đặc ý vì một bước lên mây khiến tôi đã quên tìm lời giải về động cơ sau lưng Kha lão... cho đến...” Hần nói tới đây, hô hấp lại hỗn loạn.

“Cho đến khi anh phát hiện anh chính là con tư sinh của Kha lão, mới nhớ lại tất cả mọi chuyện?” Cô thay hần nói hết lời.

Vừa nghe thấy “con tư sinh”, mặt Khang Chính Thời đột nhiên thay đổi, mắt hần trờng lớn, da mặt run rẩy, sau đó bất ngờ cất tiếng cười to.

“Ha ha ha... Đúng vậy! Con tư sinh! Con tư sinh a!” Giọng nói trầm ổn lúc ban đầu biến đổi thành âm trầm bèn nhộn.

Lãnh Quan lui về phía sau từng bước, bởi vì từ khi giọng nói này xuất hiện, cô phát giác Khang Chính Thời đang phát ra sức mạnh to lớn.

Đó là một luồng sức mạnh tà ác bị thả ra!

“Khi hần biết hần là con tư sinh mới có được địa vị hôm nay, hần đáng thương rốt cuộc cũng phải cầu xin ta giúp đỡ... Ha ha ha! Hần kiềm chế ta hơn hai mươi năm, cuối cùng lại cúi đầu trước ta...” Khang Chính Thời thay một gương mặt sắc bén khác, cười lạnh với cô.

Lãnh Quan bỗng dừng nghĩ đến lời Đạt Đạt nói

Khang Chính Thời không phải hai người, hần kỳ thật là một người!

Một người có hai nhân cách, người tinh thần phân liệt!

“Hạnh ngộ, thì ra người chính là một Khang Chính Thời khác.” Cô bình tĩnh nhìn hần, trong lòng lại bắt đầu sôi ruột. Khang Chính Thời này so với người lúc trước khó đối phó hơn nhiều!

“Chắc chắc chắc, thông minh, xinh đẹp, bình tĩnh lại có linh lực không người so được, khó trách Kha Bá Ấp tên phong lưu kia lại bị người thu phục, ngay cả ta thấy cũng nhin không được mà áy náy!...” Một tên Khang Chính Thời hung ác lại nguy hiểm trong cơ thể hắn đã có cơ hội thức tỉnh.

“Im miệng! Người mới là Khang Chính Thời sử dụng hắc ma pháp cùng siêu năng lực?” Không để ý tới hắn chế nhạo, cô lập tức hỏi lại.

“Ha ha ha, ta là hắn, hắn là ta, sau khi hắn thiêu hủy nhà ở, liền sợ tới mức tránh trong linh hồn khóc, cũng đem bản thân một phen thành hai, hắn kỳ thật là tên tiểu quỷ tàn nhẫn lại không hiểu chuyện, nhưng lại sợ bị người khác biết, vì thế cứ răn giả làm đứa trẻ ngoan ngoãn đa tài, lừa bịp thể nhân, đem những chuyện xấu xa đã làm gán cho ta, hắn làm người tốt, ta đây... Khang Chính Thời tràn ngập hận ý cùng bất bình này đã bị hắn vùi vào vực sâu. Hừ! Kết quả sau khi hắn biết được quan hệ của Kha lão và hắn, chuyện cũ trước kia tất cả đều trở lại đầu hắn, hắn đáng thương chịu không nổi sự dày vò giữa việc trong lòng muốn trả thù lại không dám trả thù, ý chí càng lúc càng yếu ớt, vì thế ta liền xuất hiện... Ta thay hắn thu thập tàn cục, thay hắn tiêu diệt cực khổ, diệt trừ mọi kẻ địch trước mặt hắn.” Miệng hắn cong lên một nụ cười ác ý, rất giống bị ác ma nhập vào người.

Khang Chính Thời này khiến người ta không rét mà run.

“Mà người đầu tiên người muốn diệt trừ chính là Kha Bá Ấp?” Cô phòng bị hỏi.

“À! Hắn à! Lúc trước vốn nghĩ đánh gục Kha lão đầu trước, nhưng Kha Bá Ấp cho ta cơ hội, động tay động chân, khiến nó thua lỗ ít tiền, không nghĩ tới Kha lão đầu vì như vậy mà không chịu được, liền nằm thẳng căng, thật không thú vị! Vì thế cũng chỉ còn lại Kha Bá Ấp là tảng đá lớn duy nhất chắn trước chúng ta, chỉ cần đá hắn rơi xuống, lại công bố thân phận chân chính của Khang Chính Thời ta, tất cả mọi thứ của Kha gia toàn bộ đều thuộc sở hữu của ta, ha ha ha... phương pháp đơn giản như vậy, cái tên nhát gan lại chậm chạp kia không làm, còn nhiều lần kiểm chế ta trong thân thể hắn, hiện tại ta không bao giờ nghỉ ngơi nữa, ta muốn tiêu diệt hắn, thể xác này ta muốn chắc rồi!” Khang Chính Thời cười điên cuồng, nắm chặt hai tay.

“Người cho là giết Kha Bá Ấp có thể có được mọi thứ của Kha gia? Đừng nằm mơ, người họ Kha trước khi kế thừa xí nghiệp Trường Ấp đều đã viết di chúc, nếu chủ sự đột nhiên tử vong, tài sản sẽ quyên cho từ thiện, chuyện quan trọng như vậy người không biết sao?” Cô đem những tư liệu biết được trong mấy ngày Kha Bá Ấp dưỡng thương ra uy hiếp hắn.

“Còn không dễ dàng à? Ta sẽ bắt hắn sửa nội dung di chúc, ha ha ha! Em trai đáng thương của ta trước khi chết chắc nhất định sẽ thay ta làm tốt mọi chuyện.” Hắn cười rõ ràng sảng sặc.

Lãnh Quan không thể không ảo não vì sao mình không sớm một chút phát hiện hai mặt của Khang Chính Thời, như vậy, khi hắn còn có lương tri chế trụ hắn trước sẽ không dẫn đến tình trạng ngày hôm nay.

“Hiện tại, ngay cả người cũng không thể cứu Kha Bá Ấp! Mạng của hắn ta muốn!” Khang Chính Thời cười khiến người ta xương cốt rã rời.

“Người muốn làm gì?” Cô cả giận nói.

“Chờ một chút người sẽ biết. Đương nhiên, ta cũng sẽ không buông tha người, chỉ là, sau khi ta thu thập đứa con danh chính ngôn thuận của Kha lão đầu, mới cùng người so chiêu, ta chờ không kịp muốn xem cảnh Kha Bá Ấp bị lửa của ta thiêu chết phần khích thể nào đây!” Hắn nói xong giờ giờ nhìn trong tay lên.

Lãnh Quan nhớ rõ đó là chiếc nhẫn Khinh Khinh đã cắt qua da Kha Bá Ấp, nơi đó có máu Kha Bá Ấp.

Hắn lại muốn sử dụng hắc ma pháp?

“Ta sẽ không cho người thực hiện được.” Cô chắn trước mặt hắn.

“Ta muốn là người nhanh chút đuổi tới bên người họ Kha thay hắn dập tắt lửa, mà không phải ở đây quán lấy ta.” Hắn cười gian, đột nhiên há miệng phun một ngọn lửa vào chiếc nhẫn, một cỗ màu đỏ hỏa diễm đảo quanh nhẫn, bị bóng đứng lên.

Cùng lúc đó, đại sảnh truyền đến tiếng Kha Bá Ấp kêu thảm thiết, Lãnh Quan biến sắc, lòng bàn tay phát ra một dòng khí lạnh, lao thẳng tới cái nhẵn kia.

Khang Chính Thời dễ dàng né tránh, lạnh lùng thốt: “Trong ba phút, ta sẽ đốt nó thành một đồng xương trắng.”

“Khang Chính Thời, ngươi thật ngoan độc!” Cô vợ la một tiếng, không rảnh lại lưu lại, chạy vội đến đại sảnh bữa tiệc.

Khang Chính Thời lập tức quăng ra một đám lửa vây cô ở thang lầu, sau đó âm hiểm cười nói với cô: “Ngươi ở đây chơi đùa cùng lửa của ta đi! Kha Bá Ấp giao cho ta.”

“Khang Chính Thời, đừng bị ma quỷ trong lòng anh khống chế được, Kha Bá Ấp là em trai anh a!” Cô bị vài đám lửa nhỏ chia ra công kích làm tâm tình đại loạn, càng không ngừng la lên.

Em trai? Một Khang Chính Thời khác bị ức chế ở trong cơ thể rung động một chút, nhưng lập tức bị sức mạnh tà ác chế ngự.

“Đừng nghĩ đến phá hoại, bạn của ta, từ giờ trở đi, tất cả đều giao cho ta, ha ha ha...” Hắn cười độc thoại, đi vào đại sảnh loạn thành một đồng.

Lúc này, Kha Bá Ấp toàn thân bị cháy đang ngã vào giữa đại sảnh, Jerry Vương cùng mọi người bị một màn này làm kinh sợ ngây ra như phỗng, vài người phản ứng mau đã lấy bình chữa lửa phun lên trên người anh, nhưng kì lạ, chung quanh anh tựa hồ có một bức tường vây quanh, bình chữa lửa căn bản không dùng được.

“A...” Kha Bá Ấp đau đến hai tay che mặt, bộ dáng làm người ta kinh hãi.

“Trời! Kha đồng, đây là có chuyện gì?” Khang Chính Thời giả vờ kinh ngạc, vội vàng cởi quần áo bao toàn thân anh.

“Khang tổng, anh như vậy rất nguy hiểm!” Jerry Vương sợ tới mức kêu to.

“Anh ấy là ông chủ của tôi a!” Khang Chính Thời nói giống như là một cấp dưới trung tâm.

“Anh...”

Jerry Vương cùng quần chúng vây xem đều bị hành vi của hắn cảm động, nhìn hắn không để ý nguy hiểm dập lửa trên người Kha Bá Ấp.

Hắn cười lạnh, thu hồi ngọn lửa, nâng Kha Bá Ấp toàn thân đầy hơi nước dậy, “Tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện, xin nhường đường cho.”

Mọi người tránh đường, để Khang Chính Thời thuận lợi mang Kha Bá Ấp đi.

Lãnh Quan ở thang lầu thật vất vả mới dập tắt được lửa, cô vọt vào đại sảnh, không phát hiện Kha Bá Ấp, không nói hai lời chạy xuống lầu một, nhưng cô mới đến cửa, liền thấy Khang Chính Thời cùng Kha Bá Ấp ngồi vào một chiếc xe hơi đen rời đi.

Cô vươn tay lên, một ngọn băng bắn thẳng đến lớp xa, nhưng sức mạnh của cô còn chưa đánh tới, một ngọn lửa liền ngăn trở công kích của cô, đem băng của cô hóa thành một vũng nước.

“Đáng ghét!” Cô khế cắn môi, lên chiếc Benz của Kha Bá Ấp, đi theo sát.

Sức mạnh của Khang Chính Thời không thể khinh thường, trong lòng cô nóng như lửa đốt nghĩ, hắn có thể là đối thủ khó chơi nhất mà cô gặp qua, bởi vì nhược điểm duy nhất của linh lực cô chính là “sợ lửa”.

Lửa có thể làm tan băng a!

Cô nên làm sao để cứu Kha Bá Ấp?

Đêm đen dày đặc như bóng tối trong lòng cô, xiết chặt lòng cô, giờ khắc này, cô rốt cục cũng hiểu ẩn ý trong bài Tước Lợi Nhi bối được.

Nếu yêu và chết cùng hiện ra, như vậy, cô không còn lựa chọn nào khác.

Đúng vậy! Trong lòng cô tự nói, vì cứu Kha Bá Ấp, cho dù cô phải chết cũng không hối tiếc.

14. Chương 09

Chương 9

Từ trong vô thức tỉnh lại, Kha Bá Ấp mới phát hiện mình đang ở trong phòng tối như mực, anh chậm rãi chuyển động cơ thể, bị cảm giác như vạn kim đồng thời châm lên da làm đau đớn đến hô nhỏ, cả người co lại thành một đồng.

Anh biết rõ cảm giác này, một thời gian bị lửa nướng vài lần, anh vô cùng hiểu đây lại là hắc ma pháp lại ra tay với anh, chẳng qua vài lần trước có Lãnh Quan dùng băng bảo vệ anh, bị thương không nặng, mà lần này... lần này thật đúng là con mẹ nó đau chết người!

Hít thật sâu một hơi, anh củng cố tinh thần, nhìn bốn phía, đối với gian phòng treo vài chiếc gương này cảm thấy tò mò.

Rèm cửa sổ rất dày màu đỏ thẫm, cùng với một thảm hoa văn hình dấu sao kỳ dị, trên bàn đốt một ngọn nến, khi ánh lửa lay động, trong phòng có vẻ lắc lư mà quỷ mị, giống như cung điện của thầy đồng.

Đây là nơi nào? Lãnh Quan đâu? Anh tự hỏi, anh nhớ rõ mình ở cao ốc Nhật Quang toàn thân bốc cháy, sau đó bất tỉnh nhân sự, chuyện kể tiếp hoàn toàn không biết.

Chẳng lẽ anh bị Khang Chính Thời bắt tới?

Anh trong lòng cả kinh, quyết định đứng lên, ngay lúc đó cửa từ từ mở ra, Khang Chính Thời mặc một bộ quần áo cổ quái đi đến, trên mặt mang theo nụ cười hung ác.

“Oh? Đã tỉnh sao? ‘Em trai’ yêu quý của ta.” Hắn cười quái dị.

Kha Bá Ấp bị tiếng nói cùng thái độ khác lạ của hắn khiến không hiểu ra sao.

“Mày... mày là Khang Chính Thời?”

“Đúng vậy, là ta, một người người chưa từng gặp qua, cũng không quen ta! Về phần cái tên ngu xuẩn cam nguyện đi theo Kha lão đầu làm trâu làm ngựa, hiện tại đang ở nơi này.” Hắn chỉ vào ngực hắn. “Ở trong này ngủ như trẻ con, không ai làm hắn tỉnh được.”

“Mày đang nói cái gì?” Anh chưa hiểu, chỉ cảm thấy Khang Chính Thời trước mắt hoàn toàn thay đổi thành người khác.

“Ta nói... Ta chính là Khang Chính Thời, tên bên trong cũng là Khang Chính Thời, chẳng qua ta so với hắn lợi hại hơn, cũng thành thật hơn, ta không quan tâm bị người khác biết ta có siêu năng lực, còn có thể sử dụng hắc ma pháp, tên nhát gan kia trong lòng luôn run sợ bị phát hiện hắn không giống người thường, giả bộ thành đáng vẻ thánh hiền thật đáng ghê tởm, hừ! Ta sẽ không dễ chọc như vậy, họ Kha, con người của ta bình thường càng thấy người khác thống khổ liền càng vui sướng, cũng không cách nào chịu được mọi thứ của mình rơi vào túi người khác, cho nên, ta đối với sự tồn tại của người thật sự cảm thấy vô cùng khó chịu.” “Mày... mày là Khang Chính Thời?” Kha Bá Ấp có thể nào không nghi ngờ chứ? Quen Khang Chính Thời nhiều năm như vậy, hắn căn bản không phải bộ dáng hiện tại này.

“Đúng vậy!”

“Trời ạ! Mày là kẻ... Mày chính là kẻ...” Anh bưng hiểu ra.

“Dùng từ như bọn người thường nói, nhân cách phân liệt?” Khang Chính Thời liếc mắt hỏi lại.

Kha Bá Ấp ngậm miệng, thì ra Đạt Đạt sợ hãi là Khang Chính Thời tàn nhẫn lại mất đi nhân tính “này”.

“Hừ! Phân liệt thì sao chứ? Không bao lâu nữa, tên Khang Chính Thời yếu đuối kia sẽ mãi mãi không tỉnh lại, ta một mình nắm trong tay thân thể này, chờ sau khi người bị ta giải quyết, ta còn phải từ từ hưởng thụ mọi thứ của người!”

“Mày nghĩ thật hay!” Kha Bá Ấp phì cười.

“Người nghĩ rằng ta không làm được?” Khang Chính Thời đến gần anh, cúi đầu, dùng ánh mắt bi thảm nhìn anh.

“Cho dù tao chết, mày cũng đừng mơ tưởng có được thứ gì của Trường Ấp!” Anh giận mắng, cá tính không thỏa hiệp trong gen mỗi khi gặp chuyện sẽ phát tác.

“Oa! Người kiên cường à? Ta sẽ để người cầu xin tha thứ.” Khang Chính Thời cười tà một tiếng, năm ngón tay duỗi ra, trong phòng phút chốc xuất hiện từng đám lửa xanh.

“Mày muốn làm gì?” Anh cảnh giác lui ra sau, nhìn chằm chằm bảy, tám trái cầu lửa bên người tùy thời sẽ đốt tới anh.

“Từng nướng thịt chưa? Có muốn nghe lại tiếng xèo xèo này một chút không?” Khang Chính Thời nhe răng trợn mắt ghé sát vào anh.

“Mày điên rồi!” Kha Bá Ấp kêu to. Khang Chính Thời này là kẻ điên! Một tên điên bị quỷ ám!

“Ta điên, nhưng con người không phải đều là kẻ điên cùng kẻ ngốc sao? Hiện tại, người muốn ngoan ngoãn ký tên lên văn kiện này, hay là muốn hưởng thụ mùi vị bị lửa nướng?” Khang Chính Thời lấy ra một phần tư liệu để trước mặt anh.

“Đây là cái gì?” Anh cố ý hỏi. Anh kéo dài thời gian, anh biết Lãnh Quan nhất định sẽ đến cứu anh, cho nên anh tận lực quẩn lầy Khang Chính Thời.

“Với trí thông minh của người mà lại không biết à? Hay là người muốn kéo dài thời gian chờ ả kia tới cứu người?” Khang Chính Thời lập tức nhìn thấu ý nghĩ của anh.

“Muốn tao ký tên, trừ phi giết tao!” Anh thẳng thắn cự tuyệt.

“Thật vậy chẳng? Người không sợ sau khi người chết, ta tiếp thu người người yêu?” Khang Chính Thời cười ám muội. “Nói thật, cô ta khá hợp khẩu vị của ta, ta thật muốn nhìn xem dáng vẻ cô ta cỡ sạch...”

“Câm cái miệng bẩn thỉu của mày lại!” Kha Bá Ấp khí cực kỳ.

“Hắc hắc, ta khuyên người ngoan ngoãn ký tên đi, miễn cho chính mình tự tìm tội chịu.”

“Nằm mơ!” Kha Bá Ấp phun nước miếng vào mặt hắn.

“Người muốn chết!” Khang Chính Thời sắc mặt đại biến, nhất thời đem tất cả những ngọn lửa bắn về phía anh, miệng còn thì thào một ít chú ngữ nghe không hiểu.

“A” Kha Bá Ấp đau đớn, sức lực mất hết, anh không chỉ cảm thấy lửa thiêu đốt bên ngoài anh, trong cơ thể anh cũng giống như có lửa, lực phủ ngũ tạng tất cả đều nóng muốn chết đi.

“Siêu năng lực của ta cộng thêm hắc ma pháp, có thể làm người muốn sống không thể, muốn chết không xong!” Khang Chính Thời cười lạnh, không chế sức mạnh của hắn.

“A... mày... cặn bã...” Kha Bá Ấp quay cuồng trên đất, hai tay nắm tóc, chỉ hy vọng mau chóng rời xa đám lửa này.

Anh không muốn cứ như vậy chết đi! Anh cầu xin trong lòng, anh còn chưa nhìn thấy Lãnh Quan, anh muốn tiếp tục chống đỡ!

Lửa đốt thân đau đớn khiến anh nhịn không được khóc thét, ở thời điểm khó chịu nhất, anh không khỏi hận mình không có chút sức để tự vệ, vì sao anh ngay cả bản thân cũng không xong.

Khang Chính Thời ngửa mặt lên trời cười to, cảnh đặc sắc trước mắt này làm hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Đốt đi! Đem tất cả khổ sở nhiều năm qua ta cùng mẹ ta phải chịu trả lại cho người đi! Ha ha ha...”

Đang lúc hắn hết sức đắc ý, một bóng dáng nho nhỏ nhanh chóng đánh về phía hắn, cướp đi chiếc nhẫn trên ngón giữa của hắn, nhanh chóng quăng nhẫn ra ngoài cửa sổ, sau đó cầm một cái đệm ghế thay Kha Bá Ấp dập lửa.

Là Đạt Đạt!

“Tên tiểu quỷ này!” Khang Chính Thời cao giọng tức giận, vươn tay chụp tóc nó.

Đạt Đạt chột lút qua, kêu to: “Ba ba, đứng lên, con đã quăng nhẫn rồi, sức lực của ba có thể khôi phục. Ba ba, phản kích a! Vì mẹ, vì con!”

Nghe giọng nói Đạt Đạt, trối buộc trên người Kha Bá Ấp nhất thời giải trừ, anh ra sức dưng vào Khang Chính Thời, hai người đều ngã trên đất, anh phát hiện cảm giác nóng rực trong cơ thể đã biến mất, chỉ còn lại ngọn lửa màu lam bên ngoài cơ thể.

“Tên khốn này!” Anh khởi động thân trên, nhấc tay dấm vào mặt Khang Chính Thời, phát tiết lửa giận mấy ngày nay thỉnh thoảng bị hắn dùng hắc ma pháp khống chế.

Khang Chính Thời không nghĩ tới anh sức lực không nhỏ, bị đánh cho răng rớt mấy chiếc, hai mắt trũng, mày chau chặt.

“Hừ! Cho dù không có ma pháp, ta cũng có thể trị mày!” Hắn nói xong liền thổi một hơi vào mặt Kha Bá Ấp, lửa nóng cháy theo đó thoát ra, đánh về phía Kha Bá Ấp.

“Đáng chết!” Kha Bá Ấp nhanh nhẹn tránh đi, nghiêng người, lập tức nhảy lên.

“Ba ba!” Đạt Đạt chạy vội tới bên người anh, nắm chặt ống tay áo anh.

“Nơi này rất nguy hiểm, Đạt Đạt, con đi mau!” Anh muốn bảo vệ con mình.

“Không! Con không có việc gì, hắn không làm con bị thương được, chỉ cần ba và mẹ an toàn, con sẽ không biến mất.” Đạt Đạt nhẹ giọng nói.

“Nhưng, phải như thế nào mới có thể đối phó tên kia?” Kha Bá Ấp cố gắng suy nghĩ. Khang Chính Thời có siêu năng lực, hắn có thể khống chế lửa, loại quái vật này rốt cuộc có nhược điểm hay không?

“Con cũng không biết. Chờ mẹ đến, có lẽ sẽ có cách...” Đạt Đạt mới nói ra miệng liền hối hận, kỳ thật nó cũng không khẳng định Lãnh Quan có thể là đối thủ của Khang Chính Thời hay không.

“Hừ! Cho dù họ Lãnh đến cũng không thể nào cứu được các người, Kha Bá Ấp, mày quên rồi à, băng là ngộ lửa tắc dung a! Cho dù ả có thể đóng băng ta, nhưng lửa cháy lên, băng cũng sẽ hóa thành nước. Ha ha ha, chỉ bằng ả mà muốn đối phó ta, quả thật là buồn cười!”

Kha Bá Ấp bị nói trúng tâm sự, anh lo lắng chính là như thế, sức mạnh của Lãnh Quan rốt cuộc có thể chống lại Khang Chính Thời hay không?

Anh bỗng nhiên sợ cô xuất hiện, nếu Lãnh Quan vì cứu anh mà phải nguy hiểm, vậy chẳng phải anh là người hại cô sao?

Anh cúi đầu nhìn Đạt Đạt, trong mắt Đạt Đạt cũng có đồng dạng sầu lo.

Không! Anh không hy vọng Lãnh Quan vì cứu anh mà có bất trắc gì, hơn nữa, anh đường đường là một người đàn ông, không thể chờ phụ nữ tới bảo vệ được.

Chuyện này liền để một mình anh người giải quyết là được.

“Lấy văn kiện đến.” Anh đột nhiên có ý định thỏa hiệp. Chỉ cần có thể bảo vệ mạng anh và Lãnh Quan, anh có thể không so đo với họ Khang Trường Ấp cùng Kha gia thuộc sở hữu của ai.

“A! Nhanh như vậy liền đổi ý? Đây không giống cá tính của ngươi nha!” Khang Chính Thời cẩn thận nhìn anh.

“Tao muốn mày đáp ứng, sau khi Trường Ấp cùng Kha gia tất cả đều thuộc về mày, không được gây phiền phức cho tao.” Anh đưa ra điều kiện.

“Có thể.” Khang Chính Thời cười meo meo gật đầu, chậm rãi đưa qua một phần văn kiện.

Kha Bá Ấp nhìn chữ trên văn kiện, Khang Chính Thời nghĩ thật đúng là cực kì hay, hẳn nhất định đã sớm có dã tâm chiếm đoạt, mới có thể viết ra văn kiện như vậy. Hẳn định lấy Trường Ấp, cũng chiếm luôn tất cả bất động sản cùng cổ phiếu của Kha gia.

Kha Bá Ấp biết, chỉ cần ký tên, từ nay về sau anh liền không xu dính túi.

“Ba ba...” Đạt Đạt tuy rằng không hiểu tính nghiêm trọng của việc ký tên, nhưng nó nhìn ra được Kha Bá Ấp chần chờ cùng do dự.

Rốt cuộc có nên ký hay không?

Kha Bá Ấp phải lựa chọn dưới cái nhìn như hổ rình mồi của Khang Chính Thời.

Lãnh Quan tốn một ít thời gian mới tìm được nơi ở của Khang Chính Thời, hẳn dùng kết giới che giấu nơi ở của mình, khiến cô không cảm ứng được khí của Kha Bá Ấp, thẳng đến khi cô thấy ánh lửa hiện ra, mới xác định Kha Bá Ấp bị đưa đến nơi nào.

Một mình ở trong căn biệt thự cỡ trung giữa sườn núi, địa điểm hẻo lánh rất phù hợp với cá tính của Khang Chính Thời, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào căn nhà ẩn trong rừng cây này, đối với việc bên trong trầm tĩnh khác thường có chút bất an.

Kha Bá Ấp vẫn mạnh khỏe chứ?

Lần đầu tiên cô mất đi bình tĩnh mà cô kiêu ngạo nhất, lo lắng vọt vào chỗ ở của Khang Chính Thời.

Nên có người giáo huấn một chút cái tên cuồng vọng tinh thần phân liệt kia.

Trong phòng, Khang Chính Thời khẽ chấn động, cười lạnh nói: “À kia tới, người tốt nhất mau ký.”

Kha Bá Ấp liếc hẳn một cái, cầm lấy bút, muốn dùng mấy tờ văn kiện này để giải quyết ân oán giữa anh và Khang Chính Thời.

“Dừng tay!” Lãnh Quan đứng lúc đánh vỡ kết giới của Khang Chính Thời, vọt vào.

“Lãnh Quan...” Thấy cô đến, Kha Bá Ấp vừa vui vừa lo.

“Dừng giao dịch với ma quỷ, Bá Ấp, bọn họ sẽ không giữ lời, tin em, mặc kệ anh có ký tên hay không, Khang Chính Thời này cũng không sẽ bỏ qua cho anh.” Cô ngăn anh, đi đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng lấy bút trong tay anh. “Hẳn hận anh, hẳn là linh hồn ác độc nhất giấu trong nội tâm Khang Chính Thời, hẳn không chỉ muốn mọi thứ của Kha gia, hẳn còn muốn mạng anh! Chính sự oán hận này khiến Khang Chính Thời một phen thành hai, hẳn đem bản thân bán cho ác ma.”

“Hừ, người là đồ xú nữ nhân, thật sự không biết tốt xấu, Kha Bá Ấp vì người mới đồng ý ký tên, hẳn không tin người sẽ là đối thủ của ta, hẳn sợ người bị thương, mà người lại ngu ngốc chui đầu vô lưới, đến chịu chết!” Khang Chính Thời cả tiếng mắng to, hận cô phá hỏng kế hoạch của hẳn.

Trong lòng Lãnh Quan lướt qua một dòng nước ấm.

Vậy là đủ rồi! Kha Bá Ấp có thể vì cô từ bỏ mọi thứ, cô sao có thể không yêu anh, bảo vệ anh?

Cô cười nhợt nhạt với Kha Bá Ấp, trong mắt có chút ánh sáng chớp động.

Kha Bá Ấp kích động muốn ôm cô, bất đắc dĩ không đúng thời cơ, trước mắt còn có tên khốn kiếp đang uy hiếp sinh mệnh bọn họ.

“Ta sẽ không cho người động đến một sợi lông tơ của anh ấy. Khang Chính Thời, người tình nguyện tránh trong thể xác, để ác ma trong lòng ở đây làm xằng làm bậy, người mới là kẻ đáng thương nhất trên thế giới, ta thương hại người.” Cô biểu tình kiên nghị, phần tự tin không có lý do của cô khiến Khang Chính Thời bối rối.

“Tiện nhân này!” Khang Chính Thời bị cô kích thích nổi trận lôi đình, hét lớn một tiếng, một đám cầu lửa đánh tới Lãnh Quan, độ nóng cực cao trong quả cầu lửa còn chưa tiếp cận đã làm tắt cả đồ dùng trong nhà bốc cháy.

“Mau rời khỏi nơi này!” Lãnh Quan đẩy Đạt Đạt, biến mất trong không khí, sau đó kéo Kha Bá Ấp chạy đến cửa sổ.

“Một tên cũng đừng hòng chạy! Ta muốn các người chết! Tất cả đều cháy sạch một chút cũng không còn!” Tiếng Khang Chính Thời phát cuồng hò hét từ trong phòng truyền ra, cầu lửa cũng đuổi theo Lãnh Quan không rời.

Lãnh Quan phá cửa sổ, ôm lấy Kha Bá Ấp từ lầu một nhảy xuống, hai người lăn vài vòng trong bụi cỏ, cô lấy hơi lập tức nói với anh: “Đi mau! Đừng ở lại chỗ này!”

“Không! Anh không thể để em ở đây!” Kha Bá Ấp quả quyết lắc đầu.

“Anh ở đây chỉ làm vướng chân vướng tay, đi mau!” Cô không nói nhiều mà đẩy anh ra, xông lên trước dùng băng đối phó quả cầu lửa thật lớn kia.

“Lãnh Quan...” Kha Bá Ấp khẩn trương đến lưng toát mồ hôi lạnh.

Lãnh Quan biết băng khí của mình gặp lửa liền tan, nhưng vậy cũng không tệ, băng hóa thành nước, đối với lửa luôn có tác dụng khắc chế, cô ra sức đối kháng với lửa của Khang Chính Thời, băng khí hóa thành nước khiến cầu lửa chỉ còn dư hỏa, nhưng không bao lâu sau, lửa đã yếu đi lại lần nữa cháy lan, Khang Chính Thời không biết khi nào đứng trên nóc nhà, nhìn xuống bọn họ, hơn nữa lại đang thao túng lửa.

Nên làm gì bây giờ? Khi Lãnh Quan xoay người đỡ Kha Bá Ấp thoát đi, liều mạng động cân não.

Đột nhiên, một trận mưa lửa bất ngờ rơi xuống, mọi nơi đều cháy, trong nháy mắt, rừng cây gần biệt thự tất cả đều thành cây lửa, trong không khí sương khói tràn ngập, mắt thấy lửa sẽ lan đến những căn nhà cách đó không xa.

Kha Bá Ấp bị những đốm lửa nhỏ này làm bốc cháy toàn thân đau đớn, Lãnh Quan đưa anh đến một cái ao gần đó, dùng băng thay anh xua nhiệt.

“Nghe này, em để xe anh bên đườn núi, khi em đối phó hắn, anh lập tức lái xe rời đi, đừng quay lại nữa.” Cô thận trọng nói với anh.

“Không! Nơi này tất cả đều là lửa, anh không thể để em một mình ở đây.” Anh dè bả vai cô, không nghe cô khuyên bảo.

“Yên tâm, em có biện pháp đối phó hắn.” Trong mắt cô có vẻ chắc chắn.

“Biện pháp gì?” Anh nhướn mi.

“Không khí.” Cô ngẩng đầu nhìn ngọn lửa theo gió đốt tới.

“Không khí?”

“Thứ duy nhất có thể chặn linh lực của Khang Chính Thời, chính là trạng thái chân không, đã không có không khí, lửa liền không thể cháy được.” Cô bình tĩnh nói.

“Chân không? Vậy em định làm thế nào?” Anh ý thức được cô sắp đi làm một chuyện nguy hiểm, trên mặt có lo âu.

“Em muốn dùng băng vây khốn hấn, ngăn cách không khí, khiến hấn không dùng được linh lực.” Đây là biện pháp duy nhất có thể ngăn Khang Chính Thời phát cuồng, xem dáng vẻ hấn không giết bọn họ thể không bỏ qua kia, cho dù thiêu hủy cánh rừng này, hại người vô tội, hấn cũng không để ý.

“Có thể sao?” Anh nhíu chặt mày.

“Đúng vậy, chỉ cần anh không ở đây.” Cô lấy ý nghĩ anh là gánh nặng để buộc anh đi.

“Anh ở lại có thể giúp em...” Anh cố cãi.

“Anh là mục tiêu của Khang Chính Thời, ở lại sẽ chỉ làm em phân tâm, hiểu không?”

“Nhưng...” Một đám lửa tấn công bọn họ cắt ngang lời anh nói.

“Đi mau, không có thời gian.” Cô nói xong đẩy anh ra.

Anh trong hỗn loạn kéo cô vào lòng, môi lướt qua cô, thấp giọng nói: “Em không thể để mình bị thương, đừng quên, tiền cùng vĩ khoản anh đều chưa trả cho em.”

“Yên tâm, em sẽ không cho người ta cho thiếu.” Cô cho anh một nụ cười an tâm, sau đó dùng sức đẩy anh ra, tạo một bức tường băng ngăn trở cầu lửa, để Kha Bá Ấp bỏ chạy về phía chiếc xe.

Khang Chính Thời thấy Kha Bá Ấp, tức giận đến hóa cuồng, hấn rút gào đi qua, vẻ mặt dữ tợn.

“Họ Kha, có gan thì đừng đi!”

Lãnh Quan ngăn hấn lại, thừa dịp hấn tâm loạn hết sức, tụ hơi nước xung quanh cô và hấn, đông lại thành băng, vây khốn hấn.

“Người muốn làm gì?” Khang Chính Thời liếc cô.

“Người rất nhanh sẽ biết.” Khóe miệng Lãnh Quan hiện lên nụ cười lãnh khốc.

Khi Khang Chính Thời còn chưa rõ ý đồ của cô, liền phát hiện hấn cùng cô hãm trong một không gian bịt kín băng, hơn nữa không khí trong nháy mắt bị rút sạch.

“Người...” Hấn cảm thấy cổ họng căng chặt, không thể hô hấp, hơn nữa sức mạnh ngưng tụ thể nào cũng không thể tạo ra lửa.

“Đây là cách duy nhất ngăn được người, Khang Chính Thời, không có không khí, người liền không thể thao túng lửa.” Lãnh Quan từ từ phun ra không khí trong cơ thể.

“Người... Người là đồ ngu ngốc, này... như vậy... người cũng không sống nổi.....” Mặt hấn đã đỏ bừng, toàn thân vì thiếu dưỡng mà hơi run rẩy.

“Chỉ cần có thể trừ bỏ người...” Cô nói không hết câu, chỉ vì không khí trong cơ thể cũng sắp cạn.

“Hô! Hô! Hô!” Khang Chính Thời cố sức hít thở, lại hít không được một chút không khí, hai mắt hấn trợn lên, đau đến trợn cô.

Lãnh Quan cũng choáng váng, cô chậm rãi giơ lên lưỡi băng đã sớm nắm trong tay, đâm tới ngực hấn, ngay khoảnh khắc này, hấn đột nhiên dùng giọng bình thản kêu lên: “Đừng... Đừng giết tôi! Tôi... tôi đã tỉnh... Khang Chính Thời phát rồ kia... đã... đã bị tôi ngăn chặn...”

Lãnh Quan kinh ngạc dừng tay, thì ra Khang Chính Thời tỉnh táo lại?

“Mau... Mau cho... tôi hít... hít chút không khí...” Hấn cầu xin.

Lãnh Quan mềm lòng, không thể trơ mắt nhìn Khang Chính Thời còn có lương tri chết đi, tốt xấu gì hấn cũng là anh Kha Bá Ấp, là người thân duy nhất trên đời này của Kha Bá Ấp.

Lý trí giãy dụa, cô không còn kiên trì, thu hồi không gian linh lực do băng ngưng kết, hai người đồng thời dùng sức hô hấp không khí.

“Người thật dễ lừa, họ Lãnh, không nghĩ tới người nhìn giống như tuyết lãnh, nhưng cũng có lòng dạ đàn bà, hiện tại liền nhìn ta tự tay bị hủy người đàn ông của người!” Khang Chính Thời hít đủ không khí, liền

lộ bản tính, mới vừa rồi vì muốn sống đã dùng chút kỹ xảo dễ dàng qua mặt Lãnh Quan, hẳn không bỏ qua cơ hội này, hai tay giơ cao, một đám lửa đủ để thiêu hủy cả ngọn núi giống như rắn lủi về phía Kha Bá Ấp đang chuẩn bị lái xe đi.

“Không!”

Lãnh Quan kinh hãi ngũ tạng tê liệt, cô không chút nghĩ ngợi dùng thân ngăn ngọn lửa, trước khi cơ thể bị nhiệt độ cao xuyên qua, dùng hết sức bắn lưới bằng trong tay ra, dao sắc cắt qua bình phong lửa của Khang Chính Thời, đâm vào trán hắn, bắn thủng đầu hắn, hắn ngã xuống trong tiếng cười man dại, chưa kịp ý thức được cái chết đã tắt thở.

Lãnh Quan chịu hết toàn bộ linh lực của hắn, ngực cháy, phun ra một đồng máu, cả người ngã nhào vào xe Kha Bá Ấp.

“Me!” Đạt Đạt vẫn trốn tránh từ trong rừng lóe ra, liều mạng kêu khóc.

“Lãnh Quan” Kha Bá Ấp ở trong xe kinh hãi thu hết màn này vào trong mắt, anh chạy ra khỏi xe, lao ra trước ôm lấy Lãnh Quan, thất thanh kêu.

Anh liều mạng giúp cô dập tắt mỗi một ngọn lửa trên người, nhưng cô ho khan vài tiếng, máu theo khoe miệng ồ ồ chảy ra, căn bản ngừng không được.

“Trời ơi... Lãnh Quan... Lãnh Quan...” Anh gấp đến độ cơ hồ hồng mắt, run run ôm chặt cô, không biết nên làm thế nào cứu cô.

“Xem... đến... bài Tước Lợi Nhi... bói thật là đúng... thật chuẩn...” Cô nở nụ cười, ngay lúc đang hấp hối.

“Đừng nói nữa! Em... em đổ máu... em không nên thay anh ngăn trở... anh tình nguyện chết cũng không muốn em bị thương...” Anh cuống loạn hôn đôi môi tái nhợt của cô.

“Thật xin lỗi... Đạt Đạt có thể cũng... cũng...” Cô thấy thân thể Đạt Đạt phía sau anh đã dần dần biến mất.

Kha Bá Ấp quay đầu nhìn về mặt đầy nước mắt của Đạt Đạt, càng không ngừng lắc đầu, “Không! Không! Hai người cũng không thể rời khỏi anh! Không thể!”

Trong nháy mắt mất đi người yêu cùng đứa con trong tương lai, bảo anh làm sao chịu nổi đây?

“Đây là em... nhiệm vụ cuối cùng...” Cô khó khăn vươn tay vuốt ve vỗ mặt Kha Bá Ấp.

“Đừng bỏ anh... xin em, em còn chưa đòi anh vĩ khoản, em không thể cứ như vậy chết đi...” Anh khóc bắt lấy tay cô, hôn mạnh vào lòng bàn tay lạnh như băng của cô.

“Vĩ khoản... nếu anh thật sự có lòng... đem Trường Ấp... chinh đồn tốt, vĩ khoản em muốn chính là... xí nghiệp Trường Ấp... một đế quốc mỹ thực không ai sánh được... anh trả được chứ?” Cô suy yếu nói.

“Trường Ấp? Đế quốc mỹ thực?”

“Đúng vậy... dùng năng lực của anh... thay em quản lý...” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ.

“Không! Anh muốn em sống! Vĩnh viễn ở bên cạnh anh!” Anh thống khổ vùi đầu vào gáy cô.

“Nếu... vạn nhất em còn có thể sống... anh liền... đến mua hỷ vọng đi...” Cô nói xong từ từ gục xuống, nhắm mắt, ngã vào lòng anh.

Khi cô nhắm mắt Đạt Đạt cũng hóa thành không khí, biến mất trong núi rừng tràn ngập sương khói.

“Không” Anh hướng lên trời rống to, kháng nghị ông trời đã làm anh tan nát cõi lòng.

Trong đêm tối, tiếng hô của anh chấn động mây núi, sau đó, không thể tưởng tượng, trời lại đổ tuyết!

Trong tuyết lớn bay tán loạn, Lãnh Quan trong lòng anh, thân hình hóa thành từng mảnh bông tuyết, từng chút một từ trong tay anh bay đi.

“Lãnh Quan? Lãnh Quan... Lãnh Quan...” Kha Bá Ấp bối rối tìm tung tích người yêu ở chung quanh, nhưng ngoại trừ tuyết trắng, anh không còn thấy gì khác.

Ngay trong đêm tuyết thần kỳ của Đài Bắc, anh mất đi tình yêu cả đời này.

15. Chương 10 (hết)

Chương 10

Một năm sau.

Bởi vì các nhà hàng trong chuỗi nhà hàng của Trường Ấp một lần nữa cải cách không ngừng sửa cũ thành mới, khiến cho tập đoàn ẩm thực Mỹ Vị dưới áp lực gặp phải đối thủ mạnh đành phải từ bỏ việc phát triển ở Đài Loan, trong một năm gần gũi liền chấm dứt việc buôn bán của chi nhánh ở Đài Loan, rút về Mỹ.

Đây là đề tài nóng nhất trong vài tuần lễ gần đây ở Đài Loan.

Đối với việc chủ tịch Trường Ấp của Kha Bá Ấp chuyển biến mọi người đều suy đoán trăm điều, bởi vì anh ngoại trừ sửa đổi hình tượng phóng túng không kèm chế được lúc trước, còn trong thời điểm Khang Chính Thời ngoài ý muốn bỏ mình trở lại Trường Ấp chủ trì đại cục, không chỉ bảo trì địa vị long đầu lão đại trong giới ẩm thực của Trường Ấp, còn vươn xúc tua ra nước ngoài, cũng tích cực triển khai một ít hạng mục đầu tư mới, trong vòng một năm tài sản của Trường Ấp liền tăng lên gấp đôi, khiến giới truyền thông và người cùng ngành phải rơi mắt kính.

Chẳng bao lâu sau, hoa hoa công tử Kha Bá Ấp lại trở thành phần tử tinh anh xuất sắc nhất trong giới thương nhân.

Sự thay đổi của anh có thể nào không khiến người ta nghĩ mãi không ra lại tò mò không thôi chứ?

Là sức mạnh gì khiến lãng tử quay đầu?

Ngoại trừ bản thân Kha Bá Ấp, không ai biết chân tướng.

Từ khi Lãnh Quan biến mất, tuyết rơi ly kỳ đêm hôm đó được chuyên gia khí tượng coi là hiện tượng khác thường, khiến nhiều kẻ tự cho là có linh lực khác người liền mượn cơ hội đưa ra quan điểm cùng giải thích, lúc ấy còn từng cãi vã ỉn ỏi một thời gian. Nhưng sau khi qua chuyện, tất cả lại trở về bình thường, chỉ có Kha Bá Ấp trong lòng đau xót, anh trở nên có chút sợ lửa, thậm chí ghét lửa, chỉ vì lửa cướp đi Lãnh Quan anh yêu thương cùng Đạt Đạt sắp trở thành con anh.

Một năm nay, sở dĩ anh còn tỉnh táo tất cả đều là vì những lời Lãnh Quan nói trước khi biến mất, anh phải thay Lãnh Quan quản lý Trường Ấp, trong lòng anh, Trường Ấp đã sớm là của Lãnh Quan, đây là vĩ khoản cô muốn anh cho, nhưng anh còn chưa kịp thực hiện cô đã ra đi.

Cô đi nơi nào?

Không phát hiện thi thể, anh vĩnh viễn cũng không chết tâm, anh không ngừng hỏi thăm tin tức có liên quan đến câu lạc bộ linh lực, anh cơ hồ có thể khẳng định, chỉ cần tìm được câu lạc bộ linh lực, liền nhất định sẽ biết Lãnh Quan còn sống hay không.

Nhưng mà, hỏi tất cả mọi người, không ai có thể nói cho anh biết câu lạc bộ linh lực ở nơi nào. Anh tốn rất nhiều thời gian, sức lực, tiền tài, chỉ vì muốn tìm được chuyện có liên quan đến câu lạc bộ linh lực, nhưng một năm qua, một chút manh mối cũng không có. Anh vẫn thương tâm như trước, không có gì có thể vỗ về vết thương, chỉ có thể đem mọi tâm tư ném vào công việc, bởi vì chỉ có Trường Ấp là liên hệ duy nhất giữa anh cùng Lãnh Quan.

Đây là một loại tưởng niệm ghi lòng tạc dạ đến như thế nào a?

Hôm nay, tan tầm, anh về nhà, theo thói quen tìm xem tin tức về có câu lạc bộ linh lực do thám tử gửi về có gì mới hay không, nhưng không có fax, không có tư liệu, có nghĩa đêm nay anh lại mất ngủ để nhớ Lãnh Quan. Anh vui mặt vào hai tay, một mỗi xoa xoa.

Quản gia gõ cửa phòng, lấy ra một tấm thiệp mời, nói với anh: “Thiếu gia, có một buổi bán hàng từ thiện sẽ tổ chức lúc bảy giờ tối, cậu muốn tham gia không?”

Hội bán hàng từ thiện? Anh ngẩng đầu, thở dài một hơi, “Đi xem cũng được.” Tìm chút việc làm mới không khiến anh luôn nghĩ đến chuyện đau lòng.

Quản gia lẳng lặng rời khỏi, ông cũng đoán được Kha Bá Ấp vì ai mà tiêu tụy, chỉ là, ông cũng không biết làm sao mới có thể tìm Lãnh Quan vừa lạnh lùng vừa xinh đẹp kia trở về.

Kha Bá Ấp mặc âu phục vào, tài xế đã đợi ở gara, anh vẫy vẫy tay với anh ta, nói: “Tôi tự lái.” Ánh trăng đêm nay thích hợp với người đàn ông cô đơn! Anh tự giễu.

Lái xe cung kính rút lui, anh lên xe, rời khỏi Kha gia, chạy ra đường quốc lộ.

Dọc theo đường đi, nỗi nhớ nhung không đè nén được lại khiến anh nghĩ đến những chuyện về Lãnh Quan khi hai người ở cùng nhau, khí chất lạnh lùng lại tuyệt mỹ của cô, linh lực đóng băng làm người ta sợ hãi, cùng đường cong mê người trong lòng anh...

Một năm, anh chết tiệt chẳng những quên không được sự lạnh lẽo cùng ảm áp của cô, ngược lại trong lòng càng khắc sâu hình bóng cô. Cô nhất định không chết! Anh nói với bản thân như thế, hơi thở của cô còn quanh quẩn bên cạnh anh, hương thơm lạnh lẽo thấm người kia là ấn ký trọn đời không phai mờ trong đầu anh, anh rất nhớ cô...

Lãnh Quan, em ở đâu? Câu lạc bộ linh lực lại ở đâu? Anh có thể dốc hết tài sản để mua một tin tức có liên quan đến Lãnh Quan, đây là hy vọng duy nhất cuộc đời này của anh, nhưng, nơi bán hy vọng kia đến tận cùng ở đâu?

Xe chuyển hướng theo đường đến hội bán hàng từ thiện, anh không tập trung lái xe, cảnh vật bốn phía có chút thay đổi, anh lại hoàn toàn không hay, đắm chìm trong u sầu nồng đậm, cho đến khi cuối con đường vốn không bị ngăn trở lại xuất hiện một tòa nhà kiểu châu u kiến trúc xinh đẹp, anh mới kinh ngạc cho xe đi chậm lại, dừng trước hai ánh đèn mờ nhạt. “Nơi này có căn nhà như vậy từ lúc nào thế?” Anh khó hiểu lắm lắm, sẽ không phải đi nhầm đường chứ? Nhìn đồng hồ, anh đã có chút muộn, hội bán hàng từ thiện chắc đã bắt đầu, bởi vậy anh không nghĩ nhiều, lại xoay vô lăng, quyết định rời khỏi nơi này.

Nhưng anh vừa mới chuyển tay lái, một bóng dáng trẻ con đột nhiên xuất hiện trước xe, trong lòng anh cả kinh, vội vàng thắng lại, mở cửa xuống xe.

Bóng dáng kia mơ hồ không rõ, nhưng vô cùng giống Đạt Đạt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như u hồn lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

“Đạt Đạt?” Anh chớp chớp mắt, sợ là mình nhìn nhầm.

Thân hình đứa bé kia trở nên trong suốt, không nói gì, xoay người biến mất ngay cửa tòa nhà kia. Nó dẫn đường sao?

Kha Bá Ấp ngây ngốc một lúc lâu, mới chậm rãi đi vào.

Trong sân đầy hoa cỏ, cho dù trong đêm tối vẫn tỏa ra mùi thơm tự nhiên.

Anh đi dọc theo con đường rải sỏi đến trước nhà, do dự không biết có nên xâm nhập nơi xa lạ này hay không, cửa bỗng nhiên tự động mở ra, mùi rượu nguyên chất cùng mùi cà phê xông vào mũi, tiếp đó, một người đàn ông trung niên đeo kính gọng tròn dùng giọng trầm thấp nói: “Hoan nghênh quang lâm câu lạc bộ linh lực.”

Câu lạc bộ linh lực? Kha Bá Ấp choáng váng.

Nơi này chính là câu lạc bộ linh lực?

Là... mơ sao?

Anh đứng trước cửa, quản lý cười đi đến trước mặt anh, nghiêng đầu nói: “Mời vào.”

“Nơi này... câu lạc bộ linh lực?” Giọng anh vì kinh hãi mà phát run.

“Đúng vậy.” Quản lý gật gật đầu.

“Thật sự... Là thật sao?” Nơi thần bí một năm nay đau khổ tìm kiếm cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt, bảo anh làm sao có thể không ngạc nhiên nghi ngờ?

“Là thật, chúng tôi biết anh tìm đã lâu, vào quán bar uống ly rượu đi!” Quản lý dẫn anh vào.

Trang trí hoàn toàn theo kiểu Anh quốc, toàn bộ không gian sơn màu nâu, cho người ta một loại cảm giác ấm áp và chắc chắn, ung dung mà tự nhiên, Kha Bá Ấp trong hoảng hốt ngã ngồi trên sofa.

Một cô gái có dáng vẻ phục vụ đặt một ly rượu trên bàn thủy tinh trước mặt anh.

Anh mất rất nhiều thời gian mới kêu được hồn phách đi lạc của mình quay về.

“Lãnh Quan đâu? Cô ấy là hội viên của các người, đúng không? Cô ấy còn sống không?” Anh bỗng đứng lên, bắt lấy ống tay áo quản lý, kích động hỏi.

“Bình tĩnh một chút, Kha tiên sinh.” Quản lý vẫn duy trì vẻ bình tĩnh cùng ôn hòa vốn có của mình.

“Ông... biết tôi?” Anh lui về sau từng bước, cảm thấy cho tới bây giờ tất cả đều có vẻ rất không tầm thường. “Đương nhiên, chúng tôi nhớ rõ từng người khách, huống hồ anh còn thiếu câu lạc bộ một ít phí dụng.”

“Đúng vậy, tôi còn chưa thanh toán tiền, nhưng đây là tôi thiếu Lãnh Quan, tôi muốn cô ấy tự mình đến thu!” Anh la nhỏ. “Anh chỉ cần đưa tôi một trăm vạn đài tệ, về phần vĩ khoản, là anh cùng hội viên chúng tôi giao dịch, không liên quan đến tôi.” “Nói cho tôi biết, Lãnh Quan còn sống không? Tôi muốn gặp cô ấy! Cho tôi gặp cô ấy!” Anh khàn giọng nói.

“Anh phải biết, nơi này là nơi bán hy vọng, chúng tôi không nhận yêu cầu đơn thuần hoặc uy hiếp.” Quản lý thần nhiên nói.

“Hy vọng... Đúng vậy, các người bán hy vọng! Tôi có thể mua hy vọng không?” Tinh thần anh chấn động.

“Đương nhiên.”

“Tôi muốn...”

“Đợi chút, trước hết để tôi nói cho anh một ít quy tắc.”

“Quy tắc?” Anh sững sốt.

“Đúng vậy. Thứ nhất, chúng tôi tuy rằng có thể giúp anh đạt thành các loại nhiệm vụ, nhưng không cách nào làm ột người chết đi sống lại, cho nên chúng tôi không tiếp loại nhiệm vụ này. Thứ hai, một lần chỉ có thể mua một hy vọng. Thứ ba, sau khi công việc hoàn thành, chúng tôi có quyền lấy đi một thứ gì đó của anh làm vĩ khoản, mà anh không thể có dị nghị gì, nếu làm trái với quy tắc, không chỉ tịch thu toàn bộ phí dụng, anh còn phải trả một giá đắt đến không thể tưởng tượng.”

Kha Bá Ấp vừa nghe đến điều kiện thứ nhất, tâm liền rơi vào đáy cốc.

Câu lạc bộ linh lực không thể làm người chết sống lại? Nếu Lãnh Quan thật sự đã chết...

“Hiện tại, anh muốn mua hy vọng gì?” Quản lý nhìn anh.

“Tôi... Tôi có thể xem danh sách hội viên trước hay không?” Anh linh cơ vừa động.

“Chỉ sợ không được, trước tiên là nói hy vọng, rồi chọn hội viên, đây là lệ thường của chúng tôi.”

“Vậy... hy vọng của tôi là... tôi muốn Lãnh Quan trở thành vợ tôi!” Mặc kệ chết sống, anh đều phải gặp cô một lần. Quản lý lẳng lặng nhìn anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó dò.

“Hy vọng của anh rất đặc biệt, Kha tiên sinh, có thể phí dụng phải trả vô cùng lớn.”

“Vì đạt được hy vọng này, muốn mạng tôi cũng không sao cả.” Anh kiên nghị nói.

“Được rồi, vậy mời anh chọn lựa hội viên hoàn thành hy vọng của mình.” Quản lý lấy một cái máy tính, đưa ra danh sách hội viên.

Kha Bá Ấp khẩn trương tìm tên Lãnh Quan trên màn hình, nhưng, trên đó lại chỉ có bốn danh hiệu.

‘Tia Chớp’, ‘Truy Mộng’, ‘Thần Toán’ cùng ‘Ngân Tuyết’...

Ngân Tuyết?

Anh cơ hồ không nghĩ nhiều, vươn tay liền ấn xuống ‘Ngân Tuyết’, danh hiệu này làm cho anh liên tưởng đến Lãnh Quan, mặc kệ có phải là cô hay không, anh đành cược một phen.

“Về phần phí dụng xin anh bàn với hội viên đã chọn, mời đến phòng nghỉ chờ một chút.” Quản lý nói xong dẫn anh vào một gian phòng thoải mái.

Kha Bá Ấp phát hiện mình tựa như tội phạm đang đợi phán xét, khẩn trương chờ hình phạt, anh biết, người sắp xuất hiện sẽ quyết định sau này anh sống trong địa ngục hay là thiên đường.

Ông trời! Van cầu người, cho tôi gặp Lãnh Quan... trong lòng anh khẩn thắm.

Cửa mở ra! Anh bỗng nhiên quay đầu, cùng người vừa tới bốn mắt giao nhau, máu anh chẳng những không bị cái nhìn chăm chú của cô làm đông lạnh, ngược lại càng chạy dồn lên.

“Lãnh Quan!” Quá vui mừng làm anh há hốc mồm, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt làm anh nhớ nhung suốt một năm. Cô không chết! Cô không chết! Cô không chết! Trong đầu anh xuất hiện lặp đi lặp lại ba chữ này.

Lãnh Quan không cười, trên gương mặt trầm tĩnh của cô thậm chí nhìn không ra chút ảm áp nào, cô chậm rãi đến gần anh, cứng ngắc nói: “Hy vọng của anh rất kỳ lạ, Kha tiên sinh.”

“Sẽ sao?” Anh nhin xuống xúc động muốn bước lên ôm cô. Cô vẫn thanh lệ như trước, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, trên người vẫn là áo lông đen cao cổ cùng quần bụi, tóc ngắn mỏng gắn trên khuôn mặt tĩnh tế của cô, đẹp khiến lòng anh say. “Đây với tôi mà nói là một đề tài khó.” Cô nhìn anh, cố ý không mang theo tình cảm.

“Hội viên câu lạc bộ linh lực không phải không sợ đề tài khó sao?” Anh nhảy bèn hỏi lại.

“Gả cho anh tương đương rời khỏi câu lạc bộ, anh có bao nhiêu phí dụng mua được hy vọng rất tốt như vậy?” Sâu trong đáy mắt cô có ánh sáng kỳ lạ.

“Tùy em lên tiếng.” Anh bước về phía trước, đã sớm biết sự rung động dưới lớp băng của cô.

“Anh thanh toán vĩ khoản lần trước anh nợ tôi đã.” Cô âm thầm thở ra.

“Anh đã chuẩn bị tốt, xí nghiệp Trường Ấp là của em, nó hiện tại là đế quốc mỹ thực.” Anh không bỏ qua mỗi một biểu tình rất nhỏ trên mặt cô.

“Tôi biết, anh biểu hiện rất khá.” Cô sao lại không biết cố gắng một năm nay của anh chứ?

“Cám ơn.”

“Như vậy, giờ thì lấy phí dụng lần này trước.” Ánh mắt cô nhu hòa.

“Nói đi!” Anh lại tới gần cô một chút.

“Tôi muốn... tìm anh!” Cô vươn ngón trở điểm vào ngực anh.

“Nó sớm là của em!” Anh nói xong gắt gao ôm cô, rốt cuộc nhin không được, cúi đầu tìm miệng cô, hôn cánh môi lạnh ấm giao hòa của cô.

Lãnh Quan! Lãnh Quan! Trong lòng anh gọi cô, không bao giờ nguyện buông cô ra nữa.

Lãnh Quan nhắm mắt, khóe mắt chảy ra một giọt lệ lấp lánh, ở đây an dưỡng một năm, cô cũng đang chờ đợi giờ khắc này. Hai người tưởng niệm nhau triền miên hôn để vượt ve đau đớn vì chia lìa. Lãnh Quan

vươn tay ôm cổ Kha Bá Ấp, đỡ xuống mặt nạ lạnh lùng, cô vì người mình yêu, từ giờ trở đi, cô không còn là Ngân Tuyết lạnh lùng, cô bỏ đi tư cách hội viên câu lạc bộ linh lực.

“Gả cho anh! Vĩnh viễn đừng rời khỏi anh!” Anh đem đầu cô ấn vào lồng ngực từng tan nát.

“Hội viên câu lạc bộ linh lực một khi tiếp nhận nhiệm vụ, sẽ dùng hết khả năng, cho nên em đã là người của anh.” Miệng cô cong lên một nụ cười hạnh phúc.

“Thật tốt quá!” Lòng anh rốt cục cũng nguyên vẹn trở lại rồi.

“Nhưng... em còn chưa nói vĩ khoản em muốn.” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Vĩ khoản?” Lòng anh lại không yên. Vĩ khoản cô muốn sẽ là gì?

“Anh khẩn trương?” Cô cười trêu.

“Không, chỉ cần em nói ra, anh liền làm được.” Kiên định trong mắt anh khiến người ta ái mộ.

Người đàn ông này... Mới một năm, càng chín chắn càng quyến rũ! Trong lòng cô thở dài.

“Em muốn anh cho em... con, một đứa con giống Đạt Đạt.” Cô chậm rãi nói.

Ngọn lửa trong mắt anh nhún nhảy, nhướn mi, cười nhẹ nói: “Về phần vĩ khoản... Còn phải nhờ em phối hợp mới được, bà xã!”

Anh nói xong liền nồng nhiệt hôn cô, dùng hành động thực tế chứng minh tình yêu của anh đối với cô.

Anh không chỉ cho cô một đứa con mà thôi!

Góc phòng, khuôn mặt tươi cười như thiên sứ của Đạt Đạt lại xuất hiện, nó đặc ý nói với một đồng tiểu tinh linh chờ đầu thai bên cạnh nó: “Nhìn xem đây là ba cùng mẹ tương lai của tôi đó, tôi phải nhanh chuẩn bị báo danh, hẹn gặp lại.” Ai nói ái thần dễ làm? Vì gán ghép nam nữ này, một nhà ba người bọn họ cùng chấp hành ‘nhiệm vụ cứu yêu’ cũng không phải là chuyện khó khăn bình thường đâu.

Nhưng mà, vất vả cuối cùng cũng có cái giá của nó, Cupid như nó đã có thể an tâm chờ đến sang năm.

Kết thúc

Quản lý xóa bỏ danh hiệu ‘Ngân Tuyết’ trên máy tính của câu lạc bộ linh lực, hơn nữa ở phía cuối ‘nhiệm vụ cứu yêu’ đánh ký hiệu kết án, tư liệu có liên quan Lãnh Quan liền từ hồ sơ hoàn toàn biến mất, câu lạc bộ không còn hội viên ‘Ngân Tuyết’ này.

“Vì sao lại đáp ứng cho cô ấy rời đi? Khi kết hôn cũng có thể tiếp tục ở lại a! Lôi Xiết lấy vợ cũng còn đi làm nhiệm vụ mà?” Tước Lợi Nhi vừa khóc vừa nói, tham gia hôn lễ Lãnh Quan xong, nước mắt cô không ngừng qua.

“Đây là số mệnh của cô ấy, duyên phận của cô ấy cùng chúng ta dừng ở đây.” Quản lý vẫn thản thờ pha rượu. “Trong tuyệt lớn ông triệu hồi cô ấy, lại cẩn thận chữa cho cô ấy, tôi còn nghĩ ông còn muốn cô ấy ở lại, ai biết ông liền như vậy đuổi cô ấy đi...”

“Quản lý không có đuổi cô ấy đi, em không thấy Lãnh Quan trong lúc dưỡng thương vẫn đầy tâm sự sao? Là chính cô ấy quyết định phải đi.” Lôi Xiết kỳ thật cũng không nghĩ tới sau khi anh đi du lịch trở về lại mất đi một người đồng bọn tốt.

“Nhưng hiện tại thiếu một hội viên, thật kỳ quái!” Cô lau lau mũi, khóc thút thút nói.

“Đi một người, sẽ lại đến một người.” Quản lý nói.

“Sẽ lại đến một người? Ai?”

“Đến sẽ biết.” Huyền Dạ Thần Hành xen miệng nói.

“Vạn nhất người đến cùng mọi người cá tính không hợp thì làm sao bây giờ?” Cô kêu lên.

“Như vậy không phải càng náo nhiệt? Lãnh Quan cá tính là không âm ỹ nổi, nếu người đến hoạt bát một chút, không khí có thể sẽ rất tốt.” Huyền Dạ Thần Hành lạc quan nói.

“Đàn ông các người là đồ vô tâm vô phể!” Cô trách mắng.

“Bọn anh không muốn Lãnh Quan khó xử, cô ấy có quyền theo đuổi hạnh phúc, em không bỏ được cô ấy như vậy, cô ấy sẽ khổ sở.” Huyền Dạ Thần Hành giải thích.

“Cũng không phải không thể gặp lại, em khóc không dứt như vậy không thấy mệt à?” Lôi Xiết khẽ gắt một tiếng. “Kết quả em vẫn không tính chuẩn, loại kết quả này căn bản đã ngoài ý liệu của em.” Tước Lợi Nhi suy sụp cảm khái. “Cho nên anh nói, bằng mấy lá bài làm sao có thể nhìn ra tương lai một người chứ?” Huyền Dạ Thần Hành không quên chế nhạo cô. “Quên đi, em không bao giờ chơi trò này nữa!” Cô phùng má, gom đồng bài lại. “Thật sự bỏ à? Em không định tính xem kế tiếp ai sẽ bị ái thần chọn sao?” Huyền Dạ Thần Hành cười hỏi.

“Dù sao tuyệt đối không phải là em.” Cô tức giận nói.

“Khó nói a, biết đâu em sẽ bị tai tinh vào đầu.” Lôi Xiết lạnh lùng cười.

“Đừng nói lung tung, sẽ không có đâu!” Cô phản bác.

“Đúng rồi, Tước Lợi Nhi, ở nhiệm vụ cứu yêu cô vi phạm một lần, trừ năm mươi vạn.” Quản lý đột nhiên nói những lời này. “Cái gì?” Cô khiếp sợ quay đầu nhìn quản lý. Lão trung niên âm hiểm này quả nhiên đã biết!

“Lần sau dám vào hồ sơ của tôi, sẽ không trừ nhiều đây thôi đâu.” Quản lý cười cảnh cáo.

“A! Ác vận bắt đầu! Bắt đầu! Tước Lợi Nhi, nói không chừng hội viên sắp đến sẽ là thiên địch của em nha!” Huyền Dạ Thần Hành hù dọa cô.

Này... Đây là cái gì cùng cái gì a? Cô đột nhiên lạnh sống lưng, có dự cảm không tốt lắm.

Tai tinh vào đầu?

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Sẽ không! Hẳn là sẽ không! Có lẽ sẽ không...

Ba người đàn ông nhìn cô hé ra khuôn mặt đau khổ, tất cả đều bật cười, cô trừng bọn họ, tức giận làm mặt quỷ. Aiz! Thiếu Lãnh Quan, cô ở câu lạc bộ thật đúng là sức yếu thế cô a! Ai sẽ đến tiếp nhận chỗ của Lãnh Quan trở thành hội viên thứ tư đây? Cô cũng thật tò mò.

Đêm nay, câu lạc bộ linh lực đóng cửa trước thời gian, cảm ơn quang lâm, lần sau gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiem-vu-cuu-yeu>